DENISE ROBINS

Splendoarea deșertului

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Capitolul 1

În această dimineață geroasă de iarnă, doamnei Forbes sufrageria i se părea prea mare și rece, în timp ce aranja masa pentru două persoane. Era, bineînțeles, din cauză că ea și Robert erau singuri. Mâncau singuri pentru prima oară în douăzeci și trei de ani.

Grace Forbes privea masa mare de mahon, așezând o față de masă mică, doar la un capăt. Ochii îi erau gânditori și un pic triști. Părea să vadă această masă așa cum fusese în urmă cu trei ani, înainte ca Hitler, în nebunia lui, să atace Europa și să tulbure întreaga lume. Trei ani în urmă! Ce multe se întâmplaseră de atunci. În vara și toamna anului 1939, întreaga familie se aflase încă acasă. Alexa… cel mai mare copil al său și iubită fiică, numită astfel după una dintre reginele Angliei, despre care Grace Forbes își imaginase că fusese cea mai frumoasă și mai grațioasă femeie a vremurilor sale… era atunci acasă, având nouăsprezece ani și urmând un curs la Londra. Dar mai apoi fusese trimisă într-o slujbă guvernamentală, atunci când izbucnise războiul, tocmai la Blackpod. Nu venea la Beckenham decât în scurte vacanțe.

Mai era și David, unicul și adoratul lor fiu… și David era atunci acasă și încă la St.Paul. Acum purta uniformă de marină; David al lor, care doar cu puțin timp în urmă fusese un școlar sfios. David era plecat undeva, navigând pe mări. Nu-l văzuseră de luni de zile. Sperau ca în curând să intre în concediu. Le era îngrozitor de dor de el. Dar erau foarte mândri de el și de uniforma lui. Nu era ca un alt băiat, vecin cu ei, care se „învârtise“ de o slujbă acasă.

Apoi, urmau gemenele, Pam și Penelope care erau la școală. Era norocoasă că le avea cu ea. Dar chiar și gemenele erau plecate în acest weekend, în Sussex la mătușa lor, Lil. Unchiul Stephen avea o fermă de păsări domestice. Lil și Stephen nu aveau copii și le adorau pe gemene. Doamna Forbes era bucuroasă să-și trimită fetele din Beckenham din când în când, departe de alarme, raiduri aeriene și bombe care cădeau uneori atât de aproape de „Casa cu duzi“.

Casa era numită astfel după duzii ce se aflau în mica grădină din față. Erau mândria și bucuria familiei Forbes. Erau singurii copaci drăguți pe care-i aveau și o tufă de liliac alb în spate. Dar în rest, locuința era urâtă, din cărămidă roșie, prea mare pentru nevoile lor și asemănătoare cu alte zeci de case aflate pe drum. Un drum cu o cutie poștală la un capăt și câteva prăvălii chiar lângă colț. Nimic frumos. Suburban, liniștit și curat. Familia Forbes locuia acolo de când Alexandra își deschisese pentru prima oară ochii ei mari și albaștri, cu douăzeci și doi de ani în urmă.

Ce liniște era în casă și ce deprimant fără copii, se gândi Grace Forbes înfiorându-se și strângându-și mai tare vesta de lână în jurul trupului. Când se îndreptă spre bucătărie își privi imaginea în oglinda bufetului.

Era o babornițǎ de patruzeci și cinci de ani, își spuse ea. Părul, cândva auriu și ondulat ca al Alexandrei, era acum lipsit de viață și plin de fire albe. Rob îi spunea întotdeauna că are încă o înfățișare drăguță și ochi frumoși. Dar ea se simțea bătrână. Războiul făcuse asta. Neliniștea că David era plecat pe mare, și gemenele se aflau în

această zonă, unde raidurile aeriene erau frecvente. Dar Rob nu și-ar fi părăsit casa. N-ar fi putut. Era dentist în Beckenham și avea un cabinet pe care-l moștenise de la tatăl său, dentist ca și el. Majoritatea copiilor veneau la domnul Forbes să-și scoată dinții sau să-i îndrepte. Și o mulțime de oameni mai în vârstă care-l cunoscuseră pe bătrânul David Forbes.

Nu-ți părăseai casa și munca pentru un ticălos ca Hitler. Iar Grace nu și-ar părăsi soțul. Nici nu și-ar trimite copiii în altă parte, așa cum făcuse prietena ei doamna Erskine, care-i expediase pe copii în Canada. Nu, trebuia să rămână cu toți împreună și să-și încerce norocul. Nimic nu conta dacă erau împreună.

Grace Forbes își adora soțul și copiii. Robert și munca lui erau pe primul plan… apoi copiii. Dar într-o dimineață ca aceasta, când nici unul dintre cei tineri nu era acasă, totul părea foarte trist.

Căscă și puse ceaiul să fiarbă. Se hotărî să-i facă lui Rob o omletă din praf de ouă. De-abia mai aveau puțină șuncă, iar rația de ouă se terminase. Bine măcar că gemenele plecaseră la Lil și Stephen, unde existau ouă din belșug. Lil îi va trimite și ei câteva ouă de la fermă.

Era groaznic de frig în această ultimă săptămână de noiembrie. Totul era raționalizat și trebuia să facă economie de cărbune și gaz. Grace se simțea foarte obosită. Era obosită de curățenia pe care trebuia s-o facă în această casă mare, de răspuns la telefon când domnișoara Morgan, noua secretară a lui Rob nu se afla acolo și de interminabilele cozi la alimente. Noroc că gemenele luau masa de prânz la școală.

Grace avea nevoie de o servitoare, dar era vreme de război și Dorothy, servitoarea pe care o avusese, fusese chemată să intre în armată.

Se grăbi să facă omleta fiindcă îl auzi pe Rob în baie. În curând acesta trebuia să coboare, fiindcă avea prima consultație la ora nouă. Muncea din greu bietul Rob. Cu zece ani mai în vârstă ca ea și nu prea zdravăn deoarece fusese rănit în ultimul război mondial,

arăta bătrân în aceste zile. Dar era întotdeauna vesel, dragul de el. Încă ținea la el așa cum ținuse în urmă cu douăzeci și trei de ani, când fusese un tânăr foarte chipeș, cu acel zâmbet pe care-l moșteniseră David și Alexa; dar bineînțeles că avea și o parte enervantă. Acel interes pe care-l manifesta față de Rusia. Vorbea mereu despre Soviete și planul lor cincinal. Uneori, Grace se supăra, fiindcă era prea socialist. Dar într-un fel avea dreptate. Nu era drept ca unii să fie plini de bani, iar alții să nu aibă nimic. Totuși, ea iubise vechile zile… și regalitatea… era devotată reginei actuale și prințeselor. Răsfoia mereu prin revistele lăsate la îndemâna pacienților pentru a se interesa ce mai fac aristocrații. Dar Alexa râdea de ea. Împărtășea multe dintre concepțiile tatălui ei.

Îl auzi coborând scările și merse în sufragerie să aprindă lumina. Încăperea se înveseli făcând să strălucească mobila de mahon pe care Rob o primise de la tatăl lui. Personal, Grace avea un gust mai modern. Îi plăcea camera Alexandrei, pe care o mobilase când fata crescuse și terminase școala, cu tapet și cuverturi frumos colorate. Dar însemna o risipă să nu folosești lucrurile solide pe care le-ai moștenit, mai ales când școala lui David costase o grămadă de bani. Vruseseră ca el să devină dentist, pentru a continua tradiția familiei, dar războiul stricase totul și băiatul se dusese direct la marină, după ce absolvise St. Paul. De fapt, el dorise întotdeauna să intre în marină. Dragul ei fiu cu părul blond și ochi albaștri, care se îngustau când râdea! Scrisorile lui începeau întotdeauna cu „Dragă mămico și dragă tăticule“, iar Grace simțea că se topește doar când citea începutul.

Se distraseră cu toții așa de bine la ultimul lui concediu. Acum era pe mare, undeva în Mediterana, se pare. De fiecare dată când auzea la radio despre o navă scufundată, inima lui Grace se strângea și se ruga din tot sufletul ca fiul ei să fie sănătos.

Și Alexa ar fi putut fi în armată, dar uniforma militară n-o atrăsese și se pregătise pentru Serviciul Civil. Era o fată deșteaptă,

cu aptitudini la matematică, iar Rob spunea că seamănă din acest punct de vedere cu bunicul ei, tare în lucrări contabile. Gemenele aveau simț artistic, la fel ca mama lor. Pam cânta la pian, iar Penelope învăța vioara. Erau atât de drăguțe când cântau împreună, deși uneori rezultatul era dezastruos.

Alexa please la un birou guvernamental din Blackpool. Locuia împreună cu alte fete, spunea ea, deși ar fi preferat să fie acasă. Întotdeauna voise să călătorească, să cunoască viața, chiar dacă nu ajunsese mai departe de Blackpool.

Robert spusese acum câteva zile că Alexa care avea douăzeci și doi de ani – va întâlni probabil un băiat drăguț și se va mărita. Multe fete se grăbeau să se căsătorească în timpul războiului. Grace nu vroia ca drăgălașa ei Alexa să facă acest lucru. Spera să aștepte, să facă o alegere înțeleaptă. Dorea ca fiica ei să facă o căsătorie fericită, la fel ca a ei. Așa cum îi spusese Alexei, fusese logodită cu Robert un an și nu se căsătorise decât după Armistițiu. Grace credea în romantism, dar și în precauție. Spera ca și Alexa să facă la fel.

Așeză omleta și ceaiul în dreptul soțului ei. Fără pâine prăjită, deși tânjeau atât după aceasta, deoarece economiseau gazul.

– Frig în această dimineață, nu-i așa? spuse Robert Forbes frecându-și mâinile.

Ea zâmbi și oftă.

– Groaznic de frig. Mănâncă-ți omleta cât este caldă.

– Arată foarte bine omleta. Slavă Domnului că m-am însurat cu o femeie care știe să gătească.

Ea zâmbi cu tandrețe. Robert al ei arată încă bine. Înalt, slab, dar bine făcut. Părul, care fusese șaten și creț îl cam părăsise, dar încă avea acei ochi albaștri cu gene lungi, care zăpăciseră multe fete, cu douăzeci și trei de ani în urmă. În Beckenham se spunea: „Domnul Forbes, dentistul, seamănă cu un actor“ și ea era foarte mândră.

Domnul Forbes își privi nevasta.

– Stai jos, dragă… stai jos și mănâncă ceva.

– Nu prea mi-e foame, Rob.

– Iar faci economie?

Ea râse ușor și-și puse puțină margarină și o pojghiță de marmeladă peste pâine. Păstra untul pentru gemene. Credea că la creșterea gemenelor era necesar mai mult unt și ulei decât primeau.

– Mi-e dor de copii, dragule, acesta este motivul.

El încuviință din cap și-și atacă micul dejun cu apetitul unui om sănătos.

– Este liniște fără ei. Ai primit vreo scrisoare?

– Nu. Aștept una de la Lexa. N-a mai scris în ultimul timp.

– Dar am aflat despre ea, luni.

Doamna Forbes oftă.

– Mi se pare așa de mult de atunci.

El scutură din cap și pentru o clipă întinse mâna și o luă pe a ei.

– Ce mamă grijulie ești, draga mea Gracie!

– Sunt o proastă bătrână în privința copiilor.

– Bătrână? Uită-te în oglindă. Ai silueta și înfățișarea unei fete. Poți trece drept sora Lexiei.

Grace Forbes se înveseli.

– Ești un scump, Robie, dar tu nu poți fi luat drept tatăl meu!

Râseră amândoi și el despături ziarul.

– Avioanele noastră au bombardat noaptea trecută din nou Germania. Armata rusă înaintează. Buni băieți, rușii ăștia. Eu…

Grace Forbes îl întrerupse, arătându-și gropițele din obraji. Și Alexa făcea gropițe când zâmbea.

– Acum, Rob, nu mai elogia atâta Rusia. Alexa nu este aici să-ți țină isonul.

– Alexa știe ce este bine, spuse tatăl acesteia.

– Dacă ai putea, ai mărita-o chiar cu Stalin!

– Stalin este prea bătrân, draga mea. I-ar putea fi bunic și are o familie mare, a lui proprie.

Grace Forbes dădu din umeri. Nu știa nimic despre dictatorul Uniunii Sovietice și nici că-i păsa. Acum se gândea la Pam, care tușea și se temea ca mătușă-sa să nu uite să-i dea siropul de tuse.

Se auzi soneria și Grace sări să deschidă.

– Poștașul, Rob. Scrisori de la copii.

Poștașul avea mai mult decât o scrisoare, avea o telegramă pentru ei. Grace păli… cât ura telegramele în aceste zile! Dacă David…

Degetele îi tremurau puțin, dar după ce citi telegrama, culoarea îi reveni în obraji.

– Rob, ce surpriză. Lexa va fi aici la prânz. Vine acasă.

El se uită peste masă și-și puse ochelarii.

– Acasă? Lexa? Dar de ce?

– Nu spune. Uite…

Domnul Forbes citi telegrama.

„Acasă la prânz. Surpriză. Cu dragoste, Lexa".

– Mă întreb ce surpriză poate fi.

– Ceva gen promovare, Alexa este atât de deșteaptă, începu doamna Forbes. Apoi se înroși din cauza unui gând neplăcut… Oh, dragă…

– Ce mai este?

– Sper că nu pleacă în străinătate.

– Cum să plece?

– Câteva dintre colegele ei au fost trimise în servicii guvernamentale peste hotare. Oh, Rob!

El se ridică în picioare și clătină din cap.

– Nu-ți face probleme până nu afli. S-ar putea să nu fie vorba despre asta.

– N-aș vrea să plece în străinătate, tu nu? întrebă ea neliniștită.

– Nu știu, Grace. Experiența s-ar putea să fie minunată și știi cât de tare își dorea copila să meargă în străinătate. Dar..

Robert Forbes veni lângă ea și-i puse un braț în jurul umerilor.

– Dragă, muncești prea mult. Ia-o mai ușor. Asta nu înseamnă că Lexa o să plece. Așteaptă până vine.

– Știu… Sunt o proastă. Auzi că sună. Primul tău pacient.

Domnul Forbes se grăbi să traverseze holul, îmbrăcându-se cu halatul, în timp ce soția lui deschidea ușa din față.

***

– Vezi, mămico, nu pot refuza. În fond, este șansa vieții, nu?

Grace Forbes încuviință din cap. Se resemnase. Bomba explodase. Alexa se oferise voluntar pentru serviciul în străinătate și avea de gând să se ducă. Acum era acasă, în concediul dinaintea îmbarcării.

Alexa urma să plece peste mare. Alexa ei… ce puțin timp trecuse de când era o școlăriță cu coadă de cal și o siluetă durdulie, la St. Paul, ca și David. Acum se transformase într-o domnișoară fermecătoare, cu picioare lungi și trup perfect, păr blond ca grâul, ochi albaștri și gene lungi ca taică-său. Bineînțeles că ar fi putut să urmeze și facultatea, dar fiind o familie atât de mare, nu și-au putut permite și a trebuit să se îndrepte spre alt gen de carieră. Trebuise să dea o serie de examene grele ca să fie primită în slujba prezentă.

– Unde vei fi, Alexa? întrebă doamna Forbes.

Alexa își arătă gropițele. Părea să fie foarte bine dispusă.

– Secret, mămico. Securitatea îmi interzice. Cred că știu… dar nu-ți pot spune nici măcar ție.

Fața lui Grace căzu.

Alexa scoase un pachet de țigări din poșetă și-și aprinse o țigară. Grace nu se obișnuise s-o vadă pe fiica ei fumând. Nici ea și nici Rob nu fumau.

– N-are importanttă, mămico dragă. Nu mi se va întâmpla nimic și va fi foarte nostim, iar eu sunt încântată. Sincer. M-am săturat de Blackpool.

– Dar sunt atâtea pericole pe mare…

– Și în Beckenham, o întrerupse Alexa, putem fi bombardați chiar la noapte. Aceeași șansă de a ne întâlni cu o torpilă.

– Chiar? murmură Grace.

Nu știa nimic despre război și-l ura din tot sufletul. Era un lucru crud, lipsit de sens… o monstruozitate.

Mai întâi David. Acum Lexa. Ce îngrozitor ar fi dacă ar trebui să plece și gemenele… Slavă Domnului că aveau doar unsprezece ani.

– Bine, dragă, spuse doamna Forbes cu o voce plină de resemnare. Și poate vei merge undeva unde să te întâlnești cu David.

– Ar fi o coincidență prea mare, zâmbi fata.

– Deci ești în concediu înainte de îmbarcare.

– Am zece zile până la două săptămâni. Și am o grămadă de lucruri de făcut. Să-mi cumpăr echipament.

– Ce soi de echipament?

– Pentru tropice, ni s-a spus. Plec împreună cu o fată numită Daphne Medway. Este mai mare cu un an ca mine. Au ales doar fete necăsătorite. O fată care are soțul în Orientul Mijlociu și dorește foarte mult să meargă acolo, a fost foarte necăjită că nu pleacă.

– Mergi în Orientul Mijlociu?

– Probabil.

– Oh dragă… atâtea secrete. Este foarte neplăcut să nu știi unde îți pleacă unul dintre copii.

Alexandra se aplecă și o sărută pe maică-sa pe obraz.

– Dragă, nu te mai frământa. Totul va fi bine. Și imediat ce voi ajunge mi se va permite să-ți telegrafiez și să-ți spun adresa. Dacă poți ține numai pentru tine… s-ar putea să fie Cairo… Spun poate fiindcă nu ni s-a spus nici chiar nouă. Dar Daphe știa că se doresc contabili la una sau două reprezentanțe guvernamentale din Cairo și cum eu sunt o bună contabilă…

Se bătu în piept cu mândrie și-și înălță capul cu un zâmbet.

Doamna Forbes încerca să fie la fel de vesselă ca fiică-sa.

– Va fi o experiență extraordinară pentru tine, draga mea. Dar haine? Trebuie să mergem la cumpărături. Cumpărăm cupoane?

– Cumpărăm câteva, dar am și rochiile de vară… cele două costume de in… cel albastru și cel verzui…

Cele două femei continuară să vorbească despre cumpărături și cusut. Dar Alexandra nu era interesată de hainele ei. Era o tânără imaginativă și se închipuia acum departe, departe… Se vedea la mii de mile depărtare de Beckenham cel drag și vechi… peste Mediterana… în Egipt. În Cairo orașul moscheilor și minaretelor albe, al palmierilor verzi, cer albastru arzător, al plantelor și florilor exotice. Va lucra într-unul dintre birourile Palatului guvernamental, răcoros și luxos, cum îi spusese Daphne. Se va plimba pe străzile înguste și prin bazare, unde localnicii o vor întâmpina cu zâmbete prietenoase, hotelurile de lux vor fi pline de tineri diplomați, ofițeri și soldați. Da, se va distra de minune.

Vocea mamei îi întrerupse visarea și-i spuse de parcă i-ar fi ghicit gândurile:

– Vei întâlni nenumărați tineri, nu-i așa dragă?... Fetele drăguțe care trec peste mare au atâtea șanse… Vreau să ai mai mult noroc decât acasă. Dar să nu te grăbești…

Tipic pentru mama, se gândi Alexa și râse.

– Nu eu, mămico. Știi că am capul pe umeri.

Alexa își duse mâinile la ceafă și privi visătoare prin cameră. Draga sufragerie familiară cu acel amestec de stiluri de mobilă. Sofaua și scaunele aveau nevoie de tapițerie nouă, dar nu în timp de război, spusese tata.

Privirea i se îndreptă spre ferestre. Și draperiile erau decolorate și trebuia schimbate. Prin geam putea vedea un dud, iar peste drum salcâmul ce creștea în curtea casei de vizavi.

Întorcându-și ochii din nou în sufragerie își aminti de copilăria ei și de viața convențională pe care o dusese. Deasupra șemineului atârna o frumoasă acuarelă într-o ramă aurie, executată de un prieten talentat al tatei, din armată. Scena era din Palestina. Prefera acest peisaj oricărui alt tablou tipic englezesc, din încăpere. Pictura Ierusalimului era atât de frumoasă și vie. Inima începu să-i bată mai tare. „În curând, voi fi într-un loc ca acesta. Ce nemaipomenit…“ se gândi ea.

– Da, tu ai fost întotdeauna intelligentă în privința băieților, rosti maică-sa. Apropo, trebuie să te duci s-o vezi pe doamna Olivar și spune-i ca să afle și Derrick. Va fi supărat…

Se uită piezișe la fiică-sa când menționă numele, făcând pe indiferenta, dar în realitate sperase mereu ca „să iasă ceva“ din prietenia Alexei cu tânărul Derrick Olivar. Acesta era un tânăr chipeș din Beckenham cunoscut ca excelent inginer. În acest moment era în armată… în ingineria regală. Îi scria regulat Alexei, pe care o cunoștea de ani de zile și o însoțise la multe dansuri locale. În ultimul lui concediu, făcuse pe dracu în patru să se ducă la Blackpool s-o vadă. Avea un viitor solid… și colonelul Olivar, care se pensionase din armata indiană, avea mijloace financiare… și una dintre cele mai frumoase case de aici. Ar fi fost o partidă bună…

Dar în ochii limpezi și albaștri ai Alexei nu apăru nici o strălucire. Aceștia încă erau fixați visători asupra acuarelei Ierusalimului… În tot acest timp tânăra se gândea: „În curând voi fi într-un loc ca acesta. Pentru mine va fi Cairo… dar într-o zi voi merge în Palestina și o voi vedea cu adevărat…

Trebui să-și îndrepte atenția asupra celor spuse de maică-sa. Derrick… oh, Derrick era un scump. Din nefericire, în ziua în care venise la Blackpool să-i arate noua lui uniformă de ofițer îi arătase și o nouă parte a afecțiunii pentru ea. O sărutase cu pasiune și o ceruse de nevastă. Dar ea nu fusese în stare să-i răspundă și el please dezamăgit, bietul Derrick!

– O să-i scriu, mămico, promise ea vag.

Și își aminti sărutul; tăria bruscă a brațelor… și răgușeala din vocea lui.

– Sunt nebun după tine, Lexa, spusese el. Vreau să te măriți cu mine înainte de a pleca pe mare.

Dar ea nu putea. Fusese încântată puțin de îmbrățișarea sa pasională, dar numai din cauză că era atât de frumos, curat și

proaspăt, iar buzele lui le acaparaseră pe ale ei. Dar Derrick nu era ceea ce voia ea. Trebuise să spună NU. Nu se va căsători cu nici un bărbat dacă nu era îndrăgostită nebunește de el.

– Dragă Derrick, iartă-mă, dar nu sunt îndrăgostită nebunește de tine și așa trebuie să fiu când mă voi căsători.

– Ești atât de rece și de cerebrală, Alexa. Mă întreb dacă vreodată te vei îndrăgosti nebunește de cineva?

Ea știa că așa va fi. O simțea… pasiunea latentă se afla în sângele ei așteptând să fie trezită. Dar Derrick nu venise s-o stârnească și nici alt tânăr din Beckenham, sau întâlnit pe culoarele ministerului pentru care lucra.

Dar într-o zi, un bărbat va schimba asta și ea nu va mai fi rece și cerebrală.

– Mămico, întrebă ea dintr-o dată, ai fost nebună după tata când te-ai îndrăgostit de el?

– Ce te face să întrebi asta? râse Grace Forbes.

– Vreau doar să știu.

Grace Forbes se înroși ușor.

– Da, am fost, Lexa dragă. Am fost nebună după el. Ne-am întâlnit la o petrecere de Crăciun… era așa de frumos… așa de diferit față de alți tineri… tocmai se întorsese din Franța, în concediu. Niciodată nu mai cunoscusem pe cineva ca tatăl tău. M-a sărutat sub vâsc și…

– Și asta ți-a pecetluit soarta, termină Alexa în locul ei râzând.

– Bine zis, recunoscu femeia mai în vârstă.

– Sper să mi se întâmple și mie într-o zi.

– Sper, draga mea. Sper atât de mult.

Tânăra trase aer în piept. Cu ochii pe jumătate închiși avu în acel moment un presentiment… bărbatul care va însemna totul pentru ea… diferit de ceilalți bărbați… se afla în Orient. Îl va întâlni acolo.

Capitolul 2

Micul șofer turc care conducea un Buick American de opt locuri de la Damasc la Beirut, o dată pe zi, pe distanța de șaptezeci de mile, văzu în această dimineață că avea o englezoaică drept pasager, ca și patru oameni de afaceri: libanezi și levantini erau tipii pe care obișnuia să-i transporte cu mașina. Această fată era singură. Numele de pe factura agenției de turism pentru care lucra era Alexandra Forbes. Era o domnișoară tipic englezoaică, își spuse el. Blondă, subțire, îmbrăcată într-un costum răcoros de in verzuliu, cu o jachetă de stofă pe braț, o geantă de pânză și un aparat de fotografiat pe umăr. Fără pălărie. Ochelarii de soare închiși la culoare îi ascundeau ochii. Precis avea ochi frumoși fiindcă și ea era frumoasă. Micuțul turc, un iubitor de femei, privi cu admirație la înfățișarea delicată a domnișoarei Forbes, doar puțin bronzată, și la gura ei roșie și plăcută.

Înclinându-se, spuse:

– Bună ziua, don'șoară Forbes. Mă iertați… da? Cunosc numele de Alexandra. A fost regina dumneavoastră cu regele Eduard, da?

Alexandra zâmbi, dădu din cap și ocupă locul indicat. Va sta confortabil acolo, o asigură turcul. Acesta îi plasă și pe ceilalți pasageri. Toți se uitau la tânăra englezoaică cea blondă, cu curiozitatea caracteristică orientarilor.

Alexandra Forbes își coborî pleoapele, constatând că bărbații erau cam unsuroși. Sperase ca o femeie de la hotel să vină cu ea, dar nu fusese așa.

În timp ce mașina se îndepărta de Orient, cel mai mare hotel din Damasc și o lua pe străzi înguste și întortocheate, Alexandra scoase un oftat de plăcere. Îi va plăcea la nebunie această excursie. Auzise de ținuturile muntoase, văile fertile, contrastul dintre vârfurile înzăpezite și câmpiile pline de flori. Și pe la jumătatea drumului va vedea deșertul. Asta își dorea cel mai tare în acest concediu medical, după un an de muncă grea în Cairo și câteva săptămâni într-un spital, cu o infecție. Acum era complet restabilită și plină de viață și de-abia aștepta să viziteze totul

Când please din Cairo spre Siria, cea mai bună prietenă a ei de acolo, asistentă medicală la un spital, o sfătuise să nu plece singură. Dar Alexa era independentă și nu se temea de nimic, putea să-și poarte de grijă și singură.

Oh, îi plăcea Damascul. Dorea să se întoarcă în vechiul oraș magic imediat ce va vedea Beirutul. Iubea splendoarea nopților arabe; bazarele pline de minunate brocarturi, mătăsuri și damascuri, obiecte din aramă, fildeș și perle. Damascul era un oraș de vis, dacă nu țineai cont, bineînțeles, de unele mirosuri și de muște. Era mai frumos decât își imaginase din acuarela ce atârna deasupra căminului, acasă.

Mașina își acceleră mersul când ajunseră în suburbie și o luă de-a lungul râului Barada pe care era construit orașul.

Alexa simți cum aerul devine mai proaspăt și mai rece pe măsură ce ajungeau în spații deschise. Mai erau câteva mile până la câmpurile verzi de grâu și orez. Drumul era străjuit de nuci și caiși

înmuguriți. Era primăvara siriană. Deja făcuse câteva fotografii cu micuțul Kodak pe care i-l dăruise fratele ei David. Avea o înclinație pentru fotografiere, la fel ca tatăl ei.

Dintr-o dată, Alexa se gândi:

„Ce minunat este să fii căsătorită cu cel pe care-l iubești și să vii într-un loc ca acesta în luna de miere, trebuie să fie o încununare perfectă a tot".

Apoi râse în sine. De multă vreme, chiar de când părăsise Anglia și venise în Orientul Mijlociu, avusese un sentiment straniu… ca și cum aștepta ceva, pe cineva. Reveni la realitate. Prietenele ei aveau iubiți, se măritau, dar Alexandra rămânea doar Alexandra Forbes. În interior, vitală și îndrăgostită de viață, pe din afară, rece și calculată. Dar cei care o cunoșteau bine pe Alexandra știau de rezervele ei ascunse.

Șoferul turc era la douăzeci de mile de Damasc și intrase în câmpie când opri motorul și ridicând cu fatalitate din umeri, își informă pasagerii că ceva nu era în regulă cu mașina. Trebuia s-o examineze. Oamenii de afaceri, doi dintre ei purtând fesuri roșii, unul pălărie de panama, ieșiră din mașină și se apucară să fumeze. Al patrulea bărbat… Alexa era enervată de insistența cu care o privise tot timpul în mașină… se apropie de ea și o întrebă în franceză dacă vrea să se plimbe.

Alexa refuză. El îi oferi o țigară, dar ea refuză din nou și se duse mai aproape de șoferul turc. Acesta se întoarse spre ea și scutură din mână îngrozit. Tragedia tragediilor! Defecțiunea era mai gravă decât își închipuise. Trebuia să aștepte acum până când va veni o mașină care mergea spre Damasc și să trimită vorbă să vină un mecanic. Va însemna o întârziere de o oră, poate două sau trei.

Alexa se uită în jur. Învățase să aibă răbdare de când trăia în Orient. Oamenii aici nu se grăbeau. În față se vedea silueta unui munte, la stânga o fâșie de nisip auriu, iar la dreapta o vale împădurită.

Alexa cu aparatul de fotografiat și poșeta pe umăr, se hotărî să meargă spre copaci. Era o dimineață călduroasă, fără vânt. Prea cald să meargă prea departe. Dar dacă tot avea două sau trei ore de stat, mai bine să fotografieze și să nu piardă timpul, așa cum făceau ceilalți pasageri, fumând alene și trăncănind.

– Să nu vă îndepărtați prea tare, don'șoară, strigă turcul în urma ei.

– Doar până la marginea copacilor, răspunse ea.

Dar o dată ajunsă acolo, dragostea ei pentru explorări o împinse și mai departe, la umbra verde a acestor copaci necunoscuți. Avea atât de mult timp de pierdut.

Realiză cât fusese de nechibzuită când, așezându-se pe un buștean, tresări violent simțind o mână pe umăr. Sări în sus și-l văzu pe libanezul cel care o privise insistent tot timpul. Stătea uitându-se la ea cu o privire care o umplu de groază. Înainta rânjind, spunând ceva ce ea nu înțelegea.

„Proasto… proastă ești, Alexandra Forbes, nu te-a avertizat Joan că așa ceva s-ar putea întâmpla?“ se gândi tânăra.

Libanezul se întinse spre ea și Alexandra încercă să treacă pe lângă el, dar acesta îi bară trecerea rânjind libidinos. Fără alt gând decât acela de a scăpa de bărbat, se întoarse și se afundă în pădure. La un moment dat nu-i mai auzi pașii, în timp ce fugea și nici nu-i mai auzi vocea strigând-o. Dar în același timp, își dădu seamă că se rătăcise.

Ce îngrozitor ar fi să rămână aici, în această pădure stranie, fără nici un punct de reper, fără nimeni în jur s-o audă. Probabil că șoferul se va sătura s-o aștepte și-și va continua drumul spre Beirut cu ceilalți pasageri.

Tot felul de gânduri îngrozitoare îi treceau prin cap în timp ce mergea. Și merse, merse și iar merse, până când nu-și mai simți picioarele și oboseala o răpuse, lacrimi de disperare curgându-i pe obraji.

Și atunci văzu o strălucire de lumină. Lumina soarelui, în cele din urmă!

Cu ultimele puteri, se îndreptă spre lumină, dar spre uimirea ei, constată că nu era nici urmă de drum sau mașină și realiză că ajunsese de cealaltă parte a pădurii. În fața ei se înălța un mic palat, construit în stil oriental, cu ziduri albe care înconjurau un patio. Prin poarta de fier forjat, Alexandra zări o multitudine de flori și un havuz.

„Vila unei persoane bogate“ se gândi ea. Sper doar să dau de cineva care să vorbească engleză sau franceză.

Împinse poarta de fier și intră încet în patio. Chiar în starea de extenuare în care se afla, nu se putu abține să nu se oprească și să admire locul, mozaic pe jos, fântână din marmură și o arcadă superbă care conducea spre interior. Frumos, rece, primitor, după nefericita ei experiență.

Nu se vedea nimeni.

Dorința de a fotografia fu mai puternică decât frica și oboseala. Scoase Kodakul, îl reglă și duse obiectivul la ochi.

În câteva secunde, curtea se umplu de oameni arătând ciudat, cu ochi crânceni, purtând veșminte lungi maronii și cu un fel de basmale arabe de cap, susținute cu benzi negre și aurii. Mâini puternice îi prinseră brațele la spate și-i luară aparatul de fotografiat. Voci furioase și guturale strigau la ea, iar unul dintre oameni flutura un cuțit.

– Sunt englezoaică, proștilor, lăsați-mă! Nu făceam nimic rău.

Nimeni nu răspunse. Fu împinsă prin cea mai apropiată ușă, într-o cameră rece și spațioasă, decorată cu covoare Buhara atârnate și mobilă încrustată cu fildeș și perle. Un bărbat foarte înalt, îmbrăcat ca și ceilalți, stătea lângă o masă aflată în mijlocul încăperii. Presupuse că acesta era proprietarul și se gândi să încerce în franceză:

– Spune-le să-mi dea drumul, șuieră ea.

Arabul cel înalt o privi cu gravitate. Costumul ei de in era boțit. Părul îi cădea în dezordine pe umeri și ochii cei albaștri scăpărau de furie și teamă.

Alexa repetă:

– Spune-le să mă lase în pace, imediat.

Trebui să țipe, fiindcă ceilalți arabi vorbeau tare cu toții și era o hărmălaie de nedescris.

Cunoscu un moment de teroare când unul dintre bărbați o prinse de guler și i-l sfâșie. Îl auzi pe arabul cel înalt spunând ceva cu o voce ascuțită. Rumoarea încetă. Se lăsă tăcere, apoi, spre mirarea ei, acesta îi luă mâna, i-o sărută și o trase pe tânără către el.

– Marie, ma chere petite Marie, spuse el în franceză. Trebuie să mă ierți. Oamenii mei nu și-au dat seama cine ești. Te așteptam abia mâine.

Ea își ridică fața și-l privi. Îi văzu ochii – negri și strălucitori sclipind la ea.

– Eu… te înșeli… eu… sunt… suspină Alexandra.

Nu continuă fiindcă, spre uimirea și groaza ei, arabul vorbitor de franceză o ridică în brațe, spuse ceva în arabă privirilor care tăceau și o sărută drept pe gură.

Oamenii murmurară încântați.

Tânăra abia mai putea respira. Îl auzi pe bărbatul care o ducea în brațe, repetând:

– Ma femme, ma belle femme.

„Ceea ce în traducere înseamnă soția mea, frumoasa mea soție. Nu este posibil, este ridicol“ se gândi ea.

Dar buzele fierbinți ale bărbatului necunoscut erau din nou pe ale sale. Bărbații continuau să murmure plini de admirație.

Alexa se luptă cu violență, dar brațele bărbatului erau ca de oțel. Se trezi cărată printr-o arcadă acoperită cu o draperie de mătase, în altă cameră.

Groaza Alexandrei crescu și mai mult când văzu că șeful grupului o dusese într-un soi de dormitor. Lumina care pătrundea prin ferestrele înguste se reflecta formând un fel de curcubeu, în lămpile maure atârnate de tavanul ornamentat cu aur. O cameră

frumoasă în felul ei, plină de covoare bogate și mobile încrustate, cu un divan pe o platformă, acoperit cu tipul de brocart auriu pe care-l văzuse în bazarele din Damasc.

O așeză în picioare.

– Așteaptă-mă aici, o clipă, te rog, spuse bărbatul în franceză.

Răsuflând greu, ea își ridică ochii spre el. Era francez sau arab? Cine putea spune? Purta hainele localnicilor, dar totuși părea un tip educat, cizelat. Începu să spună ceva, dar el nu-i lăsă timp. Plecase, lăsând-o singură.

Alexei îi tremurau genunchii. Scăpase de libanez, dar intrase în altă belea. Încercă să-și reamintească faptul că se afla în vremuri moderne, că era o funcționară guvernamentală aflată în vacanță în Siria și cu câteva ore în urmă fusese într-un hotel civilizat și modern din Damasc. Dar astfel de gânduri n-o consolară. Deoarece știa că se află în ceea ce părea a fi o rezidență arabă, plină de oameni cruzi și necivilizați și că stăpânul acestui loc, în ciuda francezei lui perfecte și aerului civilizat, o sărutase, pretinsese că este soția lui în fața acestei adunături.

Alexa își reveni în fire.

Îi promisese lui Joan că va avea grijă de sine. Și așa va face. Fără leșinuri victoriene sau fasoane pentru Alexandra Forbes.

Își duse mâna la buzele care tremurau. Niciodată nu fusese sărutată cu o astfel de pasiune.

Privirea i se opri asupra unei măsuțe pe care se aflau un vas cu fructe, o farfurie cu furculiță și cuțit. Se duse și luă cuțitul care era ascuțit. Prea bine. Se va lupta și-i va arăta arabului așa zis francez! Făcuse o greșeală dacă o crezuse o domnișoară slabă care îi va cădea în brațe.

Ce ar spune ai ei, dacă ar putea-o vedea acum, ținând un cuțit de fructe, pregătită să-și apere onoarea? se întrebă Alexandra, cu un mic râs isteric.

Apoi, draperiile se dădură la o parte și proprietarul acestei case luxoase apăru. Imediat, ca o zeiță a furiei, Alexa sări la el. Era un atac surpriză și bărbatul înalt, în veștmânt arăbesc, era nepregătit. Pe față îi apăru o expresie mirată.

O sclipire parcă de amuzament străluci în ochii lui. Prinse brațul tinerei, dar nu înainte ca aceasta să-l lovească și cuțitul de fructe îi crestă obrazul exact lângă buze. Cu o exclamație de durere, el îi dădu drumul.

Alexa stătea hotărâtă, cu ochii ei albaștri scăpărând. Dar hotărârea i se înmuie puțin când văzu cum sângele îi pătează fața. El își duse mâna la tăietură și ea spuse în franceză:

– Dacă te apropii de mine, o voi face din nou.

Riposta lui veni ca un fulger:

– Mademoiselle, îți supraestimezi farmecele. N-am nici cea mai mică dorință să mă apropii de tine.

Ea îl privi uimită și cu obrajii înroșiți.

– M-ai sărutat, m-ai numit soția ta în fața acelor bărbați, se bâlbâi ea.

– Te asigur, mademoiselle, că nu-mi voi regreta cuvintele și acțiunea spuse el scoțând o batistă dintr-un buzunar și tamponându-și obrazul.

– Dar mi-ai spus Marie și…

– A fost primul nume care mi-a venit în minte.

– Eu… ce înseamnă toate acestea? Ești arab, francez sau ce?

– Asta nu te interesează, la fel cum nu mă interesează pe mine faptul că te-am sărutat în fața oamenilor mei.

– Atunci, de ce?

– Fiindcă, o întrerupse el, te-ai găsit să apari în casa mea în timpul unei conferințe foarte secrete. Aveai un aparat, ai fotografiat patioul meu și dacă n-aș fi inventat povestea cu soția mea, venită în vizită pe neașteptate, ai fi fost sfâșiată în bucățele. Acești oameni sunt sălbatici din triburile deșertului. N-ar fi avut milă de tine. Acum sper că ai înțeles.

Reacția Alexei fu de jenă imensă. Se simțea caraghioasă. Nu înțelegea totuși cine este acest bărbat, despre ce era vorba și nu îndrăznea să întrebe. El rosti:

– De unde vii?

Ea înghiți în sec și-i dădu o scurtă explicație a prezenței sale aici.

– Înțeleg. Foarte bine. Vei fi trimisă la Beirut imediat ce pot aranja cu transportul. Acum, scuză-mă, trebuie să-mi opresc sângerarea. Cuțitul a fost ascuțit, mademoiselle.

– Îmi… îmi pare foarte rău, bâigui Alexa.

O privi cu acei ochi negri și strălucitori, care erau reci ca gheața ca și vocea lui.

– Nu-i nimic… mademoiselle… te rog odihnește-te și îți voi trimite de mâncat și de băut. Pardon…

Cu o plecăciune aproape ironică, după cum i se păru ei, plecă, ținându-și încă batista la obraz.

Ea se așeză pe marginea divanului. Acum că temerile ei se dovediseră neîntemeiate, nu știa dacă să râdă sau să plângă. Era îngrozitor de încurcată. Încă mai simțea apăsarea buzelor lui și încă îi auzea vocea „ma femme". Apoi, acea superioritate rece, acel final umilitor al „curajoasei" ei rezistențe.

Parcă îl auzea pe frate-său spunându-i: „Ce palmă, Lexa… nu ești suficient de atrăgătoare pentru șeic".

Cu nervii încordați la maximum, începu să tremure și să plângă. Așa o găsi ciudatul, înaltul proprietar când reapăru. Tăietura de pe față nu-i mai sângera, dar era roșie.

– Regret că nu pot să stăm de vorbă, dar am treburi. Te așteaptă o mașină care să te ducă la Beirut peste o oră, după ce vei fi mâncat și te vei fi odihnit. Regret, dar trebuie să te legăm la ochi până vei ieși la drum, fiindcă acest loc este o reședință secretă și nimeni nu trebuie s-o mai găsească.

– Te asigur că n-am vreo astfel de intenție, strigă Alexa iritată.

– Atunci, suntem amândoi satisfăcuți. Îți voi spune adio, mademoiselle.

– La… revedere, reuși ea să bâiguie.

Privirea lui o susținu pe a ei o clipă și Alexa nu se putu împiedica să nu se înroșească. De ce, de ce, să-și amintească de acel sărut? O interesa tot atât de puțin cât o interesa el.

Apoi, el făcu una din acele plecăciuni ironice și o părăsi. Aproape imediat, o servitoare cu pielea neagră intră în cameră cu o tavă pe care se afla mâncare gătită în stil franțuzesc și o carafă cu vin. Alexa savură mâncarea cu poftă. Nu încercă să rezolve misterul acestei „rezidențe secrete". De fapt, nici n-o interesa și singura ei dorință era să plece înapoi la lumea civilizată.

După o oră, așa cum i se promisese, fu condusă, legată la ochi, spre drumul către Beirut. Când ochii îi fură lăsați liberi, văzu că era pe același drum pe care venise cu turcul de la Damasc.

Șoferul, tot un turc, primi ordin de la ea să n-o mai ducă la Beirut. Era atât de obosită încât fu convinsă că turul Beirutului nu-i va face nici o plăcere. Abia aștepta să se întoarcă la hotelul ei din Damasc, să-și revină.

Aparatul fotografic i se înapoiase, dar filmul fusese scos, pentru a nu obține nici o imagine a misterioasei locuințe.

Ajunsă înapoi la hotel Orient, făcu o baie și se așeză în pat. Deși era frântă de oboseală, somnul o ocolea. Îl revedea în gând pe arabul cel înalt, brațele lui puternice ridicând-o și buzele lui zdrobindu-le pe ale ei.

„Ce proastă ești Alexandra Forbes… uită".

Dar știa că nu va uita toată viața. Și acea încercare ridicolă de a se feri de un bărbat care se prefăcuse că-i este soț pentru a se apăra. Nu va spune asta nimănui, nici chiar prietenei sale Joan.

Când veni dimineața, Alexa nu mai avea chef să se ducă la Beirut. Îi trecuse tot entuziasmul pentru vacanța ei siriană. Nu-și putea scoate din cap aventura pe care o trăise și hoinărea prin hotel, uitându-se la fiecare arab înalt și distins care intra și întrebându-se dacă nu cumva era el.

Își pierduse simțul umorului, reflectă ea.

Fu aproape bucuroasă când primi un telefon neașteptat de la o prietenă a mamei, lady Wirrell, care locuia în Damasc. Era măritată cu Sir Perey Wirrell un înalt funcționar guvernamental. Probabil că mama Alexei îi scrisese că fiică-sa se afla la hotel Orient în concediu de boală.

– Trimit mașina după tine, draga mea, spuse aceasta. Și cred că nu te vei plictisi, fiindcă am invitat și câțiva tineri printre care unul numit Blacke Langham, care sunt sigură că-ți va plăcea.

Deși nu era în dispoziția de a cunoaște vreun tânăr, oricât de atrăgător ar fi fost, Alexa se gândi că o schimbare de decor i-ar face bine.

Se pregăti cu grijă, își puse costumul de in albastru, se fardă mai mult ca de obicei, accentuându-și culoarea ochilor și-și puse sandale cu toc înalt și mănuși. Își perie părul până luci ca grâul în soare.

Știa că era o fată drăguță și arăta mai mult decât drăguță în această după-amiază. Și chiar dacă în minte îi reveneau cuvintele bărbatului misterios care îi spusese că nu era atras de ea, știa că ar fi fost o prostie să țină cont de vorbele lui.

Se prezentă la lady Wirrell la ora patru fix și fu întâmpinată de un servitor în haină albă și fes roșu, care o introduse într-un salon mare și plăcut, plin de lume.

Un lucru o izbi imediat pe Alexa la ceaiul lui Mary Wirrell. Atmosfera englezească. Nu levantini sau libanezi aici, cu excepția servitorilor. Lady Wirrell adunase doar englezi. Uniforme englezești, civili englezi și englezoaice. Una sau două fete de vârsta Alexei… și militari în concediu, din Cairo sau Palestina.

Lady Wirrell, chipeșă și cu părul grizonant, o sărută pe Alexa cu efuziune.

– Ce drăguț din partea ta că ai venit. Ești copia mamei tale, draga mea. Același păr frumos auriu. Ea era o fată așa de drăguță, dar tu o întreci. N-am știut că Grace a putut face o astfel de frumusețe. Ultima oară când te-am văzut erai un copil obișnuit, cu aparat dentar și ochelari.

Alexa zâmbi.

– Am reușit să scap de amândouă, slavă Domnului, lady Wirrell.

Lady se uită prin salonul ei înțesat de lume.

– I-am promis lui Blacke Lagham să-i prezint pe cea mai drăguță fată de aici. Sâmbătă seara este un bal al Crucii Roșii la hotel Orient și dorește o parteneră. Lui Blacke îi plac blondele. Vino…

Luând-o de braț, lady Wirrell o conduse spre capătul salonului și-l bătu pe umăr pe un bărbat înalt și subțire, purtând un costum gri. Acesta vorbea cu o femeie drăguță, în alb.

– Blacke, spuse lady Wirrell, nu mai flirta cu Sybil. Este măritată și soțul ei este cel mai bun trăgător din Orientul Mijlociu. Iată aici o fată drăguță care să te amuze.

– Mi-e teamă că nu sunt prea amuzantă… începu Alexa încurcată, dar se opri, șocată.

Bărbatul în costum gri se întoarse. O clipă, ea se uită la fața bronzată și slabă care îi era hotărât familiară. La părul negru… cu dinți strălucind într-un zâmbet vesel. Apoi, într-o pereche de ochi strălucitori care, ca și gura, râdeau la ea. Dar Alexa nu întoarse zâmbetul. Se uita năucită la el. La o mică linie roșie, o jupuitură ce se întindea de la buze la maxilar.

Acesta era arabul din „casa misterioasă“ de la liziera deșertului. Și ea era responsabilă de tăietura de pe fața lui. Doamne, oare înnebunea… sau nu era acesta bărbatul? Dar el trebuia să fie. Statura, ochii, tăietura, singura diferență fiind hainele europene și capul fără acoperământ. Și acum el vorbea, nu franceza la care se aștepta ci o engleză perfectă.

– Bună ziua, spuse el și întinse mâna.

– Alexa, draga mea, dă-mi voie să ți-l prezint pe Blacke Laghman, spuse Lady Wirrell. A fost la Oxford cu fiul meu Geoff, pe care nu cred că-l cunoști. Blacke… ea este Alexandra Forbes, fiica unei vechi prietene și se află în concediu de la Cairo. Ai grijă de ea. Servește-o cu o înghețată.

Mary Wirrell luă brațul femeii în alb și o conduse s-o prezinte celorlalți invitați.

Bărbatul și tânăra stăteau uitându-se unul la altul. Blacke Lagham continua să zâmbească.

– Vino și așază-te. Vrei înghețata recomandată de lady Wirrell?

Alexa nu putea răspunde. Își deschise buzele, dar nu ieși nici un sunet. El adăugă pe un ton confidențial:

– Mary este o scumpă… îi sunt atât de devotat. Întotdeauna îmi promite că-mi prezintă o fată drăguță, dar rar se ține de cuvânt. De data aceasta a reușit. Și nici nu pot să-ți spun cât de mult îmi place numele de Alexandra. Este atât de neobișnuit!

Alexa clipi de câteva ori. Cuvintele lui îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Nu putea decât să privească și să privească la tăietura proaspătă de pe fața lui.

Apoi reuși să-și găsească vocea:

– Ești… ești arabul… am crezut că ești francez… eu… ce înseamnă toate acestea? bâigui ea poticnindu-se.

El continua să zâmbească, dar își ridică sprâncenele a surprindere.

– Nu cred că înțeleg.

– Ba da, înțelegi. Știi… ești bărbatul din acea casă… ieri… eu… îi indică tăietura. Eu ți-am făcut asta.

Tânărul englez își puse arătătorul bronzat pe față și gestul o convinse mai mult ca oricând că el era arabul.

– Ce-i asta? Dumnezeule! Mi-am provocat-o azi dimineață la bărbierit. Și ce este cu ziua de ieri? Nu ne-am mai întâlnit niciodată, domnișoară Forbes.

– Ba da, spuse ea fermă și inima începu să-i bată mai tare. Da… ne-am întâlnit. Și o știi, monsieur.

El își dădu capul pe spate și râse ca de o glumă bună.

– Draga mea fată, de ce „monsieur"?

– Știi de ce. Și ieri mi-ai spus „mademoiselle" și nu domnișoara Forbes. Ești proprietarul acelei case ciudate din deșert. Nu poți nega.

Blacke Lagham tăcu o clipă. Alexa își ținu răsuflarea. Oare avea de gând să mărturisească? Tăcerea lui era o confirmare a ceea ce credea ea? Dar fața lui era o mască de politețe și ochii negri o priveau jumătate amuzați, jumătate surprinși. Râse din nou și de această dată își scutură capul fără drept de apel.

– Draga mea Alexandra Forbes, ți-ai făcut un obicei din a merge prin lume și a confunda identitățile? Sau am o sosie? Povestește-mi despre misteriosul domn care ți-a spus „mademoiselle", arabul care vorbea franțuzește. Mă intrigi.

– Dar… dar sunt sigură… sunteți unul și același. Asemănarea este prea evidentă. Și acea rană…

– Ah, rana pe care mi-am făcut-o cu lama de bărbierit. Și prietenul tău a pățit la fel?

– Nu… eu i-am făcut tăietura, spuse ea hotărâtă.

– Foarte interesant! Hai să-mi povestești și mie despre asta, exclamă el.

O conduse într-un colț mai retras al salonului și se așezară pe o sofa. El îi oferi o țigară și ea și-o aprinse.

Are maniere alese, se gândi ea, tipice unui tânăr diplomat.

– Te deranjează dacă te întreb… ești în diplomație sau în armată?

El ridică din umeri.

– Sunt orice… dar nu un arab francez! spuse el repede.

Obrajii Alexei se înroșiră. Era atât de sigură că era el, și totuși…

– Să nu vorbim despre mine, continuă el. Povestea ta mă intrigă. Vila misterioasă și tăietura… i-ai tăiat buza acelui domn, nu? Dar cum… și de ce?

Alexa se gândi, să-i spun sau nu?

– Te rog, domnișoară Forbes, povestește-mi, o îndemnă el.

– Nu sunt sigură că vreau să-ți povestesc, domnule Lagham.

– Ce formalism, domnișoară Forbes, domnule Lagham, spuse el cu un râs vesel. Ador numele Alexandra. Îmi permiți să-l folosesc, mademoiselle?

Acum râdea de ea. Roșeața din obraji i se accentuă. Puțin enervată, zise:

– Spune-mi cum vrei, acasă mi se spune Alexa.

– Și unde îți este casa?

– În Beckenham Kent, domnule Lagham.

– Numele meu este Blacke și eu îți voi spune Alexa. Este păcat să scurtezi un nume atât de nobil, Alexandra.

– Este absurd. Eu nu sunt foarte nobilă, replică ea.

Fără să vrea, intrase în conversația lui superficială. Își dădu seama curând că era expert în evitarea chestiunilor serioase. Dar asta era apanajul diplomației, arta de a te simți în largul tău în orice situație fără a clipi din ochi. Vroise să-l prindă, să-i pună întrebări și ajunsese el s-o chestioneze.

– De când ești aici?

– Am venit acum un an, răspunse ea. Sunt într-un birou guvernamental la Cairo.

– Îți place?

– Am fost pregătită pentru asta și din fericire am fost trimisă în străinătate. Ador Orientul și Siria în mod special.

El își scutură scrumul de la țigară și ea remarcă inelul cu sigiliu de la degetul lui, aur și onix cu o emblemă pe care nu o descifră.

Precis că arabul nu purta asta, își aminti un scarabeu strălucitor pe cel de-al treilea deget al aceluia. Mâna rămăsese un moment ușor dar posesiv lângă sânul ei; înainte să fie cuprinsă în brațe și sărutată în fața acelor bărbați sălbatici care strigau. La simpla amintire a acestui lucru, Alexa se făcu roșie ca focul.

Blacke Lagham văzu acea îmbujorare și se gândi:

„Doamne este cea mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o, foarte drăguță și naturală".

Cu voce tare, spuse:

– Ai fost la Beirut? Un loc foarte amuzant, mâncare excelentă și vin bun. Ai încercat la Clubul ofițerilor francezi? Parcă ai fi la Paris.

Ea scutură din cap.

– Nu. Eram în drum spre Beirut când..

– Când asta? întrebă el fiindcă ea făcuse o pauză.

– Când am dat peste sosia ta, termină ea mușcându-și buzele.

Servitorul veni și aduse o tavă cu ceai pe care o puse pe un scăunel în fața lor.

– Vrei să servești tu?

Ea se aplecă și luă ceaiul. Blacke Lagham avea o pasiune pentru mâinile femeilor. Alexandra îl dezamăgi. Mâinile ei erau mici, dar un pic cam pătrățoase, bronzate și fără ojă pe unghii. Era o tânără cu fața și silueta fermecătoare, dar după mâini era practică și hotărâtă, educată să muncească din greu. N-ar fi primit acea slujbă în Cairo dacă n-ar fi fost eficientă, el cunoștea acest lucru. Obișnuia să gândească întotdeauna că-i displac tinerele eficiente și că le preferă pe cele superbe, cu degete delicate și nefolositoare și unghii roșii. Niciodată nu avusese o „legătură“ cu o fată tânără. Fuseseră una sau două femei în viața lui, una în mod special, la Londra. Frances fusese suficient de frumoasă, dar mai curând proastă. Îl interesase un timp. Era de vârsta lui, douăzeci și opt de ani, fusese măritată. Dar Blacke se săturase de mofturile lui Frances. Era nesătulă de admirație și bani. Se săturase de toate acestea. Tatăl lui avea o grămadă de bani, majoritatea investiți în petrol și când plecase de la Oxford, Blacke moștenise ceva și de la unchiul său Sir Arthur Girling și atunci își începuse o carieră în afacerile tatălui său.

Frances s-ar fi măritat cu el. Dar ceva îl reținuse pe Blacke să se însoare. Ea ar fi fost o nevastă decorativă, foarte cheltuitoare și nimic mai mult. De fapt nu vroia să se însoare și această convingere i se întărise și mai mult când începuse războiul. Unui tip i-ar plăcea o femeie superbă dar să nu se însoare cu ea. Și acum această tânără fată din Beckenham Kent cu un nume distins, dar fără o proveniență aristocratică nu era fascinantă, reflectă Blacke. Dar era curios de atrăgătoare. Nu era ușor de flatat și nici nu puteai măcar

flirta cu ea. Dar în acei ochi foarte albaștri exista o cinste dezarmantă și o hotărâre de neclintit. Chiar și mâinile ei cam pătrățoase începeau să-i placă. Ar fi interesat să-i cerceteze adâncimile sufletești.

Apoi, Blacke Lagham se certă în sine. N-avea de gând să ia în serios nici o fată, oricât de atractivă ar fi fost. Începu să glumească iarăși cu Alexa.

– Vreau să aud mai multe despre sosia mea. Ți-a oferit cumva înghețată?

– Nu, răspunse Alexa cu răceală.

– Trebuie să fi fost enervată ca să recurgi la acest gest. A fost autoapărare?

– A fost autoapărare și am făcut-o cu un cuțit ca acesta, spuse ea luând un cuțitaș pentru tăiat prăjitura de pe tava de ceai, și l-am tăiat exact așa, arătă ea spre urma de pe fața lui bronzată.

– Alexandra, sper că nu crezi că eu sunt acel arab? De ce nu-mi spui totul? Văd că te frământă serios.

Ea își ridică privirea. Ce frumos era! Cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise. Vru să încearcă să vorbească, dar ceva o reținu. Blacke Lagham putea fi un spion. Era război și Orientul Mijlociu mișuna de spioni.

– Îmi pare rău, spuse ea. Domnule Lagham, dacă preferi Blacke, n-am ce să-ți povestesc. Așa cum ai spus, m-am înșelat asupra identității. Sunt o proastă.

– O prostuță delicioasă, zâmbi el.

Alexandra zâmbi și ea la rândul ei.

– Aș vrea să știu cu ce te ocupi.

– Cu tot soiul de lucruri, pierd o grămadă de timp aici, la fel și în Cairo, Alexandria și Ierusalim, iar în acest moment sunt în concediu. Am o slujbă guvernamentală ca și tine.

– Cât stai în Damasc? întrebă el.

Ea răspunse că este în concediu de boală și o așteaptă pe prietena ei Joan din Cairo.

– Înseamnă că o să vă distrați de minune, ofițerii de aici s-au săturat de frumusețile libaneze. Vor sta la coadă ca să cunoască două tinere englezoaice.

Alexa râse.

– Nu prea cred.

– Nu cumva există vreun tânăr care îți trimite scrisori?

– Nu.

Blacke scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Trebuie că cei care te cunosc sunt orbi.

– Ce absurd ești, râse ea din nou.

În acel moment veni lady Wirrell, care întrerupse discuția intimă dintre cei doi.

– Blacke dragă, spuse aceasta, generalul Horgan-Meslop vrea să discute cu tine. Îmi pare rău că vă întrerup, scumpilor.

– După ce că mi-ai găsit-o pe unica fată din lume, acum mă smulgi de lângă ea.

– Nu poți refuza un general, zâmbi Mary, apoi, uitându-se la Alexa, i-ai sucit capul lui Blacke? Știam că i-l vei suci, ești așa de drăgălașă.

– Capul meu a fost sucit, spuse Alexa sec.

Blacke răspunse:

– Trebuie să te văd din nou, Alexandra. Apropo, înainte de plecare, sper că mi-ai putea rezerva o seară? Mary spune că este de datoria mea să merg la balul Crucii Roșii de la Orient, sâmbătă seara. Mi-ar face plăcere să mergi cu mine. Am putea mai întâi cina acolo.

Alexa ezita, dar lady Wirrell interveni și o convinse.

După ce Blacke se îndepărtă, tânăra o întrebă pe lady Wirrell:

– Îl cunoașteți bine pe Blacke?

– Ți-am spus că a fost la Oxford cu fiul meu. Geoff îl adoră. Geoff a intrat în armată și Blacke cu afacerile tatălui său. Ei sunt oameni foarte bogați… petrol.

– N-ar trebui să fie și el în armată? întrebă Alexa strâmbând din nas.

– La început a fost, dar generalul l-a rechemat în viața civilă pentru o slujbă specială. N-am știut niciodată despre ce este vorba și mă îndoiesc ca Percy să știe.

Suspiciunile Alexei reveniră. Era un mister cu Blacke Lagham. Era și mai hotărâtă să fie vigilentă. N-avea încredere în el. Este adevărat că o atrăgea și perspectiva unei seri petrecute cu el o umplea de încântare, dar indiferent ce spunea lady Wirrell, trebuia să fie foarte atentă.

Alexa se trezi că este prezentată unui căpitan Pelham, un ofițer blond și timid. În timp ce conversa cu acesta, privirea ei fugea mereu în căutarea lui Blacke Langham. Îl descoperi fumând și stând de vorbă cu un bărbat imens, plin de decorații. Generalul. Încercă să se concentreze asupra celor spuse de Pelham, dar gândul îi era numai la balul Crucii Roșii, de sâmbătă seara.

– Ce-ar fi să iei cina cu mine, diseară? îi propuse căpitanul, plin de admirație față de tânără.

– Da, spuse ea. Sunt liberă. Amabil din partea ta.

În fond, de ce să nu se ducă? Tot n-avea altceva mai bun de făcut.

Capitolul 3

Alexa încă dormea a doua zi dimineață când o trezi telefonul.

– Bună dimineața, Alexandra. Te-ai trezit?

Fu mirată de propria ei plăcere când realiză că era Blacke.

Noaptea trecută dansase și cinase cu John Pelham, găsind în acesta un tovarăș plăcut și un bun dansator. Dar fusese distrată tot timpul și nu prea entuziasmată să-l vadă din nou pe căpitanul Pelham așa cum dorea el.

– Bună, Blacke, răspunse ea.

– Presupun că te-ai culcat târziu astă-noapte.

– Așa este.

– Alexandra, Alexandra! spuse Blacke cu reproș. De ce zdrobești inimile tinerilor ofițeri în concediu?

– Nu fi prostuț.

– Sunt prostuț din natură.

Trebui să zâmbească.

– Vroiai ceva de la mine?

– Am de gând să-ți cer, dacă n-ai altă obligație, să iei cina cu mine diseară.

– Îmi pare foarte rău, spuse Alexa sinceră, dar ies cu altcineva.

– Ce inuman din partea ta. Spune-i că ești răcită sau că ți s-a înnegrit părul peste noapte. Poate că dorește doar compania unei blonde.

Pe Alexa o pufni râsul. Nu puteai să rămâi serioasă cu acest bărbat. La suprafață era foarte drăguț, dar nu putea avea încredere în el.

– Alexandra, trimite-l la plimbare pe celălalt bărbat.

– Nu pot. M-a invitat la cină și tu n-ai făcut-o. Trebuie să mă duc cu el.

– Logic. Dar nu mi-ai dat ocazia. Ai plecat de la ceaiul lui Mary Wirrell în timp ce eram ocupat cu generalul. Nu mai stau mult aici. Săptămâna viitoare am o treabă la Ierusalim și nu știu ce o să se mai întâmple. Trăiesc între aeroplane și bagaje, sunt un om hărțuit și nefericit și ar trebui să fii bună cu mine atâta timp cât sunt în concediu.

Ea ezită. Poate că el nu era arabul pe care-l presupunea. Era evident din cele spuse de lady Wirrell că avea o slujbă importantă și toți oamenii importanți îl cunoșteau.

– Alo, se auzi vocea lui. Unde ai plecat?

– Nicăieri. Mă gândeam doar.

– O fată așa drăguță ca tine nu trebuie să gândească prea mult. Acum spune-mi că-i dai papucii căpitanului tău și mă fericești pe mine.

– Drăguț din partea ta că mă inviți, dar nu-mi încalc niciodată promisiunile.

– Preferi să-mi zdrobești inima.

– Dacă este așa de ușor de zdrobit, da.

– Bine. O să găsesc pe altcineva. Îți voi cita niște versuri ale lui Rupert Brook: „Voi găsi poate o altă fată. Și una mai bună ca tine. Cu ochi la fel de ageri, dar mai blânzi. Și buze moi, dar sincere. Și îndrăznesc să spun că va accepta“.

– Sunt sigură că va accepta, râse Alexandra.

– Alexandra, nu voi găsi altă fată. Voi sta singur și-mi voi aștepta moartea prematură.

– Sper să nu fii atât de prostuț.

– Bine, presupunând că n-o să mor până la balul Crucii Roșii, rămâne în picioare întâlnirea cu tine?

– Oh, poate găsesc pe altcineva care să mă ducă la bal, chicoti ea.

– Alexandra, ai o inimă de gheață. O să mă prăpădesc.

– Ce caracter slab ai.

– Îngrozitor de slab. Dar îți sugerez să iei prânzul cu mine și după aceea mergem la cumpărături prin bazar. Mă amuză să văd cum fetele neexperimentate cumpără fleacuri la trei ori valoarea lor reală.

– Dacă ai fi cu adevărat cavaler, ai împiedica astfel de situații.

– Promit să fiu cavaler cu tine, dacă vei veni, Alexandra.

– Atunci o să vin, spuse ea.

Foarte însuflețită, sări din pat să se îmbăieze și să plece. Își puse pe ea îmbrăcămintea pe care o purtase la petrecerea dată de lady Wirrell. Regreta că nu-și luase mai multe lucruri de la Cairo. Apoi își pieptănă părul auriu și se fardă, până fu mulțumită de rezultat.

O sună la ora amiezii și se întâlniră. El era chipeș în costumul lui gri impecabil. Glumiră ca niște vechi prieteni în timp ce luau masa pe terasa hotelului Orient.

– Doar câinii și englezii ies afară în soarele amiezii, spuse Blacke vesel. Precis că n-ai nevoie de o siestă, Alexandra?

– Precis.

– Va fi răzbunarea mea. O să-ți scot sufletul ducându-te prin toate străzile Damascului, încât vei fi prea obosită ca să dansezi cu căpitanul tău, diseară.

– Ce fire răutăcioasă ai, comentă Alexa.

– Și nu mă cunoști prea bine! Sunt plin de virtuți ascunse.

– Uneori cred altceva, ești plin de viclenie ascunsă.

– Adică duc o viață dublă. Încă te mai urmărește acel arab vorbitor de franceză pe care l-ai lovit cu cuțitul, draga mea?

– Da, spuse ea în acel mod direct, pe care el începea să-l admire.

El dădu din umeri și nu mai replică.

Se plimbară pe Derb-el-Mistakim, Strada Dreaptă, care venea din oraș și intra în aleile înguste ale bazarului.

Alexa era întotdeauna extaziată de aceste străzi vechi ale anticului oraș biblic. Măgarii și cămilele erau conduse pe străzile pietruite pline de o mulțime pestriță de bărbați și femei cu văluri, capre behăind, câini vagabonzi și găini ce scurmau. Tarabele erau viu colorate; mirosurile de la pieile puse la uscat și prăjitul legumelor era uneori înăbușitor.

Aici erau artizani de toate felurile, ciocănind arama, suflând în boluri de sticlă, executând minunate candelabre și tăvi de argint. Tâmplarii încrustau fildeș și perle în lemn. Bărbații stăteau cu picioarele încrucișate făcând curele și genți de piele colorată. Păcat că nu-și luase mai mulți bani la ea ca să cumpere cadouri pentru mamă și gemene, se gândi Alexa.

Era încântată de varietatea brocarturilor – albastre, roșii, argintii, aurii și de bijuteriile de tot felul, coliere de jad și perle, brățări grele din aur și broșe masive. Mai existau și minunatele covoare, Buhara, covoare de rugăciune din mătase și carpete persane. Din unele prăvălioare se simțea aroma îmbietoare a aburilor de cafea.

– Ca în „O mie și una de nopți", nu? murmură Blacke. Uite la aceste obiecte, ar putea fi autentice, mai vechi decât Bethleemul, sau făcute ieri în Birmingham.

El se oferi să-i cumpere câteva fleacuri, printre care și o brățară de argint frumos cizelată, dar Alexa îl refuză.

Dar, dintr-o dată, Alexa văzu un inel masiv pe o tavă, un scarabeu albastru. Îl ridică și i-l arătă însoțitorului său, venindu-i brusc o idee.

– Nu vrei să-l încerci, dacă tot nu cumpărăm nimic? îl rugă ea.

Prinse mâna stângă a lui Blacke și-i puse inelul pe cel de-al treilea deget.

– Ce părere ai?

El zâmbi, dar zâmbetul nu-i mai era așa de spontan ca de obicei, încercă să-și tragă încheietura din mâinile ei mici, dar puternice.

– Nu pot spune că mă impresionează, nu port astfel de inele, draga mea fată.

– Nu? întrebă ea cu nevinovăție.

– Nu.

Dar Alexandra, uitându-se la mâna bronzată și la inel, nu mai avu nici un dubiu, acum era sigură că mâna lui Blacke era mâna arabului înalt care o strânsese în brațe.

– Tu ai fost, nu-i așa, monsieur, în acea casă?

Ochii lui Blacke erau furioși acum.

– Alexandra, nu crezi că gluma a durat cam mult? întrebă el în engleză.

Ea era pe cale să-i răspundă, când un arab înalt se detașă din mulțimea de curioși ce se strânsese în jurul lui, se plecă în fața lui Blacke și începu să-i vorbească arăbește.

Alexandra stătea cu sufletul la gură, așteptând să vadă cum va reacționa Blacke, dar acesta smulse inelul din deget, nu dădu nici un semn că l-ar cunoaște pe arab și nu-i răspunse acestuia. O luă pe Alexandra de braț și o scoase din mulțime. Arabul strigă după el, amenințător, de această dată. Toate dubiile tinerei în privința lui Blacke reveniră în plină forță.

– Arabul părea să te cunoască, remarcă Alexandra.

– Se poate, dar eu nu-l cunosc.

Acum se aflau la colțul străzii Derb-el-Mistakim. Aici erau magazine moderne și câteva mașini americane. Totuși, în mijlocul străzii largi, un băiețel conducea o cămilă încărcată cu trestie de zahăr. Un amestec ciudat de civilizație orientală și vestică.

– Vrei să te înapoiezi la hotel? Fă-o, dacă vrei. Eu vreau să mă întorc în bazar. Doresc să rezolv o problemă care mă frământă, legată de aventura pe care am avut-o cu arabul vorbitor de franceză. Știu că nu este nimic legat de tine, Blacke, dar poate că cel care a vorbit cu tine știe câte ceva. Așa că, ne vedem mâine seară la bal și mulțumesc pentru prânzul plăcut.

Blacke nu răspunse la zâmbetul ei. O prinse de braț.

– Nu fi un copil prost. Nu te înapoia în bazar. Tipii aceia nu-ți vor spune nimic, chiar dacă știu ceva. Voi încerca eu să te ajut să dezlegi misterul.

– Vreau să mă duc, spuse ea cu încăpățânare. Așa că, la revedere.

El se uită după silueta subțire în costum de in, care se îndepărta și apoi, cu un gest de exasperare, o urmă.

Când Alexa realiză că Blacke era în spatele ei, se întoarse și-i zâmbi ironic.

– Deci vrei să mă ajuți să rezolv misterul? întrebă ea.

Blacke nu mai era iritat și nu dădea nici un semn de îngrijorare, ci fuma tacticos dintr-o țigară.

– Draga mea fată, cunosc această țară și chiar dacă ești curajoasă, n-ai nici un pic de spirit de precauție. Nu este înțelept pentru fetele englezoaice drăguțe și blonde să se piardă pe străzile Damascului.

– Înțeleg, ai venit să mă protejezi.

– Bineînțeles.

– Frumos din partea ta.

Erau în apropierea aleii unde, cu câteva momente în urmă, Alexa luase inelul de pe tava vânzătorului. Arabul înalt care se adresase cu atâta entuziasm lui Blacke, la vederea inelului din degetul lui, se evaporase. Oricum, n-ar fi putut vorbi cu el fiindcă în mod sigur acesta nu vorbea englezește. Făcu stânga-mprejur.

– Ai câștigat, spuse ea brusc. Să ne întoarcem la Orient.

Ochii lui se măriră cu acea inocență pe care ea începuse să i-o cunoască.

– Dar, draga mea Alexandra, nu se pune problema că am câștigat. Te lupți cu morile de vânt.

– Nu sunt prea convinsă.

O luă de braț și se îndreptară încet către hotel. Când ajunseră acolo, Blacke era într-o dispoziție excelentă.

– Îmi pare rău că expediția noastră a fost stricată de arabul acela care striga ceva pe limba lui. Nici măcar nu ți-am cumpărat un dar.

Alexa se îmbujoră.

– Nu există nici un motiv ca să primesc un dar.

– Ei haide! Nu trebuie să existe un motiv pentru tot ce faci râse el. Ar trebui să bem ceva, fiindcă mi-e foarte sete.

Alexa acceptă și se așeză pe terasa hotelului, bând oranjadă și urmărind mulțimea pitorească de pe stradă. Se relaxă ascultând conversația ușoară și zeflemitoare a lui Blacke. Uită de problemele ei și se bucură de orele petrecute în compania acestui bărbat fascinant.

El o făcu să-i povestească unele lucruri despre ea și o ascultă cu un interes sincer. Era tipul de femeie pe care rar îl întâlnise în existența lui. De departe altfel decât cele pe care le cunoscuse în trecutul lui. Complet diferită de Frances, singura femeie pe care vrusese s-o ia în căsătorie.

Îi veni în minte imaginea lui Frances, al cărui soț, Gerald Aldmin, fusese la Oxford cu Blacke. El, Gerry și tânărul Geoff fuseseră inseparabili în acele zile de aur și o cunoscuseră pe Frances cu toții. Ea obișnuia să vină la balurile lor și era de o frumusețe răpitoare. Cu părul negru și ochii ca violetele, plutea prin viață fără să fie atrasă de nimic, dar și fără pic de milă de ea, așa cum aflase mai târziu Blacke.

La acea vreme, deși Frances îl plăcea, Blacke nu era interesat. Vroia ca după ce termină Oxford să intre în afaceri, să călătorească și o nevastă l-ar fi împiedicat. Așa că, în cele din urmă, Gerald fu acela care o luă în căsătorie pe Frances. Sir Gerald Aldmin Bart.

Nu se văzuseră des după nuntă. Ea și Gerald își petrecuseră timpul la o reședință de la țară și într-o casă drăguță din Park Lane. Blacke intrase în afacerile lui tatălui său și călătorea mai tot timpul, așa cum își dorise.

Când s-a întors în Anglia, aflase că Gerald Aldmin murise într-un accident de vânătoare. Revăzând-o din nou pe Frances, aceasta era mai răpitoare ca oricând cu acel aer al ei de văduvă. Ea îl dorise și pentru câteva luni, Blacke capitulase, îndrăgostindu-se cu pasiune de ea. Chiar se gândise s-o ia de soție. Acum avea ce să-i ofere unei soții. Și apoi, de la Goeff și de la alții, aflase lucruri despre căsătoria lui Frances cu Gerald. Viața îngrozitoare pe care i-o făcuse bietului om, celelalte aventuri ale ei, lăcomia de bani. În spatele acelei drăgălășenii se afla o femeie plină de cruzime. Apropierea de ea îl făcuse să constate cât de proastă era, fără nici un pic de gust, cu excepția hainelor, fără o fărâmă de idealism. Dintr-o dată, descoperise că n-o iubea și n-o vroia ca mamă a copiilor lui. Izbucnind războiul, el și Goeff merseseră să se înroleze fără să aștepte prea mult. Și așa terminase cu Frances.

Era nou pentru el să descopere o femeie cu un caracter ca al Alexei.

Ea era opusul lui Frances. Avea o simplitate directă, combinată cu cinste și hotărâre și muncea din greu. Vorbea cu mândrie și nostalgie de casa ei din Beckenham. Iar când își descria părinții, gemenele Pam și Penelope și mult iubitul frate, David, ochii i se luminau de dragoste.

– Ești o tânără foarte reconfortantă, îi spuse el.

– În ce sens? întrebă ea.

– N-are importanță. Dar ești reconfortantă și-mi va face plăcere să te duc la balul Crucii Roșii. Ai de gând se îmbraci o creație nemaipomenită?

– Dacă te referi la o rochie minunată, nu. Nu mi-am luat una. Voi îmbrăca ceva ieftin, luat de-a gata.

Lui îi plăcu asta. Nu putu să nu-și amintească de lady Aldmin, cu șifonierul plin de rochii scumpe și care se plângea mereu că-i trebuie ceva nou. Se trezi gândindu-se că i-ar face plăcere să iasă și să cumpere o grămadă de cadouri scumpe, ca apoi să le trimită Alexandrei, ceea ce nu va putea și nu va face, bineînțeles.

– Mi-a făcut plăcere să mă plimb și să merg la cumpărături cu tine, Alexandra. Sper să te distrezi la întâlnirea cu amicul tău. Ne revedem mâine seară, da?

Ea încuviință și urcă în cameră pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu John Pelham. Se gândi la Blacke și hotărî că, deși Blacke era atât de atrăgător, o intimida puțin și nu se simțea în largul ei în compania lui. Era prea ager și prea sigur pe el. John Pelham era mai mult genul ei, simplu și chiar timid. La Blacke nu exista nici un fel de timiditate. Ba chiar îi crea un complex de inferioritate. Se întrebă ce ar crede prietena ei Joan despre el, despre suspiciunile ei. Dar în fond, poate că totul era o născocire a minții ei din cauza asemănării lui Blacke cu acel arab și în plus era prieten cu lady Wirrell.

Dar seara cu John nu fu un succes prea mare. Era evident că era foarte atras de ea și, în timpul unui dans, o scoase pe verandă și o ceru în căsătorie.

– Știu că de-abia ne-am cunoscut, dar ești fata pe care o caut. Simt că un bărbat se poate baza pe tine și asta îmi doresc într-o căsătorie.

Ea îl asculta, tăcută. Nu avea intenția să se implice într-o relație serioasă cu el. Nu era bărbatul pe care-l aștepta. Era ca Durrick. Drăguț, dar nu pentru ea.

O cuprinse cu brațele, dar ea îl împinse blând.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea, nu pot spune „da“. Te plac mult ca prieten, dar nimic mai mult.

– Știu că am fost un prost, nu ți-am dat ocazia să mă cunoști, dar m-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut la lady Wirrell. Chiar dacă nu poți spune „da“ în această seară, mi-ar face plăcere să te mai văd. Și îți voi scrie când voi fi trimis în altă parte.

Schimbaseră adresele și seara continuă liniștit.

La despărțire, ea îi permise s-o sărute și asta o făcu să se convingă și mai tare că nu era îndrăgostită de tânărul chipeș și blond.

Dar când se urcă în pat încercând să adoarmă, ascultând sunetele ciudate din cartierele localnicilor, nu la John Pelham sau la sărutul lui se gândea. Își amintea de Blacke Lagham; de ochii lui negri și ironici, felul în care-i spusese: „te găsesc foarte reconfortantă, Alexandra“.

Când în cele din urmă adormi și visă, retrăi în vis scena care i se imprimase în minte, era în mijlocul unui grup de bărbați care strigau, apoi un arab înalt o ridică în brațele lui puternice.

„Ma belle femme“, spuse el și o sărută pe gură.

În vis se lupta, se zbătea și deodată nu mai era cu arabul cel care o ținea, ci Blacke. Râdea în timp ce o sărută.

„Nu este înțelept pentru fetele englezoaice, drăguțe și cu păr de aur să se piardă pe străzile Damascului“, spuse el și o sărută din nou.

Se trezi tremurând violent. Ce vis autentic! Trebuia s-o curme cu astfel de fantasme.

***

– Asta numești tu o rochie ieftină, cumpărată de-a gata? întrebă Blake Lagham cu admirație în ochi, când o întâlni în fața hotelului, în seara balului

Ei bine, ea își dăduse toată silința să arate bine. Cea mai potrivită din puțina ei garderobă i se păruse rochia neagră

marocană, cu un model din fluturași verzi de jad în jurul gâtului, fără mâneci și cu un cordon lat, decorat cu aceiași fluturași verzi. Încălțase ciorapi din mătase, unica pereche pe care o avea și sandale verzi cu toc înalt.

Blacke Lagham era un pic șocat de schimbarea Alexandrei. În seara asta, se transformase dintr-o tânără practică într-una cu adevărat sclipitoare. Părul cel auriu era ridicat în vârful capului, iar la urechi atârnau cercei din jad.

– Când o să mă însor, îi voi spune miresei mele să cumpere haine ieftine luate de-a gata, dacă acesta este rezultatul. Acum să mergem să mâncăm. Vreau să ajungem cât mai repede pe ringul de dans și să te arăt. Vei fi femeia fatală a balului.

Fu începutul celei mai extraordinare seri. Sala de bal era plină de culoare, fete frumoase de diferite naționalități, bărbați eleganți în costume de seară sau uniforme.

Alexa amuți de încântare. Lucra în Cairo și era obișnuită cu lumea colorată, dar scena din această seară părea ruptă dintr-un film. Nu se putu împiedica să nu gândească la faptul că era cu unul dintre cei mai arătoși bărbați din sală.

Mâncară la una dintre măsuțele aranjate special în acest scop pe margini și apoi Black o invită la dans. Orchestra era bună, iar el se dovedi un bun dansator. Ea ar fi dorit ca seara să nu se mai sfârșească.

După un vals pe care-l dansară într-o tăcere completă, dispoziția lui păru că se schimbase brusc și-i spuse:

– Să ieșim afară. Căldura, tutunul și amestecul de parfumuri devin de nesuportat. Ești de acord?

Deși nu vroia, Alexa se supuse dorinței lui și ieșiră în noaptea înstelată. O lună mare, în spatele minaretelor vechiului Damasc, transforma orașul într-o imagine dintr-o poveste arabă.

– Ai vrea să ne plimbăm cu mașina? Am adus-o aici. Vrei să mergem pe drumul către deșert? propuse el.

– O idee minunată, exclamă ea. Este o mașină închisă?

– Nu, una decapotabilă. Dar să nu răcești.

Ea îl privi cu ochii ei ca niște stele albastre și rosti dintr-o suflare:

– Nu eu. Mă duc sus să mă schimb. Oricum, balul se va termina până ne întoarcem.

– Bine, te aștept în mașină.

Se grăbi să urce în cameră, cu inima bătându-i nebunește. O plimbare cu o mașină decapotabilă, la lumina lunii cu Blacke era un final potrivit pentru o seară extraordinară.

Se schimbă într-un costum gri dintr-o stofă ușoară, o bluză albă din lână pe care o purta uneori la Cairo, la tenis și în zilele cu vânt, se încălță cu pantofi groși, își prinse părul cu o eșarfă și cu haina de stofă pe umăr, coborî în fugă scările.

Pentru o clipă, nu-l zări pe Blacke. Apoi îl văzu lângă mașină, cu o haină ușoară peste costumul de seară, vorbind cu un arab. Stătea cu spatele la ea. Arabul își exprima unele nemulțumiri cu voce tare. Pe moment, Alexa ezită. Apoi îl auzi pe Blacke vorbind. Nu în engleză, ci într-o arabă fluentă. Dintr-o dată, arabul deveni supus și mormăi:

– Sidi, Sidi, ceea ce însemna domnule, pe un ton ce exprima regretul și se îndepărtă.

Alexa împietri. Brusc îi era frig și teamă. Acea voce, vocea lui Blacke vorbind în arabă, ce amintire îi evoca? Cunoștea deja răspunsul. Era vocea arabului care vorbise oamenilor în acea casă în deșert. El era arabul. Era gata să jure acum.

Blacke Lagham se întoarse și o văzu.

– Ești mai rapidă decât orice femeie pe care o cunosc, spuse el zâmbind. Vino, Alexandra.

Era din nou englezul vesel, șlefuit, fără să-și dea seama că fusese descoperit.

Alexa se urcă în mașină. Simțea că ar fi fost o adevărată nebunie să redeschidă subiectul misterioasei case și să strice acea seară plăcută. Și totuși, din cauza suspiciunilor reînnoite, magia dispăruse.

– Ți-e suficient de cald? o întrebă Blacke. Va fi răcoare când vom ieși din oraș.

– Îmi este suficient de cald, răspunse ea.

El nu observă nimic ciudat în atitudinea ei și-și conduse mașina puternică pe străzile înguste și întortocheate, prin suburbii și apoi în spațiul deschis al câmpiei.

Conducea fără să vorbească, bucurându-se de răcoarea plăcută a aerului. Avea o pasiune pentru deșert noaptea. Și fata de lângă el era o companie plăcută. Ura femeile care trăncăneau. Îi plăcea tăcerea îngândurată a Alexandrei.

Alexa era cufundată în propriile gânduri. Cunoștea foarte bine acest drum, era drumul pe care plecase spre Beirut, în acea zi în care șoferul rămăsese în pană. După o vreme, în fața lor nu se mai întindea decât deșertul.

Blacke opri mașina și-i oferi o țigară, dar ea refuză.

– Ce-i cu tine, la bal erai plină de viață și eu te-am scos de acolo contra voinței tale?

– Eu nu fac nimic împotriva propriei mele voințe, spuse ea cu un soi de bravadă și zâmbi.

– Ce mândrie! Apoi adăugă: nu mi-ai spus cum ți-a plăcut seara cu acel prieten al tău.

– Nu prea mi-a plăcut.

– Credeam că este un tip fermecător.

– Este… dar…

– Știu, o întrerupse Blacke, a vrut să te giugiulească și tu n-ai vrut.

– De unde știi?

– Am ghicit. Orice bărbat care iese în compania ta ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea simți cum pulsul i se accelerează.

– Spui lucruri extraordinare.

– Draga mea, spuse el, în tine există ceva care provoacă orice bărbat. Habar n-ai cum arată ochii tăi albaștri la lumina lunii.

Blacke îi luă mâna. Degetele lui erau calde și puternice „ca ale arabului, se gândi ea".

– Alexandra, mă provoci.

– De ce? întrebă ea, abia auzit.

Vedea că obrajii lui erau roșii sub bronzul pielii, iar ochii căpătaseră o strălucire stranie. Era ca și cum se lupta cu o emoție pe care încerca să și-o controleze. Apoi, cu o mișcare bruscă, smulse eșarfa de pe părul bălai ce arăta argintiu în lumina lunii.

– Ce există la tine, Alexandra, de ce ești atât de diferită față de celelalte fete?

Nu răspunse, fiindcă amuțise. Nici nu-și putea dezlipi privirea de a lui. Fu un moment de teroare și extaz, nu dorea nimic mai mult pe lume decât ca acest bărbat s-o sărute.

În clipa următoare era în brațele lui și buzele lui agresive și posesive o secătuiau de orice urmă de voință. Totuși, în timp ce stătea în brațele lui, îi mai rămase o urmă de conștiință trează care-i spunea că nu era nici o îndoială că Blacke Lagham și arabul din casa misterioasă erau una și aceeași persoană. Și sărutul lui îi spunea același lucru.

Se smulse din îmbrățișarea lui, cu obrajii în flăcări:

– Tu ești arabul. Tu ești… tu ești. Acum știu. Nimic din ce ai spune nu m-ar putea convinge de contrariul.

Blacke respira greu. Pentru o clipă, în ochi îi apăru o sclipire periculoasă. Apoi aceasta trecu, și el fu din nou calm și zâmbitor.

– Iar începi… Alexandra. De ce strici noaptea noastră de dragoste?

– Te-am auzit vorbind în arabă cu acel om de la hotel. Vreau să-mi spui adevărul, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Draga mea Alexandra, trebuie să alegem această noapte minunată pentru un interogatoriu?

Fără nici o legătură, ea întrebă:

– De ce m-ai sărutat așa? De ce?

Îl văzu că ezită și își încleștează mâinile. El știa că-i va trebui mult până va fi în stare să-i spună: „Fiindcă m-am îndrăgostit inexplicabil de tine". Dar din zeci de motive importante trebuia să se controleze și să nu-i spună nimic de acest gen.

– Îmi dau seama că n-a însemnat nimic pentru tine, spuse Alexa cu tristețe. Valabil și pentru mine. Amândoi ne-am pierdut capul. Dar știu că tu ești arabul și vreau o explicație.

– Nu sunt pregătit să-ți dau una, Alexandra. Și chiar dacă ai avea dreptate, ce intenționezi să faci?

– Mă voi duce la familia Wirrell să le spun că porți îmbrăcăminte arabă și ai o casă secretă.

– Crezi că sunt spion?

– S-ar putea să fii.

– De unde știi că nu sunt spion de partea cea dreaptă, copil prost ce ești?

– Foarte bine, dacă este așa înseamnă că nu trebuie să-ți faci griji că voi spune familiei Wirrell.

– Ba îmi fac, fiindcă nu vreau ca afacerile mele particulare să devină proprietate comună.

– Ți-e frică să nu le spun! îl acuză ea. Crezi că i-aș putea conduce la acea casă.

Brusc, expresia lui se schimbă. Râsul îi muri pe buze și vocea îi era rece ca gheața când vorbi.

– Nu-ți voi permite să te amesteci în viața mea.

Ea scoase un hohot de râs nervos. Își dădu seama că ar fi putut opri această conversație lăsându-se pradă acelei pasiuni după care sângele ei tânjea. Dar firea ei încăpățânată o îndemnă să-l sfideze.

– Bine. Mă poți duce acasă și poți să nu mai vorbești cu mine niciodată, dar tot mă voi duce la familia Wirrell să le spun și poliția militară îți va cerceta casa. Este de datoria mea.

El nu răspunse și porni motorul. În loc să întoarcă spre Damasc, mașina o luă drept înainte și-și acceleră viteza.

– Unde mergem? De ce nu întorci? gemu ea.

– Fiindcă, ma belle femme, știi prea multe și din nenumărate motive, în acest moment nu-mi pot permite ca tot ceea ce știi să ajungă la familia Wirrell. Așa că mergem la casa mea din deșert unde vei sta cu mine, vrând-nevrând, rosti el într-o franceză perfectă, zâmbind ironic.

Alexa nu putea rosti un cuvânt. În ciuda suspiciunilor ei anterioare, acum că Blacke se dăduse în vileag, era năucită. Deci avusese dreptate în tot acest timp. Fermecătorul tânăr diplomat din salonul ladyei Wirrell era arabul. Fiindcă nu vroia să se afle despre el, o răpise pur și simplu. Dar nu se va da bătută, va găsi ea o cale de scăpare, își spuse furioasă tânăra.

În cele din urmă ajunseră la casa misterioasă. Blacke opri mașina și ea vru să sară. Dar o mână puternică o prinse ca într-o menghină, împiedicând-o.

– Oh nu, draga mea!

– Trebuie să fii nebun! gâfâi ea. Nu mă poți ține aici contra voinței mele.

– Este ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Urăsc femeile care se opun, spuse el cu vechiul lui zâmbet zeflemitor.

– Nu te plac și n-am încredere în tine. Cred că mulți din Damasc trebuie să știe despre toate acestea, arătă ea spre casă și împrejurimi.

– N-o să afle nimeni nimic, cât despre tine „ma belle femme"…

– Nu îndrăzni să-mi spui astfel, îl întrerupse ea.

– Dar, dulcea mea Alexandra, mai devreme, la bal se părea că nu mă displaci și aceste buze drăguțe ale tale au fost foarte receptive când le-am sărutat. Întotdeauna te schimbi atât de repede?

Ea simți că se înroșește din cap până în picioare.

– Ești un bădăran! începu ea.

– Hai, hai, nu-ți mai răci gura de pomană, interveni el plin de reproș. M-ai plăcut puțin… și eu te-am plăcut. Păcat că te-ai amestecat în treburile mele.

Ea îl privi cu ochii scăpărând de mânie.

– Chiar dacă te-aș fi iubit la nebunie, tot aș fi vrut să știu adevărul. Dacă ai fi cinstit, nu ți-ar fi teamă să se afle, cel puțin, nu oameni ca sir Percy și lady Wirrell.

– Draga mea Alexandra, te amesteci în probleme pe care nu le înțelegi, spuse el plictisit și, în consecință ești pe cale să provoci o mulțime de neplăceri care nu sunt necesare.

– Deci n-ai de gând să-mi spui adevărul?

– Nu. Aceasta este reședința mea secretă unde negociez cu arabii. Nu trebuie să știe nimeni din Damasc acest lucru. Ar fi fost mai bine, draga mea Alexandra, să fi rămas fata fermecătoare în concediu de la Cairo, dar din păcate te-ai vârât în „viespar", așa că s-ar putea ca restul concediului să ți se pară cam plictisitor. Deci, nu te pot lăsa să te întorci în Damasc și să vorbești, chiar dacă mi-ai promite că nu sufli nici un cuvânt.

– Nici nu ți-aș promite, ripostă ea iritată. Este ceva putred în toată treaba asta, dacă nu vrei ca poliția militară și cercul diplomatic să afle.

Blacke ridică din umeri cu indiferență.

– Asta nu ne va duce nicăieri. Acum, tot ce îți cer este să stai aici liniștită și să nu-mi faci necazuri.

– Nu intenționez să stau liniștită aici în vilă, ca prizonieră a ta, dacă la asta te referi.

– Atunci, va trebui să utilizez forța și-mi va părea tare rău s-o fac.

– Nu poți. Trebuie să fii nebun! Prietena mea Joan Dawson este pe cale să sosească și mă va căuta, dacă am dispărut.

– Voi avea agrijă de asta. Domnișoara Dawson va primi o telegramă, mi-ai spus că este la un spital militar din Cairo, ca să i se spună că ți-ai schimbat planurile, fiindcă te duci să stai cu niște prieteni în Palestina.

Ochii Alexandrei se măriră de uimire.

– Dar nu poți face așa ceva. Ea știe că n-am nici un fel de prieteni în Palestina.

– Atunci ți-ai făcut recent, draga mea, spuse el cu un zâmbet rece.

Ea încercă să-și tragă din nou mâna.

– Nu poți face asta. Lady Wirrell o să sune la hotel și o să se intereseze unde sunt. Hotelul va face cercetări.

– Draga mea Alexandra, pot să am grijă de totul. Este ușor. Mâine mă voi duce la hotel Orient să le spun că mademoiselle nu se mai întoarce. Le voi plăti factura și-ți voi lua bagajele ca să ți le aduc aici. Cât despre lady Wirrell, îi voi lăsa un bilet că am fost rechemat la Cairo și că-i mulțumesc că mi-a prezentat o fată atât de încântătoare ca Alexandra Forbes, care, întâmplător, se întoarce la Cairo cu mine, concediul ei fiind terminat.

– Ce tupeu nemaipomenit ai!

– Pentru ceea ce fac eu, trebuie un tupeu nemaipomenit, Alexandra.

– Blacke, fii rațional. Spune-mi adevărul și lasă-mă să plec și-ți promit că dacă totul este în regulă, nu voi spune nimic nimănui.

El o privi lung. Era foarte frumoasă în lumina lunii, cu tenul de marmură și părul blond răvășit. Fără să vrea, își aminti de dulceața buzelor ei. Fusese atât de caldă în brațele lui. Întreaga seară de la Orient fusese mai mult decât plăcută. Știa că o putea iubi pe Alexandra Forbes și era aproape sigur că putea avea încredere în ea. Trebuia însă să se înfrâneze de a-i da vreo explicație acum. Jurase că nici o femeie sau plăcere personală să nu-l distragă de la țelul lui.

– Îmi pare rău, dar n-am de ales și trebuie să te țin aici.

– Pot să te întreb pentru cât timp?

– Depinde. O săptămână, două, nu pot spune.

– Concediul meu se va termina și cei de la serviciu vor efectua o anchetă, dacă nu mă prezint.

– Voi avea grijă și de asta.

Își pipăi rana de lângă buză.

– Sper să nu mai utilizezi cuțitul din nou. Prefer să fiu sărutat de tine, în loc de a fi lovit cu cuțitul, Alexandra.

– Să te ia naiba!

El râse.

– Ești foarte feminină și în același timp trebuie să spun că ai curajul și îndrăzneala unui bărbat. Ești calculată, dar și fermecătoare. Este un amestec ciudat. Acum îți vei petrece vacanța în „casa misterioasă", cum îi spui tu. În Damasc este cunoscută ca reședința unui arab foarte bogat numit „Hazel", care, întâmplător este numele meu arab. Ai tot confortul aici, bazin de înot și cărți la discreție. Proprietarul a avut un harem și tu vei avea toate apartamentele să te instalezi. Voi avea grijă ca de mâine să ai o servitoare, deși onoarea ta va fi în siguranță cu mine, te asigur.

O mai asigurase o dată, reflectă ea și fusese rușinată de temerile ei. În această noapte nu-i mai era teamă, era doar furioasă și supărată pe el.

– De ce nu-mi spui adevărul și apoi să mă lași să plec?

– Îmi pare rău, nu pot.

– Atunci, o să continui să cred că uneltești împotriva poporului britanic.

Ochii lui se îngustară, dar râse.

– Crede ce vrei. Din acest moment, eu sunt Hazel și tu Marie, ma belle femme. Nimeni de aici nu știe o boabă englezește și nu va înțelege nimic din ce le vei spune. Dacă vei începe să plângi ei vor râde și vor crede că este o scenă tipică de nevastă care vrea bătaie.

Alexa se albi la față.

– Înțeleg, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Acum ai de gând să intri cu mine în casă, în liniște, sau să-mi chem servitorii?

Sângele reveni iarăși în fața ei.

– N-am intenția să fiu cărată în casa ta țipând și lovind cu picioarele, dacă la asta te referi.

El își înăbuși dorința de a o cuprinde în brațe și a o săruta și spuse:

– Asta îmi convine.

Blacke îi dădu drumul și amândoi coborâră din mașină în tăcere. În timp ce intra în patio, ea se simți dintr-o dată deprimată. Seara fusese atât de minunată până acum. A dansa cu el fusese un vis, a-l săruta fusese o altă revelație, cât de ușor l-ar fi putut iubi pe acest bărbat. Sigur, era puțin îndrăgostită de el, dar nu se va lăsa copleșită de acest sentiment. Nu se aștepta la o dragoste adevărată din partea lui. Putea fi destul de fermecător, mai mult decât amuzant, cel mai plăcut tovarăș, dar în spatele tuturor acestora era un bărbat periculos.

El bătu din palme și din câteva părți apărură arabi în fugă, făcând temenele și vorbind în limba lor. În câteva momente, ușa li se deschise. Frumoasele lămpi maure străluceau de lumină și Alexa era din nou în acea încăpere bogat mobilată, unde ultima oară îl văzuse pe Blacke în îmbrăcămintea lui arabă vorbind cu acești oameni. Inima începu să-i bată mai repede când privi draperiile de mătase prin care o dusese el în brațe. Gândi: „trebuie să fie un vis, ca în visul pe care l-am avut astă-noapte, nu poate fi adevărat“.

Blake se întoarse spre ea și spuse:

– Cred că ești obosită. Îți voi trimite cafea și vin, sandvișuri dacă vrei, în camera ta. Mâine, Hamid care este șeful servitorilor mei, o va aduce pe Yesha, nepoata lui, care a fost servitoare la un șeic vorbitor de franceză și vorbește și ea destul de bine franceza. Poate avea grijă de tine.

– Mulțumesc. Pot să am singură grijă de mine, spuse Alexa iritată.

– Oricum, Yesha va veni.

El își înăbuși un căscat.

– Sunt obosit, tu nu?

– Ba da.

Dintr-o dată, el veni și întinse o mână.

– Alexandra, regret toate acestea, nu vrei să ai încredere în mine și să fim prieteni?

Ea își duse mâinile la spate.

– Prietenii au încredere unul în celălalt. Tu n-ai încredere în mine, așa că nu suntem prieteni.

Deschise gura s-o contrazică dar renunță și lăsă mâna să-i cadă. Arăta obosit, mai bătrân decât tânărul vesel care râsese și se plimbase cu ea în Damasc.

– Vei folosi camera mea în noaptea aceasta. Mâine va fi gata pregătit propriul tău apartament. Nu-ți fie teamă, spuse el când îi văzu expresia feței, n-ai nevoie de cuțite pentru autoapărare.

Roșie și furioasă, se întoarse și intră în camera interioară, trântind ușa în urma ei. Imediat ușa se deschise din nou și apăru fața ironică a lui Blake, care-i aruncă o cheie:

– Ia asta. Te vei simți mai bine dacă te vei încuia, ma petite femme.

Ea lăsă cheia pe masă și privi în jur. Își amintea fiecare amănunt al acestei camere orientale. Lămpile maure arzând ușor, divanul mare, măsuța cu fructe și dulciuri și o tavă de alamă pe care erau așezate cafea și sandvișuri.

Se trânti pe pat. Nu-i venea să creadă că putea să i se întâmple așa ceva. Ea, Alexandra Forbes, fusese răpită de Blacke Lagham și urma să fie ținută aici contra voinței ei.

Fugi până la ușă și o deschise. Acolo stătea un arab înalt, cu brațele încrucișate. Alergă la geamuri și desfăcu obloanele. La câțiva metri de fereastră se afla un alt arab stând pe pământ cu picioarele încrucișate.

Șocată, dar câtuși de puțin descurajată, Alexa se întoarse în pat și începu să râdă în hohote. Dar până la urmă râsul se transformă în lacrimi.

Capitolul 4

A doua zi dimineață când se trezi, Alexa crezu că visează. În locul pereților albi și mobilei obișnuite de la hotel Orient avu în fața ochilor o cu totul altă imagine – covoare orientale ce atârnau pe pereți, draperii de mătase și lumina care se infiltra prin obloanele întredeschise, transformând totul într-un caleidoscop colorat. Și stând lângă patul ei, uitându-se la ea cu curiozitate, se afla una dintre cele mai frumoase creaturi pe care Alexandra o văzuse. O fată ce părea coborâtă dintr-o ilustrație a nopților arabe. Îmbrăcată într-o rochie lungă, ca cele purtate de femeile orientale, capul îi era înfășurat cu un văl albastru, iar un iașmac subțire, negru îi acoperea gura. Avea niște ochi căprui enormi și gene absurd de lungi. La urechi îi atârnau cercei de aur și când ridică mâna o grămadă de brățări de aur îi zornăiră la încheietură.

– Cine ești? întrebă Alexa în engleză.

Fata zâmbi și apoi râse ca un clopoțel, scuturând din cap. Alexa își dădu seama că trebuia să fie nepoata lui Hamid și încercă în franceza. Imediat fata răspunse, cu un accent îngrozitor, dar vorbind o limbă fluentă.

Se numea Yesha și Hamid trimisese după ea să preia această nouă slujbă în casa marelui stăpân Hazel. Era, spuse ea, devotata servitoare a soției lui Hazel.

Alexa își aminti că Hazel era numele arab al lui Blake.

– Yesha, ascultă-mă, eu nu sunt soția lui Hazel. Sunt o englezoaică și vreau să trimit un mesaj prietenilor mei din Damasc. Vrei să duci tu mesajul? Trebuie să înțelegi că aici sunt prizonieră, contra voinței mele.

Ochii mari și negri ai fetei o priveau cu milă și îngrijorare pe frumoasa doamnă europeană cu părul ca grâul în soare și ochi atât de albaștri.

– Pauvre madame, spuse Yesha scuturând din cap și oftând.

Exasperată, Alexa își reîncepu povestea iarăși. Fu întreruptă de vocea bine cunoscută din afara ferestrei: vocea lui Blacke vorbind englezește.

– Nu-ți pierde timpul, drăgălașa mea Alexandra. Yesha este convinsă că ai deranjamente mintale și nu va lua nici un mesaj de la tine, chiar dacă ai fi regina din Saba. Este ca unchiul ei Hamid, sclava mea devotată și primește ordine doar de la mine.

Enervată la culme, Alexa alergă la fereastră și deschise larg obloanele. Stătea acolo zâmbind. Nu mai era englezul fermecător, ci arabul pe care-l văzuse prima dată, în îmbrăcămintea specifică.

– Totul este absurd, strigă ea.

El o privi plictisit:

– N-am timp, draga mea, să mă cert cu tine. Câțiva arabi importanți vor veni să mă vadă. Îți cer să rămâi în camera ta, după obiceiul nevestelor arabe și să nu te arăți, așa cum ai făcut ultima dată când țineam o întrunire.

Ea înghiți în sec și nu găsi ce să spună, așa că el adăugă:

– Cât ai dormit, am fost la Damasc și ți-am adus lucrurile pe care i le-am dat fetei și mai sunt una sau două scrisori pentru tine.

Apropo, știu că nu vrei să provoci îngrijorări familiei tale, așa că te rog, de dragul lor, scrie-le că te distrezi foarte bine în concediu și eu le voi pune la poștă.

Gândul la draga ei casă din Beckenham, la mama, tata și gemene îi aduse lacrimi în ochi. Îi întoarse spatele lui Blacke ca să n-o vadă plângând și plecă de la fereastră.

– Ce vrea madame să mănânce la micul dejun? Se auzi vocea subțire a Yeshei. Ce frumoasă este madame cu părul ca aurul și ochi albaștri ca florile de in. Ce curajos și chipeș este stăpânul Hazel, cârmuitorul deșertului. Oh, cel mai frumos stăpân din lume!

Alexa asculta toate acestea cu iritare. N-avea nevoie de laudele fetei. Cât despre Blacke, viteaz, chipeș și cârmuitor în deșert nu era decât un escroc, un spion. Niciodată nu se simțise mai nefericită ca acum și nefericirea îi spori când Yesha îi aduse geamantanele și două scrisori, una de la mama ei și alta de la Joan Dawson.

Mai întâi deschise scrisoarea lui Joan, care o anunța că nu mai poate veni la Damasc fiindcă se îmbolnăvise de pojar.

„Se pare că ai cunoscut oameni interesanți, Lexa dragă, scria Joan, așa că simt că vei avea o vacanță frumoasă. Căpitanul pare fermecător, dar ce persoană fascinantă trebuie să fie Blacke Lagham…“

„Fascinantă“ repetă Alexa pentru sine. Of, dacă Joan ar ști ce mi s-a întâmplat.

Următoarea scrisoare o făcu să plângă din nou. Era de la dulcea ei mamă, care o punea la curent cu toate noutățile din familie, printre care că tata muncea mult, de abia putea face față cu casa, iar gemenele urmau să fie domnișoare de onoare la o nuntă. Încheia scrisoarea cu urări de sănătate pentru fiica ei aflată în concediu de boală.

Obrajii Alexei erau uzi de lacrimi când termină de citit, dar și-i șterse în grabă ca să n-o vadă Yesha într-un asemenea moment de slăbiciune, când va veni cu micul dejun. Îi era dor de acasă – ce-ar zice toți ai ei dacă ar ști în ce situație se afla, își spuse ea în gând.

Ce era și mai rău era faptul că nu-l putea urî sau dispreţui pe Blacke. Numai când își amintea cum se supusese sărutării lui fierbinți, i se înmuiau picioarele.

Își despachetă lucrurile și-și puse o bluză răcoroasă și un șort de in. După ce mâncă, ieși în grădină, dar abia făcu câțiva pași, că se auzi strigată de Blacke. Fața lui era foarte încordată.

– Te rog întoarce-te în camera ta, dacă ai de gând să umbli îmbrăcată așa. Bărbații de aici nu acceptă o fată în șort. Nevestele lor poartă văluri și fuste bogate.

– N-am de gând să mă îmbrac ca Yesha ca să-ți fac ție plăcere, se răsti ea.

– Nici nu ți se cere, dar poartă fuste, nu șorturi.

– Nu fi caraghios. Nu mă poți opri să port ce vreau.

El veni lângă ea și fără un cuvânt o luă în brațe și o duse spre casă.

– Nu-mi dai de ales și sunt foarte ocupat, ma belle, n-am timp să mă cert cu tine. Trebuie să mă întorc la conferință. Va trebui să asculți de mine cât timp ești aici, sau va trebui să te tratez ca pe un copil obraznic.

Ea se luptă un moment, dar apoi renunță. Ajunseră în camera ei. El privi un moment fața roșie și drăguță, periculos de aproape de a lui, dar cu ochii plini de ură.

– Nu mă mai privi așa, spuse el brusc.

– Oh, lasă-mă jos, se rugă ea.

Pentru o clipă, fusese îngrozită că o s-o sărute – îngrozită mai mult de sine decât de el. Strângerea brațelor, răsuflarea lui pe obraz, simțise cum își pierde capul. Avea un efect dezastruos asupra ei, în ciuda rațiunii care-i ordona să-i reziste.

O lăsă jos și se îndepărtă în tăcere. Ea alergă după el.

– Cât timp o să dureze această farsă? Când o să mă lași să plec?

Se întoarse și o privi cu răceală.

– Am mai vorbit despre asta. Îți spun că nu știu. Nu până când nu-mi voi termina treaba.

– Mă faci să înnebunesc! Strigă ea. O să vin și o să le spun tuturor acestor bărbați că mă ții aici contra voinței mele.

– Scutește-te de o astfel de umilință. Nu vor înțelege nimic din cele ce le vei spune și vor crede, la fel ca și servitorii de aici, că te-a bătut soarele în cap.

– Înțeleg, spuse ea înfrântă.

– Întrunirea mea este pe sfârșite. Rezultatul este că va trebui să fac o călătorie în deșert, care poate dura câteva zile. Trebuie să discut cu câțiva șefi importanți.

– Nu voi fi supărată când vei pleca, râse Alexa nervos.

– Draga mea, crede-mă, n-am nici cea mai mică intenție să te las aici cu credincioșii mei servitori.

– Adică?

– Mergi cu mine. Vom merge într-o parte pustie a deșertului, unde vei vedea doar corturi ale localnicilor și câteva caravane. S-ar putea să nu fie prea confortabil, dar depinde cât de bine călărești, spuse el.

– Nu călăresc, replică ea.

– Atunci, va trebui să înveți să stai pe o cămilă.

– Nici nu mă gândesc.

El ridică din umeri și-și aprinse o țigară.

– Această călătorie este foarte importantă pentru mine și n-am de gând s-o stric din cauza mofturilor tale. Vei veni cu mine indiferent dacă o vei face în liniște și demnitate în ochii însoțitorilor mei sau urlând și zbătându-te, legată pe spatele unei cămile. Numai că această a doua alternativă va fi mult mai neplăcută.

Îi luă mâna și o duse la buze, zâmbind.

– O să-ți placă. Nu fi așa de furioasă. Lasă totul în seama mea. Au revoir, ma belle femme.

Ea rămase privind în urma lui, simțindu-se pentru prima oară complet neputincioasă în mâinile acestui „bărbat misterios“.

***

În camera de recepție a vilei arabe, întrunirea se terminase și bărbații se împrăștiaseră. Blacke Lagham stătea cu picioarele încrucișate pe divan, împreună cu un șeic beduin, bând cafea și fumând.

Șeicul privi peste marginea ceștii de cafea la bărbatul căruia i se dăduse numele ilustru de „Hazel", fost rege al vechii Sirii.

– Lăudat fie Alah, spuse el în arabă, că am ajuns la o înțelegere amiabilă care convine ambelor noastre popoare.

Blacke răspunse în aceeași limbă:

– Lăudat fie Alah.

– Nu mai există nimic acum între tine și dorința ta, Hazel, dar acea lume din deșert condusă de Califul Dullah și fiii săi are legi stricte și urăște să-și împartă pământul și să-i permită guvernului său să-l concesioneze.

– Mâine, spuse Blacke, mă duc în deșert să mă întâlnesc cu Dullah și fiii lui.

– Poate că Alah va zâmbi peste proiectul tău, spuse șeicul politicos.

„Indiferent dacă Alah zâmbește sau nu, proiectul va fi câștigat, altfel voi eșua", se gândi Blacke terminându-și cafeaua.

Șeicul își luă rămas bun și ieși în patio, unde oamenii lui îl așteptau călare.

La despărțire, îl binecuvântă pe Blacke:

– Să ai mulți fii cu nevasta ta.

Acesta îi mulțumi și-și aminti de Alexandra privindu-l cu ochi furioși și obrajii îmbujorați. Ce păcat că nu avea încredere în el!

După plecarea șeicului, rămase privind în zare, spre deșertul însorit. Întrevederea cu Dullah urma să fie cea mai dificilă din cele pe care le avusese, fiindcă acesta avea renumele unui om isteț, iar fiul lui cel mai mare fusese educat la Damasc, cunoștea franceza și prinsese un pic din civilizația occidentală, care lipsea în totalitate acelor oameni. Toate acestea făcuseră din cei doi șefi să fie mai vicleni decât majoritatea celorlalți șefi ai deșertului, pe care Blacke învățase să-i manevreze cu diplomație.

Treaba pe care o avea de făcut nu era ușoară. Era delicată, dar și periculoasă, puțini bărbați s-ar fi încumetat s-o ducă la îndeplinire. Guvernul britanic îl alesese pe Blacke Lagham din două motive: era un bun cunoscător al limbii arabe – avea o aptitudine înnăscută pentru învățarea limbilor străine – și fusese de multe ori în țările arabe, pregătit să preia locul tatălui său la compania sa petrolieră din Orientul Mijlociu, deoarece se pricepea foarte bine la petrol.

Cu șase luni în urmă, la urechile guvernului ajunsese știrea că într-o porțiune a deșertului se afla petrol. Această porțiune era stăpânită de triburi de beduini care n-aveau nici bani, nici cunoștințele necesare pentru a dezvolta ținutul. Dar cu utilajele și creierele din vest, acest lucru era posibil.

Era esențial să se stabilească un tratat cu arabii, care să vândă sau să concesioneze această parte din ținut, înainte ca alte națiii să prindă de veste de această descoperire a secolului și să ajungă acolo. Deja în Beirut și în taberele arabe erau tulburări. Era de neconceput utilizarea forței într-o țară unde era necesară instaurarea păcii politice și religioase. A face problema publică ar fi fost o nebunie, fiindcă fiecare nație ar fi alergat să pună mâna pe câmpurile petrolifere. Deci, în cel mai mare secret, se stabilise ca însărcinarea să fie dată unui om și anume tânărului Blacke Lagham.

Blacke își aminti cum fusese chemat și i se spusese că va fi mutat din armată în serviciul civil din Orientul Mijlociu. În ochii oamenilor va trece drept un oficial al guvernului, membru al Serviciului Secret, orice îl vor vedea oamenii. Dar în realitate, va lucra la preluarea câmpurilor de petrol folosindu-și tot tactul și cunoștințele de limbă arabă. Acel pământ era inestimabil, aducea petrolul atât de necesar.

De luni de zile își consolidase prietenia și încrederea acestor oameni ai deșertului. Banii nu erau o problemă, putea cheltui

oricât. Cumpărase această frumoasă casă. Petrecuse zile și nopți în taberele beduinilor. Aceștia îl ascultau cu devotament, fiindcă îl înțelegeau. Dullah, Califul, rămăsese singura piedică. Deși acesta știa că n-are mijloacele financiare realizării unei investiții, căuta ofertantul cel mai tentant. Era posibil ca în tabăra lui să se afle spioni, momindu-l cu lucruri mai interesante. Până la urmă va trebui să învingă cel mai bun și Blacke Lagham era hotărât ca el să fie acela.

Tânăra englezoaică apăruse neinvitată în ascunzătoarea lui și din cauza suspiciunilor ei trebuise s-o răpească. Nu-și putea asuma riscul să-l trădeze. Chiar dacă se îndrăgostise de ea, nu-și putea lăsa sentimentele să-i înmoaie hotărârea. Un cuvânt la poliția militară sau unor oameni ca familia Wirrell și totul devenea de interes public. Arabii, acum atât de binevoitori, se puteau retrage și totul s-ar fi putut sfârși printr-o luptă, lucru nedorit de guvernul englez.

Alexandra trebuia să rămână prizoniera lui Hazel și trebuia să meargă cu el în tabăra lui Dullah.

Blake ar fi preferat să n-o ia, dar femeile și Alexandra, în mod special, trebuia protejate, în aceste vremuri.

Brusc, Blacke se simți sătul de toate acestea. Tânjea să se salveze și să fie din nou el însuși, un tânăr ce știa că aici se află o fată fermecătoare și inteligentă care-l atrăgea, locuind sub același acoperiș cu el ca „soția lui". O numise astfel pentru propria ei siguranță.

Desfăcu draperiile de mătase și ciocăni la ușa Alexandrei. Ea-i deschise și rămase în prag cu o față severă.

– Ce dorești?

– Vino să prânzești cu mine, Alexandra. Nu trebuie să stai tot timpul închisă aici.

– Serios? întrebă ea cu o voce de gheață. Credeam că ai de gând să mă transformi într-o captivă a haremului tău și că în curând mă vei transfera în apartamentele „nevestelor".

– Nu fi caraghioasă. Ți-am oferit acele apartamente fiindcă sunt mai confortabile și aceasta este camera mea.

– Nu mă interesează unde dorm, dar cu cât sunt mai departe de tine cu atât este mai bine, spuse ea cu indiferență.

El râse.

– Vorbești ca o școlăriță.

– Joci un joc periculos, Blacke Lagham și te avertizez că ar fi mai bine să nu mă forțezi să fac această călătorie în deșert.

– Când totul ți se va explica, Alexandra, ai să vezi că nu fac nimic ilegal.

– Asta spui tu, dar porți totuși îmbrăcăminte arabă.

El o privi cu regret. Ar fi vrut să nu mai fie atât de neprietenoasă. Văzu că-și schimbase șortul cu o rochie de in. Arăta ca o școlăriță acum. Tânără, agresivă și neîncrezătoare în el. Biata Alexandra din Beckenham! Ceva drăgălaș și imatur din ea îl atrăgea pe bărbatul care văzuse viața din multe unghiuri și cunoscuse dragostea unor femei experimentate.

– N-are nici un rost să ne certăm. Este o neînțelegere la mijloc. Crezi ce vrei, nu-ți pot oferi explicații, accentuă el și se pregăti să plece.

Ea întinse o mână cu două scrisori în ea.

– Ai spus că-mi vei trimite prin poștă niște scrisori. Mama și gemenele vor fi dezamăgite dacă nu vor primi nici un răspuns de la mine.

Blacke se întoarse cu o privire curios de tandră, când luă scrisorile.

– Le voi trimite prin poștă, promise el. Ai de gând să mănânci cu mine?

– Nu, mulțumesc. Spune-i fetei tale din harem, Yesha sau cum o numești să-mi aducă o tavă cu mâncare.

– Yesha nu este în haremul meu, dragă Alexandra. Nu este măritată. Dar nu este frumoasă?

– Ba este, replică Alexandra trântindu-i ușa în nas.

***

Alexa nu-l mai văzu pe Blacke în acea zi. Fu una dintre cele mai lungi și plictisitoare zile petrecute în această țară. Gusta pentru prima oară în viața ei supliciile captivității. De câte ori încerca să se îndepărteze de casă, dădea peste câte un paznic. Și unul dintre cele mai enervante lucruri era că trebuia să îndure prezența continuă a Yeshei, care precis era pusă s-o spioneze. Chiar și atunci când Alexa îi spunea să plece, era convinsă că fata o spiona de undeva, din spatele ferestrelor zăbrelite.

Alexa îl văzuse pe Blacke plecând călare, iar Yesha îi spusese că „stăpânul" nu se va întoarce până la asfințitul soarelui. Fusese mutată din camera lui Blacke în cealaltă parte a casei. Aici, frumoasele camere pregătite pentru Alexa, păreau decoruri dintr-un film de la Hollywood, covoare prețioase, draperii de mătase, divane moi, vaze cu flori, ultimele cărți și reviste, mâncăruri rafinate, tot ce-și putea dori o femeie. Dar această bogăție și atmosferă de lascivitate o plictiseau pe Alexa, prea englezoaică și iubitoare de sport ca să se simtă în largul ei în aceste camere ocupate cândva de nevestele unui arab bogat.

Își petrecu ziua în grădină, scriind și citind. Fu oarecum dezamăgită că Blacke nu mai încercă s-o vadă în acea seară.

În noul ei dormitor confortabil, Alexa dormi prost. De fiecare dată când se trezea, se gândea la ziua de mâine, la călătoria forțată în deșert. Latura ei aventuroasă încântată de această perspectivă, dar cea prevăzătoare se revolta. De ce oare făcea el acest lucru? Ce riscuri își asuma în această călătorie?

În dimineața următoare, se trezi devreme, deprimată și obosită. Era încă răcoare afară, când Yesha veni să deschidă obloanele.

– Stăpânul vrea să vă grăbiți, madame. Și vă cere să vă îmbrăcați cu astea.

Alexa privi lucrurile pe care le dăduse Yesha, pantaloni de călărie, cizme lungi, haină de in.

– De unde le-a luat? o întrebă ea pe fată.

– S-a dus la Damasc și le-a cumpărat pentru madame, explică fata râzând.

Se îmbrăcă și se uită în oglindă. Alexa în costum de călărie! Era ceva nou, dar îi stătea foarte bine. Se așeză și începu să-și mănânce micul dejun.

– Ești gata, ma petite Marie? îl auzi pe Blacke spunându-i în franceză.

Ieși din cameră și-l găsi pe Blacke gata îmbrăcat în veșminte arăbești.

– Da, sunt gata, mare șef al deșertului! Răspunse ea cu sarcasm. Ținuta mea de călărie nu-ți va șoca prietenii?

– Nu. Știu că franțuzoaicele și englezoaicele călăresc prin deșert.

O dată ajunsă afară, privi la soarele care răsărea glorios, colorând treptat cerul în culori minunate. Aerul era încă răcoros, dar știa că peste o oră căldura va fi toridă.

Erau patru arabi care așteptau. Unul dintre ei era Hamid, cu un cal alb lângă el, probabil pentru Blacke. În spatele lor se afla o cămilă care purta pe spate un mic cort.

– Trebuie să stau acolo? rătă ea cămilă.

– Te va proteja mai târziu de soare. La început nu ți se va părea prea confortabil, dar va fi mai bine pentru tine decât pe un cal, întrucât nu știi să călărești. Dacă vrei, poate veni și Yesha, deși te asigur că vei fi în siguranță chiar și fără o însoțitoare.

– Hai să plecăm o dată, se răsti ea.

El fu cel care o ajută să se suie pe cămilă. Mâinile lui erau blânde și pentru o clipă se uită spre ea parcă scuzându-se.

– Într-o zi mă vei ierta, Alexandra.

– Într-o zi nu voi fi suficient de interesată să te iert sau nu, spuse ea cu răceală.

El își mușcă buzele și se urcă pe calul lui. Un arab luă frâul cămilei și o lovi cu un băț peste crupă. Aceasta, care era așezată, se ridică în picioare și porni.

În următorul moment, se trezi zgâlțâită din toate părțile și învăță disconfortul de a merge pe o cămilă. Mai apoi se obișnui și privi prin perdelele cortului; intrau din ce în ce mai adânc în deșert, lăsând în urmă drumurile umblate. Când soarele ajunse în înaltul cerului, căldura deveni insuportabilă și Alexa, chiar la umbra cortului, simți cum nădușeala îi curgea șiroaie. Ar fi dorit să se oprească, să se odihnească, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi cerut un astfel de lucru lui Blacke.

Mergeau de patru ore când primi ordin să se oprească. Atunci, arabul care conducea cămila o lovi peste genunchi și aceasta se așeză. Ajunseseră la o oază. Alexandra se uită în jur, întrebându-se unde naiba erau. Pierduți sau departe de civilizație, de drumul dintre Damasc și Beirut. Doar Blacke și cei patru arabi știau unde se aflau.

– Lasă-mă să te ajut să cobori, spuse el vesel. Te-ai descurcat foarte bine. Sper că nu ești obosită.

– Deloc, minți ea, dar el știa că minte, doarece când puse piciorul pe pământ se clătină ușor și el o cuprinse cu brațul.

– Îmi pare cu adevărat rău, draga mea, nu trebuia…

– Sunt bine, mulțumesc, îl întrerupse ea cu asprime.

El se întoarse și se îndreptă către un cort, în afara căruia se afla un grup mic de bătrâni și femei în veștminte de beduini. Acolo fu poftit să se așeze pe niște piei de oaie și, la inițiativa lui, se așeză și ea.

– Fii politicoasă cu ei și vei fi răsplătită cu încrederea și prietenia lor.

După ce-l auzi pe Blacke cum vorbește cu beduinii, rămase uimită. Toți îl plăceau. La fel cum îl plăceau cei din saloanele sofisticate din Damasc. Nu mai știa ce să creadă.

Nu-și mai puse întrebări, fiindcă era prea extenuată și însetată. Bău cu grabă din cana de pământ pe care i-o întinse Blacke, apoi se strâmbă.

– Prefă-te că-ți place. Este zerul rămas de la untul de cămilă. Știu că este grețos, dar mai târziu vei primi ceai.

Peste un timp, li se aduse o tavă cu bucățele de carne de vacă fripte, din care Alexa mâncă și, în sfârșit, veni și ceaiul, neîndulcit, fără lapte, dar care îți potolea setea.

– Unde suntem? îl întreba ea pe Blake, vorbindu-i pentru prima dată de când plecaseră.

– N-ai știi dacă ți-aș spune, în orice caz, departe de Damasc și aproape de coastă. Pe un drum folosit doar de caravanele de cămile. Trebuie să ajungem într-un loc numit Rodhan și la corturile Califului Dullah. Dar nu vom dormi acolo, așa că drumul nostru va dura două zile.

Două zile de călătorie în inima deșertului! Ce perspectivă!

După-amiaza pe spinarea cămilei nu fu mai confortabilă decât dimineața și, pe la ora patru, Alexa era atât de obosită, încât se întrebă dacă n-o să cadă de pe locul unde se afla. Cam pe la această oră se stârni un vânt care adie blând la început, dar care se transformă rapid în vijelie. Blacke ordonă oprirea:

– Va fi furtună, îi strigă el. Coboară repede, până nu se întețește simunul.

Dădu niște ordine în arabă celui care conducea cămila și aceasta îngenunche. Alexa avu senzația că se făcuse brusc noapte. Nu opuse rezistență când brațul lui Blacke o culcă la pământ. Se trezi întinsă lângă el, apărați de trupul cămilei și de burnuzul lui întins peste capetele amândurora, în timp ce furtuna de nisip se pornise.

– Nu-ți fie teamă. Stai strânsă lângă mine, șoptiră buzele lui, lipite de urechea ei.

Ea continuă să stea nemișcată, înnebunită de apropierea lui, conștientă de faptul că era îndrăgostită de el, un bărbat în care nu putea avea încredere. Începu să plângă, tremurând de furie și oboseală. El simți tremurul trupului ei încordat. Începu să-i mângâie părul.

– Relaxează-te, îi șopti el blând. Oh, draga mea, nu mai plânge, te rog!

Și înainte de a se fi putut controla, o strânse și mai tare lângă el și o sărută pe buze.

Capitolul 5

Era a treia oară în viața ei când Alexandra era sărutată de acest bărbat. Pentru a treia oară, întregul ei trup păru să fie încercat de acel sentiment intens de fericire și de dorința de a i se supune trup și suflet. Fără să mai reziste, îi răspunse la sărut, răsuflând repede sub căldura înăbușitoare a burnuzului care-i acoperea pe amândoi. Simțea cum mâinile lui o mângâie și-l auzi șoptindu-i:

– Ești dulce… atât de dulce, micuță Alexandra.

Tremurul i se opri în îmbrățișarea lui și primul sentiment de extaz intens fu treptat înlocuit de vechile îndoieli. Știa că dacă ar fi fost ca celelalte fete i-ar fi fost ușor să se supună mental, cum își dorea el. Dar Alexandra era o persoană a adevărului și cinstei. Trebuia să știe adevărul despre el sau să-l țină la distanță.

– Te rog, spune-mi despre tine… Blacke, nu pot continua așa.

Nu-i putea vedea fața, dar simțea cum pasiunea pare să moară în el.

– Încă ești îngrijorată și ai îndoieli?

– Da… da… trebuie să știu.

– Îmi pare rău, draga mea, trebuie să te dezamăgesc fiindcă nu-ți pot spune nimic.

– Da de ce?

– Sunt multe motive. Dumnezeule, Alexandra, trebuie să începem din nou?

– Da, trebuie. Trebuie să ne înțelegem unul pe celălalt. Nu te poți aștepta de la mine… să te sărut și… și… oh! se întrerupse, simțind că se sufocă sub burnuz.

Blacke Lagham încerca să-și vină în fire. Știa că-și pierduse controlul la atingerea gurii dulci a acestei fete care exercita o atracție inexplicabilă pentru el. Se blestemă pentru slăbiciunea lui. Jurase doar ca între el și însărcinarea lui vitală să nu se interpună nici o femeie sau altceva. O luase cu el fiindcă nu voise să riște lăsând-o, încrederea lui în servitori fiind limitată. Ce-ar fi fost ca Alexandra să scape în lipsa lui și să se întoarcă la Damasc cu povestea ei? Întreaga Sirie ar fi fost pe urmele lui.

Parcă auzea vocea acelei înalte persoane spunându-i:

„Indiferent ce se întâmplă, nu spune nimic vreunei femei. Cu cât par mai frumoase și mai sincere, cu atât sunt mai mincinoase și te trădează, băiatule“.

Convingerea lui intimă era că Alexandra era cinstită, dar chiar și așa, nu îndrăznea să aibă încredere în ea. Într-o zi, îl va ierta pentru asta și când i se va spune adevărul, va râde împreună cu el.

Dar acum nu mai trebuia s-o sărute. Era mai bine ca relația lor să rămână platonică în această călătorie, ba chiar ostilă, dacă era necesar.

– Nu aștept să mă săruți, draga mea copilă, spuse el în cele din urmă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, păstrează-ți simțul umorului ca să nu înnebunim amândoi.

Ea se îndepărtă de el și zăcu în continuare mută, îngropându-și fața în brațele îndoite. Ce perversă putea fi natura mamă, se gândi ea. În brațele lui fusese raiul pe pământ, dar n-ar fi acceptat acest rai împreună cu prefăcătoria lui. Puteau fi mai mult decât prieteni dacă ar fi știut adevăratul motiv pentru care n-o lăsa să spună autorităților de ce juca acest rol extraordinar.

Era oare o nebună și o puritană? I-ar fi fost mult mai ușor să spună: „Nu-mi pasă ce face, nu-mi pasă dacă este bun sau rău, trădător sau spion. Sunt nebună după el".

Dar nu putea spune astfel de lucruri. A iubi și a fi iubită de un bărbat, având tot timpul îndoieli, până la urmă s-ar sfârși printr-un dezastru.

Apoi furtuna se opri brusc, la fel cum începuse. Blacke dădu la o parte burnuzul și Alexandra se ridică în capul oaselor, dându-și la o parte părul din ochi și respirând liber. Deșertul era acum cuprins de o nemișcare aproape înfricoșătoare. În spatele munților, la orizont, se vedea o dungă aurie. Cerul era înroșit ca la apusul de soare. Era cel mai uimitor lucru pe care Alexa îl văzuse vreodată.

În picioare, Blacke dădea ordine oamenilor săi. Când tânăra îi surprinse privirea, aceasta era rece și dură.

– Trebuie să plecăm, spuse el scurt.

– Sunt gata, îl asigură ea.

Dar în timpul drumului se simți mai obosită ca oricând. Îi era frică să nu adoarmă, dar exact acest lucru se întâmplă. Când deschise iarăși ochii, se trezi întinsă pe niște blăni de oaie, cu o pernuță sub cap. Se uită în jur. Era întuneric, cu excepția unei lămpi ce atârna în ușa cortului. Silueta înaltă a lui Blacke Lagham stătea acolo, cu burnuzul înfășurat în jurul lui. Peste umărul lui văzu strălucirea lunii. Strălucirea lunii! Slavă Domnului, se gândi ea, când ațipise, soarele încă ardea.

Se ridică, trează acum, observând că cizmele îi fuseseră scoase și fusese acoperită cu o pătură.

– Blacke! îl strigă ea.

El se întoarse și azvârli țigara pe care tocmai o fuma.

– Ah! Te-ai trezit.

– Da… eu… nu știu ce s-a întâmplat, spuse ea mișcată.

– Ai dormit în cort pe cămilă. Când am ajuns aici și ne-am ridicat corturile, te-am cărat aici și erai complet adormită.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea cu o voce joasă.

– O să-l trimit pe Hamid să-ți aducă ceva de mâncare și niște cafea. Să știi că suntem bine aprovizionați râse el. Singurul necaz este cu apa. Nu poți face baie, vei primi doar un lighean pentru spălat.

– N-are importanță, răspunse Alexa.

Blacke bătu din palme și apăru Hamid în fugă, făcând plecăciuni. După ce dădu ordine, Blacke se întoarse înapoi spre fată. Hotărâse să fie dur cu ea și cu el. Știa că este mai bine așa, dar arăta ca un copil, se gândi el, cu fața roșie, părul ciufulit și ochii ei albaștri tulburi de somn, atât de dulce. Dar se înăspri repede și spuse:

– Noapte bună, Alexandra. Culcă-te după ce mănânci. Te sfătuiesc să mă asculți, fiindcă mâine plecăm dis-de-dimineață.

După ce termină de mâncat ea se spălă, își puse o pijama și un capot din valiza pregătită de Yesha și ieși afară. Luna lumina feeric, iar cerul era plin de stele. Alături de cortul ei se afla un alt cort, probabil al lui Blacke. Puțin mai încolo, arabii stăteau în jurul unui foc, cântând. Cântecul era atât de trist încât se simți deprimată.

Dintr-o dată, Blacke Lagham ieși din cortul lui. Nu mai purta veștmântul arăbesc, era în pantaloni și o bluză veche, părea atât de englez. Veni spre ea.

– Ce faci aici? o întrebă el scurt. Du-te în cort să nu te vadă oamenii așa.

– Dar sunt perfect respectabilă, nu? arătă ea spre capotul albastru care-i ajungea până la călcâie.

– Du-te înapoi în cort, îi ordonă el.

– Ești un dictator oribil!

– Este timpul să te culci.

– Cum poate dormi cineva cu atâta zgomot?

– Dacă asta te deranjează le voi spune să înceteze.

– Îți place să dai ordine, domnule Lagham.

– Și ție îți place să obții ce vrei, domnișoară Forbes, râse el.

– Noapte bună, zise ea furioasă.

– Noapte bună, răspunse el și se întoarse să nu mai vadă fermecătoarea figură în capotul albastru.

Asta îl tulbura mai mult, se gândi el, decât toate creațiile din satin și dantelă ale lui Frances. Niciodată nu întâlnise ceva mai fermecător ca Alexandra Forbes. Orice bărbat ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o acopere cu sărutări.

Alexa intră în cort și se trânti pe pieile de oaie. Cântecul încetă și deșertul deveni tăcut, așa cum numai deșertul putea fi.

Niciodată în viața ei nu se simțise mai singură și mai nefericită.

***

Din nou se afundau în inima deșertului. La început, Alexa era doar un pic mai obișnuită cu mersul hurducăit al cămilei, dar după o oră statul pe cămilă îi displăcu mai puțin. Plecară sub un cer rozaliu și rece ca gheața, nisipul era acoperit cu brumă, iar dinspre munți sufla un vânt tăios. Alexa tremura sub blana de oaie pe care Blake o sfătuise să și-o înfășoare în jurul umerilor. Apoi soarele se urcase mai sus și bruma dispăruse, iar cerul devenise albastru și Alexa trebuise să se adăpostească sub cortul de pe spatele cămilei, de căldura insuportabilă.

Se opriseră să mănânce de prânz, iar Blacke și cu ea stătuseră unul lângă altul ca doi străini, dezinteresați unul de celălalt. Când porniră iarăși la drum Alexa privea gânditoare spatele călărețului înalt, întrebându-se dacă era posibil ca doar ieri acel bărbat s-o adăpostească sub haina lui și să-i acopere buzele cu sărutări pasionate. Ciudatul, imprevizibilul Blacke! „Hazel șef al deșertului“ îl numiseră ei. Oricare din locuitorii deșertului întâlniți în cale îl saluta cu respect și la despărțire îi adresa cele mai prietenești urări.

Continuau să meargă și Alexa realiză de ce nu putuseră face acest drum cu mașina. Terenul era din ce în ce mai accidentat și uneori caii și cămilele trebuia să traverseze vaduri de ape secate și să-și facă drum prin mărăcini deși.

Alexei i se părea că nisipul se întinde până dincolo de orizont. Dar după un timp, tânăra se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă că vede palmieri. Era un miraj sau era adevărat? Era adevărat. Vocea autoritară a lui Blacke împărțea ordine și oamenii veniră mai aproape de el. Palmieri înalți, dungile vesele ale corturilor arabe, spirale de fum albăstrui de la câteva focuri, siluete de oameni care se mișcau. Ajunseră la satul arab peste care Califul Dullah avea puteri absolute. Unul dintre cei mai bogați șefi ai deșertului.

Când ajunseră la marginea așezării, câțiva arabi în veșminte albe veniră în fugă să-i întâmpine. Blacke își apropie calul de cămila pe care stătea Alexa și o avertiză:

– Omul pe care merg să-l văd are reputația de șmecher și necinstit. Asta nu te afectează pe tine în mod special, sunt îngrijorat în privința treburilor mele. Cum ești englezoaică și arăți bine, iar ei n-au văzut multe ca tine pe aici, te sfătuiesc să fii foarte liniștită și să-ți amintești că ei cred că ești nevasta mea.

– Cred că-mi pot purta singură de grijă.

– Nu te întreb ce crezi, îți spun cum să te porți cât timp suntem aici.

Câteva momente mai târziu, Alexa și Blacke intrau unul lângă altul în cortul lui Dullah; ea, obosită și însetată, el, mândru, fără urmă de oboseală pe față.

– Stai lângă mine și nu spune nimic, îi șopti el.

Se gândi la cele spuse de el. Dacă șeicii deșertului vorbeau franceza sau engleza și ea le-ar putea spune că a fost răpită și vrea să ajungă la Consulatul britanic din Damasc? Dacă l-ar putea bate pe Blacke la propriul său joc? Simți o dorință irezistibilă s-o facă.

Acum se aflau într-un cort spațios, întunecat și rece după căldura din deșert. Podeaua era acoperită cu covoare bogate și totul era împodobit cu mătăsuri și brocarturi. Ceea ce o izbi pe Alexa fu nepotrivirea restului mobilierului. În centru se afla o masă de sufragerie cu scaune, care păreau a fi importate din Birmingham, pe un perete al cortului era agățat un portret în ulei al lui Dullah, iar în partea opusă o oglindă venită direct dintr-un salon din Paris. Se mai aflau și două divane acoperite cu perne și măsuțe maure pline de fructe și dulciuri. În aer pluteau diverse arome.

Nu era nici o femeie prezentă. Cele două neveste ale califului și copiii lor ocupau cel de-al doilea cort. Dullah stătea cu picioarele încrucișate pe un divan, sub portret. Lângă el stăteau cei doi fii ai lui. Toți erau bărboși, cu fețe mândre, nasuri coroiate și buze senzuale. Purtau veșminte albe cu podoabe din aur și turcoaze, care erau culorile califului. În spatele lor se aflau doi negri rubieni înarmați. Erau gărzile de corp.

Blake înaintă și salută:

– Salam Aleikum.

Dullah și cei doi bărbați mai tineri răspunseră:

– Salam Aleikum.

Dullah îi pofti pe vizitatori să se așeze. Li se aduseră perne și un lighean cu apă în care să-și spele mâinile. După aceea li se servi vin.

– Ne urează bun venit și diseară va fi un banchet în onoarea noastră. În câteva momente, va fi mai bine să te duci în cortul femeilor, chiar dacă ești invitată la banchet, fiindcă ești europeană și nu porți văl, îi șopti Blacke Alexei. Fii atentă ce faci.

– Cine te-a pus să mă iei cu tine? rosti tânăra plină de resentiment.

În timpul aceste conversații, Dullah și fii lui îi urmăreau cu mare interes. Dar și Blacke stătea cu ochii pe ei. Sub înfățișarea zâmbitoare a lui Dullah pândea un om foarte viclean. Semnarea

tratatului cu el depindea de faptul dacă acesta voia sau nu să dezvolte pe pământurile lui o exploatare petrolieră. Dar Blacke mai era interesat și de fiul lui cel mai mare, Jeddah. La vârsta de douăzeci și patru de ani, înalt, chipeș în felul lui, Jeddah nu petrecuse prea mult timp în corturile tatălui său. Era mai ambițios și extraordinar de plin de el. Părea nerăbdător să-și arate cunoștințele lingvistice și i se adresă lu Blacke în franceză. Alexa stătea și asculta, mulțumită că poate înțelege ceva din conversație.

El și tatăl lui erau încântați să-l primească pe marele Hazel, cunoscut și apreciat de oamenii deșertului. Erau de asemenea onorați de prezența frumoasei soții a lui Hazel. Vor îndeplini orice dorință va avea oricare dintre ei.

După o jumătate de oră de discuții, Blacke se întoarse din nou spre Alexa și-i spuse să plece în cortul femeilor.

Ea se ridică și la fel făcu și Blacke.

Jeddah, pe a cărei față se putea citi admirația față de femeia cu părul de aur spuse în franceză:

– Dorește madame să fac ceva pentru ea?

– Nu, mulțumesc, zâmbi Alexa.

Dar în sinea ei își spuse: „Ce-ar face acest bărbat dacă i-aș spune că sunt aici contra voinței mele și vreau să fiu dusă înapoi la Damasc? I-aș putea promite că sir Percy Wirrell l-ar recompensa".

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Blacke i se adresă în engleză:

– Te avertizez, dacă faci o prostie vor urma o mulțime de necazuri. Scoate-ți din cap ideea prostească de a cere ajutor și a fugi de mine.

Ea se înroși de furie și ridică din umeri.

O clipă mai târziu, era în cortul ocupat de femei.

Urmă o oră foarte plictisitoare. Femeile purtau văluri, erau proaste, copilăroase, trăind într-o atmosferă de parfum greu care-i făcea greață Alexei. Trăncăneau și chicoteau între ele, neștiind nici franceză, nici engleză. Vederea unei englezoaice în costum de călărie provocă mare curiozitate și amuzament. Îi pipăiau fiecare lucru de pe ea până când ea își dori s-o fi adus pe Yesha cu sine. Cel puțin cu ea se putea înțelege.

Singurul moment plăcut fu când i se aduse o cadă cu apă fierbinte și parfumată în care putu să se îmbăieze, dar fără a se bucura de intimitate, fiindcă cel puțin patru femei rămaseră s-o vadă cum se spală, chicotind tot timpul.

Acum trebuia să ia parte la acest banchet dat de Dullah, ca soție a lui Blacke. N-avea nici un chef. Dar orice era mai bine decât să stea cu aceste femei îngrozitoare.

Își puse pe ea o rochie de casă din brocart verde, lungă până în pământ și-și perie părul cu grijă. Arăta zveltă și avea o față bronzată,plină de sănătate. Nicicând nu fusese mai drăguță. În ciuda avertismentului lui Blacke, se gândi la fiul lui Dullah. Putea vorbi în franceză cu Jeddah. El o admira și ar face orice i-ar cere. Ar fi un adevărat triumf dacă și-ar asigura ajutorul lui și l-ar învinge pe marele „Hazel".

***

Blacke îi spusese Alexei că va veni s-o ia, pentru a o escorta la cortul califului, pentru banchet, unde era bine venită, ca soția lui Hazel. Își puse o eșarfă de mătase pe cap și evadă de la femeile care vorbeau și chicoteau. Ieși afară în noapte. Privi cerul de catifea, cu mii de stele, care radiau o lumină lăptoasă. Era ceva magnific, nicăieri în lume nu vedeai așa ceva…

„Ce noapte adecvată pentru romantism" se gândi ea și-i păru rău că lucrurile nu erau deloc romantice în acel moment și că nu

simțea nimic în afară de dorința de a fi departe de acest miraj, înapoi în Cairo, împreună cu Joan sau înapoi la Casa cu duzi, alături de mama și tata.

Așa cum stătea acolo, o umbră păru să întunece lumina lunii. Privi în jur și-l văzu pe Jeddah, fiul califului, care se apropiase tiptil de ea, zâmbind. În ochii lui se citea aceeași admirație pe care o remarcase prima oară când o privise.

– Oh, bună, spuse ea un pic nervoasă.

– Am venit să te duc la cortul tatălui meu.

Ea simți o înclinație absurdă să râdă. Suna atât de solemn și biblic. Și într-adevăr, cu palmierii, focurile arabe, corturile și întreaga panoramă primitivă, totul putea fi o pagină din Vechiul Testament în loc de o imagine a vieții moderne. Ce puțin progresaseră acești oameni cu anii.

– Aș fi impertinent dacă i-aș spune doamnei că este foarte frumoasă stând în lumina lunii ca o statuie de argint? spuse el indicând cu mâna silueta ei zveltă în rochia strălucitoare și părul de pe care alunecase eșarfa în lumina lunii și căpătase luciul platinei.

Nu răspunse pe moment. Complimentul lui n-avea nici o importanță pentru ea. Dar mintea îi lucra cu repeziciune și se gândi că avea în el un admirator și un prieten care ar putea-o ajuta să facă ceea ce dorea. Să-l înfrângă pe Blacke Lagham ar fi o mare victorie. Blacke cel plin de sine și dictatorial. Omul care credea că o putea răpi și aduce cu el în realizarea scopurilor lui ridicole.

– Jeddah, ai face ceva pentru mine? întreba ea brusc.

Ochii lui sticliră de plăcere. Cu mâna pe pumnalul pe care-l purta la brâu, răspunse:

– Orice ai dori.

– Jeddah, am să-ți spun un secret, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajung la Damasc și Blacke, Hazel, nu trebuie să știe.

– Soțul tău, madame?

– Nu, nu este soțul meu, spuse Alexa dintr-o suflare. Asta-i toată treaba.

– Nu este soțul tău, madame atunci cine? se minună Jeddah.

– N-am timp să-ți explic, îl întrerupse ea, uitându-se peste umăr de teamă să nu-l vadă apărând pe Blacke Lagham, dar tot ce îți pot spune este că n-am nici o legătură de acest gen cu el. Sunt o englezoaică, lucrez la Cairo pentru guvernul britanic. Eram în vacanță la Damasc când marele vostru Hazel m-a răpit.

– Așa deci! Madame, mademoiselle a fost răpită contra voinței sale, conchise el, subțiindu-și buzele.

– Exact.

– Dar este o infamie.

– Exact, repetă Alexa triumfătoare. Și dacă ești un prieten al guvernului britanic, mă vei ajuta să mă întorc la Damasc.

– Atunci, Hazel nu este un prieten al guvernului britanic?

– Sincer, nu știu. Nu știu nimic despre el în afară de faptul că se comportă ciudat și pare să-i fie teamă să nu iau legătura cu autoritățile. Dar este de datoria mea să mă întorsc la Damasc și să le spun ce face el. Dar te rog, nu-ți imagina că vreau să fac vreo propunere de afaceri. Tot ce-ți cer este să mă duci la Damasc fără știrea lui.

– Va fi greu să te duc de aici în secret, dar pot încerca, spuse el gânditor mângâindu-și bărbia.

– Jeddah, trebuie să mă duci la Damasc! Te asigur că vei fi recompensat.

El o privi, cântărind problema în gând. Nu-l interesa prea mult recompensa. Tatăl lui, bătrânul Dullah, era mort după aurul britanic. Făcuse multe tranzacții și dacă unele nu erau prea cinsite, nimănui nu-i păsa. Dar frumusețea acestei fete blonde, atât de neobișnuită pentru Jeddah, era ceea ce-l interesa în acest moment. Buzele ei roșii, ochii ei albaștri, puteau fi o recompensă bogată. Putea s-o ducă la Damasc, singură. Sau s-o păstreze în deșert pentru el.

O pasiune oarbă pentru fata englezoaică se aprinse în sângele tânărului Jeddah, dar la suprafață rămase calm și practic.

– Mademoiselle poate călări? întrebă el.

Din nefericire nu, răspunse Alexa ușor iritată.

N-are importanță. Am un armăsar negru și puternic, cel mai puternic din grajdurile noastre și poți călări cu mine. Da, vei călări cu mine spre Damasc.

Inima Alexei tresări.

– Când?

– Chiar înainte de răsărit, vorbi el rapid. Uite, arătă spre un cort. Cortul meu. Te voi aștepta în spatele lui. Și acolo, indică un alt cort, este cortul ce i s-a dat lui Hazel. Tatăl meu crede că ești nevasta lui și veți dormi împreună.

– Nici gând! ripostă Alexa indignată.

– Hazel s-ar putea să te cheme în cortul lui și dacă este așa, du-te, să nu trezești suspiciuni. Dar nu dormi. Așteaptă să se crape de ziuă și apoi strecoară-te să te întâlnești cu mine.

– Voi fi acolo! spuse Alexa. Acum, du-te, să nu fim văzuți împreună. La banchet nu trebuie să vorbim, ca el să nu observe.

De-abia dispăru Jeddah că-și făcu apariția Blacke Lagham, îmbrăcat în veșminte arăbești de ceremonie. Și el privi un moment, cu toată încântarea de bărbat, la „statuia de argint“ ce se profila în lumina lunii deșertului.

– Am venit să te iau, spuse el în cele din urmă.

– Frumos din partea ta, spuse Alexa cu răceală.

– Nu fi supărăcioasă, Alexandra. Este o noapte atât de divină și vei avea o seară amuzantă, genul de seară pentru care multe fete în locul tău și-ar da și sufletul. Hollywood a încercat s-o facă, dar n-a reușit. Tu vei vedea cu ochii tăi.

– Nu sunt interesată, spuse Alexa.

– Ești hotărâtă să fii furioasă pe mine? Râse el.

Ea dădu din umeri cu indiferență. El îi puse mâna pe braț în mod prietenesc.

– Până la urmă totul va fi bine, Alexandra. Nu fi prea critică, nu căuta nod în papură în orice.

Fiindcă ea tăcea în continuare, presupusese că era bosumflată. N-o putea blama. Se comportase cu ea de neiertat și nu-i putea spune de ce. Nu până când târgul dintre el și Califul Dullah va fi semnat și pecetluit, ceea ce se va întâmpla înainte de sfârșitul vizitei.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că micuța Alexandra arăta absolut fermecător.

– O să-i zăpăcești pe toți de aici. Nu știu dacă trebuie să te iau la banchet.

– Atunci, de ce nu mă ții în harem? întrebă ea disprețuitoare. Se pare că tu crezi că acolo este locul meu.

– Neprietenos din partea ta, spuse el cu reproș.

– Eu și cu tine nu suntem prieteni.

– Bine, dacă asta vrei. Hai să mergem.

Intră în cortul califului împreună cu el, preocupată de evadarea de a doua zi și distrându-se în gând de păcăleala pe care i-o va trage lui Blake. Era în culmea încântării, dar pe măsură ce se scurgeau orele, încântarea îi dispăru. Nu știa de ce, dar se simțea puțin nervoasă și îngrijorată că se lăsa complet în mâinile lui Jeddah. Își repeta mereu că nu trebuie să fie neliniștită. Șefii deșertului erau avizi de bani. El o va duce la Damasc pentru a obține o recompensă. Și totuși, toată această seară era atât de fantastică, încât nu-ți venea să crezi că era reală. Se gândea fără încetare: Blacke era englez, Jeddah nu. El este un sălbatic. Este suficient de curtenitor și poate vorbi franțuzește cu mine, dar de unde să știu că mă pot încrede în el? Să plec cu el? De ce nu? Jeddah mă va duce la Damasc. Asta-i tot ce vreau.

Blacke nu observă preocuparea ei, sau presupuse că era absorbită de ceea ce se petrecea în jurul ei. Bău un pic, râse și glumi cu bătrânul Dullah și fiii acestuia și cu cei pe care-i considera suficient de importanți să fie prezenți la banchet.

Și ce banchet! Servit pe fețe de masă de damasc albe ca neaua, așezate pe podea, în jurul cărora stăteau toți cu picioarele încrucișate. Erau feluri de mâncare dintre cele mai rafinate, păsări ciudate din deșert, înăbușite și rumenite, carne friptă de gazelă, legume de diferite soiuri, orez pregătit în fel și chip și dulciuri nenumărate. Iar vinul, ulcioare mari cu vin aromat și tare, care ți se urca la cap, din care Alexa doar sorbi.

Mai târziu, începu muzica arăbească și veniră dansatoarele în văluri, urmate de jongleri și acrobați foarte aplaudați.

Cu atât de multă mâncare și o atmosferă de fum de țigări și vin, Alexa simți cum o cuprinde toropeala. Își dori să se ducă la culcare, dar nu îndrăznea. În această noapte nu trebuia să doarmă!

Festivitatea părea să nu se mai sfârșească. Califul și Blacke vorbeau în arabă, iar ea nu înțelegea, dar nici nu-i păsa. La un moment dat, Blacke se aplecă spre ea și spuse:

– Recapătă-ți simțul umorului, Alexandra. Trebuie să recunoști că este o distracție pe cinste și o să ai ce să povestești la Beckenham.

– Da, voi avea ce să le spun, încuviință Alexa.

– Bea asta și înveselește-te, îi întinse el un pahar cu vin.

Simți un val de ură, față de el fiindcă arăta atât de nepăsător și fermecător. Putea fi fermecător, simțise fascinația lui în Damasc. Se gândi că-l ura fiindcă nu putea avea încredere în el și pentru că era un dușman potențial.

Bău ceva mai mult vin și apoi regretă, deoarece simțurile i-o luară razna și totul în jurul ei deveni o confuzie de culori.

Mai târziu, auzi vocea lui Blacke, plină de tandrețe, spunându-i:

– Biață micuță Alexandra! N-ar fi trebuit să-ți dau de băut.

Deși vedea și auzea tot, nu se mai putea ține pe picioare, iar el o luă în brațe și o transportă în cort. Înainte de plecarea de la banchet, îl auzi pe Jeddah rostind în franceză, la adresa ei:

– Somn ușor și vise plăcute, chere ami! Până când zorile vor anunța o altă zi.

Blacke își puse încet povara pe un divan și o acoperi cu un șal de cașmir. Stătu un moment privind fața frumoasă și delicata linie a pieptului. Și toți acei oameni credeau că este soția lui. Un gând nebunesc îi trecu prin cap, de ce n-ar profita de situație?

Alexa își ridică pleoapele grele și reuși să șoptească:

– Pleacă, să nu îndrăznești…

El se așeză, își strecură brațele sub umerii ei și o strânse la piept.

– Nu îndrăznesc nimic. Ar fi trebuit s-o știi până acum.

O sărută pe gură cu pasiune și încă o dată ea știu că dorea să-l iubească pe acest bărbat. Dar apoi, cu ultima fărâmă de voință îl împinse.

– Ești un laș. Un om lipsit de scrupule.

– Ai dreptate, Alexandra, spuse el, pasiunea părăsindu-l brusc. S-ar putea să n-am scrupule, dar laș nu sunt. Nu fi îngrijorată, plec chiar acum să mă culc în alt cort.

După plecarea lui, Alexa se luptă din răsputeri cu dorința de a dormi. Își spuse încontinuu: „Trebuie să rămân trează. Trebuie să plec cu Jeddah la Damasc. Aș fi nebună să mai rămân în acest loc“.

Capitolul 6

Pentru Alexa era bine că noaptea fusese atât de scurtă. Festivitatea se sfârșise după miezul nopții și mai rămaseră două sau trei ore până când se instaurase liniștea deplină dinaintea zorilor.

Ea nu dormise. Când se asigurase că Blake adormise în celălalt cort, se strecurase în haremul femeilor și-și recuperase hainele, costumul de călărie de care femeile o dezbrăcaseră la sosire.

Acum era gata de plecare și aștepta să se crape de ziuă. Ieși afară și se înfioră de vântul rece. Moralul îi era scăzut. O durea capul și se simțea deprimată. Încă mai simțea pasiunea din sărutarea lui Blacke, dar nu-și permitea să se lase pradă sentimentelor în această dimineață. Era de datoria ei să fugă de Blacke la Damasc și să spună familiei Wirrell exact ce se întâmpla.

Se duse tiptil la locul de întâlnire cu fiul califului.

Jeddah era acolo, alături de un armăsar negru, gata înșeuat.

– Bonjour mademoiselle, șopti acesta vesel. Nu este nimeni în jur.

Ea îl privi o clipă cu ochi rugători.

– Mă duci direct la Damasc, Jeddah?

– În serviciul dumitale, mademoiselle, se înclină el.

Acum, fața deșertului se schimba. Cerul deveni colorat în oranj, roșu violet și violet. Stelele păleau rapid în fața acestei minunății. Era fantastic!

– Cât ne va lua drumul? șopti Alexa plină de teamă.

Jeddah zâmbi și dădu din umeri. Se gândea la o vale aflată la distanță de o zi călare de aici, unde locuia unchiul lui, șeicul Ateiba. Hotărâse s-o ducă pe tânăra englezoaică acolo.

– Este dificil să spun, dar bazează-te pe mine.

O ajută să se urce în șa și apoi sări și el în spatele tinerei. Porniră în galop, copitele armăsarului nefăcând nici un zgomot pe nisipul moale. Lăsară în urmă corturile califului Dullah și pe Blacke Lagham care, nesuspectând nici o trădare, dormea buștean.

Jeddah nu-i arătă Alexei adevărata lui față, o vreme. Își jucă perfect rolul în timpul zilei, fiind vesel, glumind și încercând s-o distreze, plin de respect. Făcură o pauză pe la jumătatea zilei, într-o oază unde mâncară, iar tânăra dormi puțin. Trebuie spus că Jeddah cunoștea fiecare părticică a acestei rute. Când se trezi, Alexa își exprimă temerea că Blacke la această oră își dăduse seama că plecase și s-ar putea să-i urmărească, dar Jeddah o liniști:

– Deșertul este mare, mademoiselle și vântul suflă nisip peste urmele calului. Este imposibil pentru Hazel să ne urmărească.

– Dar ce vor spune tatăl și frații tăi? întrebă ea, conștientă de neliniștea care o cuprindea.

Jeddah își arătă dinții albi într-un zâmbet larg.

– Tata își va exprima îngrijorarea și doar atât. Dar nu-l va ajuta cu nimic pe onorabilul nostru oaspete. Se va lamenta doar că fiul lui a fugit cu „nevasta“ lui Hazel.

Alexa cântări acest lucru. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin îi plăcea. Probabil acționase în pripă. În fond, una era să fii

singură în deșert cu un englez și alta era să fii singură cu Jeddah. Totuși, își tăiase toate punțile de retragere și trebuia să se încreadă în el.

Era frumos în această oază, trebui să recunoască ea. Plină de copaci țepoși și iarbă, în aer pluteau miresmele unor flori stranii, iar fluturii zburau peste tot. Dar nu vroia să rămână aici, deși o durea fiecare oscior din cauza călăritului. Era nerăbdătoare să plece mai departe, chiar dacă soarele era arzător și să ajungă cât mai repede la Damasc. Va fi o imensă ușurare să vadă din nou civilizația, să se ducă la Cairo, la Joan și să nu mai viziteze Siria niciodată.

Era aproape de capătul puterilor când ajunseră la corturile șeicului Ateiba. Acest sat era mai puțin izolat decât cel al lui Dullah, deoarece corturile erau așezate pe marginea unei văi și locul era ca o grădină, bogat în palmieri, culturi de tutun, orz și iarbă verde proaspătă. Într-adevăr, întregul loc era minunat și în alte împrejurări ar fi încântat-o pe tânără când își feri ochii de soare și privi peisajul.

Bărbați, femei cu văluri, copii cu câini veniră în fugă să-l întâmpine pe chipeșul Jeddah călare pe armăsarul lui negru. Plin de mândrie, el se adresă Alexei:

– Asta este Grădina lui Allah și aparține unchiului meu Ateiba. În această seară vom mânca un fel de mâncare pentru care femeile lui sunt faimoase – pui de cămilă pregătit în lapte acru cu cei mai fini castraveți din lume.

Pe Alexa n-o interesa ce spune el.

– Dar acesta nu este Damasc, spuse ea dezamăgită.

– Imposibil să ajungem acolo într-o zi, mademoiselle.

– Cât de departe suntem?

El dădu din umeri cu fatalism, lucru care începuse s-o enerveze.

– Dificil de spus, dar te vei bucura de ospitalitatea unchiului meu.

Pentru prima oară, o teamă reală îi strânse inima.

– Nu vreau să stau aici, Jeddah. Este important să ajung la Damasc.

El râse când coborî din șa și o ajută și pe ea să ajungă jos.

– Imposibil. Ești foarte obosită și în curând soarele va apune. Putem merge la Damasc în altă zi.

– Trebuie să merg acolo mâine.

– Bineînțeles, o liniști el.

O suspiciune îngrozitoare o cuprinse pe Alexa. Această minunată grădină din deșert putea să nu fie în drum către Damasc. Și dacă Jeddah o mințea, nimeni, nici chiar Blacke Lagham n-ar fi știut unde s-o găsească.

„Am fost o proastă să plec cu acest om", se gândi ea.

Un bătrân arab venerabil, cu o barbă albă, se apropie și-l sărută pe Jeddah pe amândoi obrajii.

– El este unchiul meu Ateiba, îi spuse Jeddah.

Bătrânul se întoarse și privi cu curiozitate și uimire figura neobișnuită îmbrăcată în costum european de călărie. Spuse ceva în arabă și Jeddah râse. Obrajii tinerei se îmbujorară.

– I-ai spus unchiului tău că mă duci la Damasc?

– Da, da, bineînțeles, răspunse el.

Fiecare părticică din trupul ei obosit păreau s-o avertizeze că tânărul își bătea joc de ea.

– Nu cred că ai de gând să mă duci la Damasc, spuse ea brusc, cu o voce speriată.

El râse și pentru prima dată i se adresă într-un mod intim, fără a mai utiliza apelativul „mademoiselle".

– Nu mai fi atât de nerăbdătoare să ajungi la Damasc, mititico. Este plăcut aici în grădina unchiului meu și ni se va pregăti o sărbătorire.

– Mă duci mâine la Damasc sau nu? întrebă ea strident.

Zâmbetul lui dispăru.

– M-am săturat de numele de „Damasc“. Să vorbim doar de noi doi și de fericirea pe care am putea-o găsi împreună.

Era suficient pentru Alexa. Într-o fracțiune de secundă știu că fusese trădată și că cel mai prostesc și nebunesc lucru pe care-l făcuse în viața ei era acela că avusese încredere în fiul lui Dullah. Ar fi trebuit să rămână cu Blacke Lagham. Jeddah o va ține aici contra voinței ei. De fapt, se putea să nu mai vadă niciodată Damascul.

Se gândi să țipe, dar nu i-ar fi fost de nici un folos. Mai bine să se prefacă și să-l lase pe Jeddah să creadă că se prinde în jocul lui până când va găsi o modalitate de scăpare. Dumnezeu știa cum, dar trebuia să evadeze.

În culmea nefericirii, luă mâna lui Jeddah care o conduse, împreună cu unchiul lui, spre corturile care se deschideau pentru a-i întâmpina.

***

Era aproape ora șapte în dimineața în care Alexa fugise cu fiul lui Dullah, când Blacke Lagham descoperi că lipsește.

Se trezi la lătratul unui câine și la sporăvăielile femeilor care cărau apă de la izvor. Își dădu seama că este dimineață și-și aminti de banchetul din noaptea trecută și momentul de tentație cu Alexandra. Păcat, se gândi el, dar fusese avertizat să stea departe de dragostea femeilor până la încheierea misiunii.

Astăzi trebuia să obțină cuvântul definitiv al lui Dullah în legătură cu câmpurile petrolifere și apoi s-o ducă pe Alexa înapoi la Damasc și să pună punct aventurilor misterioase ale lui „Hazel“. De îndată ce problema va fi definitivată, îi va spune întregul adevăr.

Se spălă, se îmbrăcă și se îndreptă spre cortul unde o lăsase pe Alexandra dormind. Primul șoc fu să descopere că acel cort era gol.

Presupuse că se dusese în corturile femeilor. Dar nu era nici acolo și nimeni n-o văzuse. Curând, totul deveni clar: Alexandra Forbes fugise.

Primul sentiment al lui Blacke fu de dezamăgire crâncenă. Se învinui că lăsase acest lucru să se întâmple. Este adevărat că o avertizase să nu încerce să evadeze, dar nu-și dăduse osteneala s-o supravegheze, fiindcă nu crezuse că ar fi putut s-o facă. Știa că este curajoasă și hotărâtă și ura tratamentul lui, dar nici nu visase că ar putea vreodată să încerce să scape de sub protecția lui.

– Mică nebună! murmură el. Oh, mică nebună!.

Se uită năuc la vastitatea deșertului și cântări diferite posibilități. Nu putuse pleca singură. Nu putea călări. Nu se putea duce în deșert pe jos. Cineva o luase cu el. Cineva căruia i se spusese că Alexandra nu era soția lui Hazel.

Blacke Lagham păli la această idee. Complicațiile ar fi nesfârșite. Ar însemna ruina pentru el și mai rău decât atât. Un dezastru nemăsurat pentru ea. Dintre toate triburile deșertului, al lui Dullah era cel mai puțin demn de încredere.

După un moment de panică, Blacke se duse la cortul lui Dullah și ceru o audiență imediată.

Dullah era adormit și prost dispus după petrecere. Îl privi pe „onorabilul oaspete“ stând încă în pat în timp ce i se făcea masaj.

Cu ochi mici și vicleni, îl privi pe Hazel, care întrebă:

– Soția mea a dispărut. Știi ceva despre asta, Dullah?

Dullah îi răspunse că habar n-are și Blacke îi ceru să se organizeze o căutare imediată și, de asemenea, să vorbească urgent cu Jeddah.

Și atunci fu descoperită și absența acestuia. Puțin mai târziu, când Blacke putu să gândească limpede, hotărî că Dullah știuse foarte bine că Jeddah fugise cu Alexandra, dar nu va sufla nici un cuvânt. Și acum, Blacke era în fața unei probleme neașteptate. Alexandra își pusese încrederea în Jeddah. Într-o străfulgerare văzu

totul. Chipeșul, vicleanul tânăr i-o fi promis s-o ducă la Damasc. Își putea ține sau nu promisiunea. Și dacă nu, gândurile lui Blacke merseră mai departe și se încruntă.

După ce Dullah își termină masajul, fu adusă cafeaua. Curtenitor, califul vru să-l servească pe Blacke, dar acesta refuză. Începură să converseze în arabă.

Dullah regreta profund că fiul său fusese atât de nesăbuit, dar tinerii aveau sânge fierbinte și erau romantici și trebuia să admită că soția lui Hazel era o ușuratică și, atâta timp cât plecase de bunăvoie cu Jeddah, el, Dullah nu putea face nimic în privința asta.

Blacke își strânse pumnii ascultând vorbăria califului, dar mai apoi, acesta din urmă, fără a mai zâmbi, dădu cărțile pe față.

Fiul lui greșise s-o ia pe nevasta lui Hazel, dar Jeddah era fiul și moștenitorul lui. Nu trebuia să i se întâmple nici un rău. Hazel nu va trebui să-l urmărească fiindcă dacă va încerca s-o facă, Dullah îl va ține aici.

Guvernul britanic ar putea să-l trimită să-l salveze. Bineînțeles britanicii erau puternici și acest mic trib nu s-ar putea opune unei forțe. Dullah nu va semna niciodată drepturile asupra câmpurilor petrolifere dacă Jeddah suferea. Nu. Semnătura tatălui lui Jeddah nu va fi pusă niciodată pe tratatul pe care Hazel îl adusese cu el.

Soarele era sus când cei doi bărbați, încălziți și transpirați sfârșeau de discutat. Și era un sfârșit mai mult decât neplăcut pentru Blacke. Trebuia să hotărască între Alexandra Forbes și importanta misiune pentru care venise. Nu era o decizie ușoară. Chiar dacă nu i-ar fi păsat de fată, ca englez ura gândul s-o părăsească în toată această nebunie a ei. Era convins că Jeddah n-o va duce la Damasc. Dacă fusese un act de dușmănie din partea ei, se victimiza singură în loc să-i facă rau lui. Dacă îi jura lui Dullah că-l lasă pe Jeddah în pace, acesta va semna. Reztultatul acestei afaceri va fi pentru el personal, un succes. Și probabil, pentru ea, o dezamăgire groaznică.

Pe de altă parte, Jeddah ar putea s-o ducă la Damasc, iar ea să se prezinte la familia Wirrell. Acest lucru ar compromite succesul care n-ar fi deplin până nu s-ar reuni toți reprezentanții triburilor pentru a stabili un plan final în favoarea guvernului.

Blacke își șterse fruntea cu dosul palmei, furios pe Alexandra pentru ceea ce făcuse și plin de neliniște pentru ea. Dar era amenințată integritatea lui și dacă avea de ales între fată și țara lui, nu exista decât o singură alegere.

După un moment de luptă cu sine, spuse:

– Să lăsăm femeia. Nu-i voi face nici un rău lui Jeddah. Tu și cu mine vom semna și vom rămâne prieteni.

Califul păru încântat și ușurat.

– Ce contează o nevastă necredincioasă? Mai sunt și alte femei, râse el.

– Atunci, hai să semnăm, propuse Blake.

Dar Dullah nu era grăbit. Necinstit cum era, se temea de necinstea altora. Dacă semna, Hazel putea pleca în urmărirea lui Jeddah. Mai bine să-l întâlnească pe Hazel pe propriul lui teren, de unde n-avea cum să mai dea de perechea fugară. Bănuia de altfel că Jeddah se dusese la unchiul său.

Nerăbdător și supărat, Blacke realiză dificultățile în care-l împinsese acțiunea nebunească a Alexandrei. Acum avea de așteptat după semnătura acestui vulpoi bătrân și trebuia să se întoarcă de unde venise. Nu avea îndoieli că Dullah îl va vizita fiindcă văzuse cum îi sticliseră ochii când anunțase suma oferită de guvern. Dar asta însemna o mare întârziere.

– Când se va termina sărbătoarea Ramadanului, voi veni în casa ta să iau banii, în schimbul pământului meu, îl informă califul.

Atunci va fi succesul final, reflectă posomorât Blake. Dar triumful îi lăsa un gust amar. Nu se putea împiedica să nu se gândească la Alexandra în mâinile lui Jeddah. Ar fi dat orice s-o fi

putut duce înapoi cu el. Unul din cele mai grele lucruri pe care trebuise să le facă vreodată fusese să părăsească așezarea lui Dullah și să plece la drum fără Alexandra.

Era cuprins de presimțiri funeste.

Tot timpul drumului de întoarcere se gândi numai la ea, îi era dor chiar și de certurile lor. În special era bântuit de amintirea ei în brațele lui. Se întrebă dacă nu era puțin mai mult îndrăgostit de această fată. Continuă să se gândească, plin de neliniște, până când crezu că o să înnebunească.

Unde era oare și în ce stare?

***

De la sosirea la corturile șeicului Ateiba și descoperirea că Jeddah nu avea intenția s-o ducă la Damasc, Alexandra era într-o stare de spirit deplorabilă. Iarăși și iarăși, își regretă graba cu care se încrezuse în Jeddah și-l părăsise pe Blacke Lagham. Deoarece orice ar fi făcut Blacke, era compatriotul ei și nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Dar ceea ce avea Jeddah de gând să facă nici nu îndrăznea să-și imagineze.

După ce dăduse dovadă de curtoazie și respect toată ziua, nu mai făcu nici un efort pentru a-și ascunde atracția violentă față de ea, intenția s-o păstreze cu el în acest loc pe care-l numea „Grădina lui Allah".

Ateiba avea multe neveste, bătrâne și tinere, și nici una nu vorbea un cuvânt în franceză sau engleză, ceea ce făcu lucrurile și mai dificile pentru nefericita Alexa. Fu plasată în grija unei femei extrem de grase, care era nevasta numărul unu a lui Ateiba. Fiindcă îi născuse soțului mulți fii, se bucura de respect și nici o altă femeie nu-i ieșea din cuvânt.

Aici, de-a lungul unei viroage, fuseseră construite multe case în stil arăbesc, albe și cu acoperișurile plate, protejate de palmieri de

căldura necruțătoare a soarelui. Alexa găsi camerele mai înăbușitoare și mai puțin atrăgătoare decât corturile haremului lui Dullah. Atmosfera era mai dificilă aici decât în corturile califului unde fusese primită ca soție a lui Hazel și tratată ca un oaspete de onoare.

Nevestele lui Ateiba era clar că n-o doreau. Era privită cu neîncredere și neplăcere. În timpul orei care preceda asfințitul, la comanda nevestei principale fu supusă unui tratament nu prea blând. I se scoaseră hainele cu care era îmbrăcată, fu îmbăiată și îmbrăcată într-un soi de veșminte pe care presupunea că le-ar purta o dansatoare arabă, o fustă amplă de mătase, o bluziță și un ilic cusut cu țechini de aur. La despărțire, Jeddah îi spusese: „vom mânca împreună diseară și aș vrea să te văd îmbrăcată cu alte haine în locul acestora“ și-i indicase cu dispreț costumul ei de călărie.

Apoi veniră două femei mai tinere și vopsiră fața Alexei, apoi unghiile și călcâiele, cu henna, o vopsea din plante.

Când în cele din urmă Alexei i se aduse o oglindă, aproape izbucni în râs cu toată starea ei de deprimare. Se gândi că nu văzuse niciodată ceva mai îngrozitor. Nici propria ei mamă n-ar fi recunoscut-o. Vopsiți, ochii păreau enormi, obrajii erau foarte înroșiți și buzele date cu carmin. Capul îi fusese acoperit cu un văl negru, iar peste gură i se pusese o altă bucată de pânză, iașmac, care o făcea să se sufoce de căldură.

Nemaiputând suporta atmosfera grea din harem, Alexa se îndreptă către ușă, dar aceasta era încuiată și prima nevastă începu să țipe la ea. Se întoarse și se așeză pe o sofa, începând să-și plângă soarta mizerabilă și să-l blesteme pe Blacke care o adusese în deșert. Niciodată nu va mai vedea Beckenhamul, nici pe mama sau pe tata. Nici pe gemene. Sau pe David. Mai bine moartă decât sclavă în harem. Deodată, privirea îi fu atrasă de un cuțit de fructe cu vârful ascuțit. Profitând de neatenția celorlalte, și-l strecură la cingătoare.

***

Noaptea de catifea era împestrițată cu stele și deșertul era scăldat în lumina lunii când Alexa părăsi haremul nevestelor lui Ateiba și fu dusă către Jeddah. Clocotea de indignare. Să fie „escortată“ de doi servitori și dusă lui Jeddah ca o sclavă era o insultă. Îi va spune câteva tânărului când va ajunge la el. Se simțea ca o caraghioasă în veșminte de dansatoare și cu brățări zornăindu-i la mâini și toată porcăria de pe gene și pleoape. De abia aștepta să-și spele toată această vopsea.

Apoi ajunse în zona luxoasă, oferită de Ateiba nepotului său. Un cort pătrat ornamentat cu bine cunoscutele covoare persane și nenumărate obiecte de preț și atmosfera încărcată cu miros de tutun și parfumuri exotice care o făceau pe Alexandra să strâmbe din nas dezgustată. Dacă va scăpa vreodată de aici vie și nevătămată, nu va mai călca niciodată prin vreun bazar oriental, se gândi ea.

Jeddah se ridică s-o salute, zâmbitor.

– Mon Dieu! Au transformat trandafirul englezesc într-o floare de lotus orientală.

– Ascultă, spuse Alexa printre dinți, ai mers prea departe. Cum ai îndrăznit să dai ordine acestor femei să-mi facă asta?

– Nu-ți place? Se minună el.

Ochii lui priveau cu lăcomie formele zvelte reliefate de țesăturile subțiri. Îl amuza s-o vadă arătând așa. De multe ori, în călătoriile lui, întâlnise englezoaice care-l trataseră cu dispreț și acum simțea că-și ia revanșa având-o pe femeia lui Hazel în mâinile lui.

Alexa își ridică mâna și-și smulse iașmacul de peste gură.

– N-am de gând să rămân așa. Cere să mi se aducă hainele înapoi.

– Dar, ma cherie, nu poți petrece seara cu mine în acele hidoase haine bărbătești, spuse el. Nu se potrivesc.

– Mai nepotrivit este să port ce am pe mine. Nu sunt dansatoare arabă.

Jeddah își arătă dinții, râzând înăbușit.

– Dacă-mi permiți să-ți spun, ești cu mult mai frumoasă și mai interesantă decât orice dansatoare. Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit nebunește fiindcă ești la fel de isteață și interesantă pe cât ești de frumoasă.

– Te rog încetează cu prostiile, vreau să merg la Damasc și bătu din picior.

– Nu-mi strica seara vorbind despre Damasc. Nu-ți înțeleg atitudinea. Mi-ai cerut să te scap de Hazel. Precis ai făcut asta din cauză că te îndrăgostiseși de mine.

Ochii ei se măriră de uimire.

– N-am vorbit niciodată de dragoste. Nu iubesc nici un bărbat. Vreau doar să ajung la prietenii mei și imediat.

– La această oră din noapte?

Ea se apropie și mai mult de el.

– Jeddah, spune-mi că mă duci mâine.

El părea dezamăgit.

– Dar nu-ți place să stai cu mine în frumosul ținut al unchiului meu? Nu te atrag?

Vocea lui devenise mieroasă și întinse mâinile spre ea ca și cum ar fi vrut s-o ia în brațe. Ea se dădu înapoi și gândul îi zbură la cuțitul de la cingătoare.

– Jeddah, te avertizez, dacă mă atingi, pentru numele lui Dumnezeu, fii rațional. Fii prietenul meu. Du-mă mâine la Damasc și o să vezi că sir Percy Wirrell te va recompensa.

Dar pe Jeddah nu-l interesau banii în acest moment.. Călcâile i se aprinseseră după această fată drăguță și ciudată care părea atât de dezinteresată de dragoste, mai ales că femeile din rasa lui

de-abia așteptau să-i cadă în brațe. În acest moment, nu avea nevastă. Începu să se joace cu ideea chiar de a se căsători cu această fată. Ar fi fost o chestie nemaipomenită să aibă ca nevastă o englezoaică isteață.

– Ascultă, calmează-te cherie și ascultă-mă. Nu intenționez să te iau cu forța. Îmi displac astfel de cuceriri. Prefer ca o femeie să se supună cu bucurie sărutărilor mele. Voi face o înțelegere cu tine. Dacă stai cu mine și-mi îmbrățișezi credința, accepți Coranul, te voi face nevasta mea. Va fi o mare nuntă în corturile unchiului meu Ateiba și mai târziu ne vom întoarce la tatăl meu care te va accepta ca nora lui. Va fi o mare onoare pentru tine.

Inima Alexei tresări. Îi veni să râdă și să plângă în același timp. Un lucru părea clar, Jeddah era sincer atras de ea, căci altfel nu s-ar oferi s-o ia în căsătorie. Bineînțeles că ideea era inacceptabilă și-i făcea greață, dar nu trebuia să-l ofenseze pe Jeddah. Obiectivul principal era să câștige timp. Până atunci trebuia să capituleze puțin pentru a tergiversa lucrurile.

Începu să vorbească repede. Era onorată de cererea lui în căsătorie. Aprecia că avea intenții serioase și nu punea problema de a o forța. Dar îi era imposibil să se hotărască dintr-o dată. Trebuie să-și dea seama că îi era greu ca englezoaică să-și părăsească pentru totdeauna țara și credința. Dar se va gândi la această posibilitate. În același timp, îl rugă s-o trateze cu respect și prietenie; să-i înapoieze propriile sale haine și să n-o transforme într-o jucărie fiindcă acest lucru o umilea. Vroia propriul ei apartament pentru dormit, nu mai accepta să stea împreună cu nevestele unchiului lui și să fie la cheremul lor.

Jeddah asculta și rumega. Avusese întotdeauna o foarte bună părere despre el însuși și-și imagina că nu va trece mult timp până când această fată se va amoreza de el, așa cum era el de ea. Da, era sigur de asta și din cauza contactului cu oamenii educați din vest, îi plăcea să se comporte așa cum își închipuia că ar fi făcut-o un

englez și nu ca un sălbatic. Partea animalică a lui vroia s-o posede pe fată fără multe discuții, dar dacă făcea așa știa că îl va urî pentru totdeauna după aceea. Această zi petrecută în deșert cu ea îl învățase că o englezoaică putea fi o camaradă fermecătoare. Da, și-ar dori-o ca nevastă. Îi va satisface unele capricii, dar recompensa lui va fi totala ei supunere. Plin de entuziasm la acest gând, spuse:

– Eh bien, va fi după cum vrei. Vei fi tratată ca un oaspete de onoare și vei avea timp de gândire iar eu te voi învăța despre țara și poporul meu. Voi trimite vorbă tatălui meu că este posibil să mă întorc cu o nevastă englezoaică.

– Va fi încântat? îngăimă Alexa.

– Sunt fiul cel mai mare și favoritul lui. Ce doresc eu va dori și el.

– Înțeleg, spuse ea și-și coborî pleoapele pentru a-și ascunde teama.

Se întrebă cum să facă acum să scape din această situație groaznică.

Era o problemă asupra căreia continua să mediteze tot restul serii. Fuseseră întâmpinați de unchiul lui Jeddah și în cursul unei mese plicticoase, servită de servitori bine instruiți, Alexa încercă să fie politicoasă și să adopte un aer vesel și interesat. Nu încercă să-l irite pe Jeddah care era într-o stare de excitare din cauza noii lui dorințe de a se căsători cu ea. Ar fi fost fatal să-i spună că nu intenționa să facă acest lucru.

Fu o seară de nefericire prelungă pentru Alexa. Nici mâncarea rafinată cu faimosul fel de pui de cămilă însoțit de castraveți și pepeni verzi, nici muzica arabă tânguitoare, nici decorul exotic nu aveau nici un farmec pentru tânăra englezoaică. Era o prizonieră. Ura această atmosferă și era înspăimântată de zâmbetele și atențiile lui Jeddah. Dar acesta își ținu cuvântul. Când această seară dificilă luă sfârșit, fu condusă la o nouă locuință unde o așteptau hainele

ei și o fată care era servitoarea ei personală. Dar nu putea discuta nimic cu micuța servitoare, fiindcă nimeni în afară lui Jeddah nu știa o boabă de franceză sau engleză.

Încercă să adoarmă pe divanul luxos, însă gândurile nu-i dădeau pace. Se afla într-o cușcă aurită în care se vârâse singură. Cu mult mai bine ar fi fost dacă ar fi rămas cu Blacke Lagham. Se gândi mai puțin la partea ascunsă a acestuia și mai mult la calitățile lui personale. Era frumos și civilizat.

Îi reveni în minte strângerea brațelor și ardoarea buzelor lui, cât l-ar fi iubit dacă lucrurile ar fi fost altfel. Măcar dacă Blacke Lagham și „Hazel" n-ar fi fost una și aceeași persoană.

Tot ce era legat de Hazel rămăsese un mister. Care era semnificația scarabeului albastru pe care-l purta și la vederea căruia toți arabii se înclinau? Trebuie să fi fost o sectă. Dar Jeddah nu purta scarabeu. Începuse să-l urască din tot sufletul pe vicleanul și trădătorul Jeddah!

Nelipindu-se somnul de ea, Alexa ieși în ușa căsuței în care fusese găzduită. Servitoarea, o fetiță de cincisprezece ani, femeie în ochii arabilor, dormea pe un covor la picioarele divanului. Îi invidia somnul și se gândea că fata era de vârsta surorilor ei gemene, Pam și Penelope. Izbucni în lacrimi la amintirea surorilor din Anglia.

În casa lui Ateiba, bătrânul șeic și nepotul său stăteau cu picioarele încrucișate, fumând și vorbind. Jeddah arăta bosumflat. Conversația, care începuse după sfârșitul petrecerii și retragerea trandafirului englezesc era departe de a fi agreabilă pentru răsfățatul tânăr. Ateiba, care la suprafață era un bătrân domn binevoitor, era de fapt o persoană cu înalte principii morale care trăia strict în concordanță cu religia lui. Dezaproba orice deviere de la aceasta. Și dezaproba dorința nepotului de a o lua pe această femeie blondă de soție. Și fratele lui, Dullah, spunea Ateiba, va dezaproba acest lucru. Jeddah se înșela dacă își imagina că va obține ușor consimțământul.

– Este mai potrivit pentru tine să-ți iei o soție de același neam, îl sfătui Ateiba. Sunt neveste mai bune și nasc mulți fii. Am auzit că englezoaicele au doar unul sau doi copii și așteaptă prea multă atenție din partea soților lor.

Jeddah argumentă că ar fi o chestiune nemaipomenită să aibă o englezoaică isteață și educată ca stăpână a casei.

– Mai gândește-te nepoate, spuse Ateiba. În afară de asta, mi-ai spus că fata nu vrea. La ce folosește o nevastă refractară, încăpățânată ca un măgar care nu vrea să muncească?

– Îi voi câștiga iubirea și va veni cu mine de bunăvoie, murmură Jeddah.

Bătrânul îl privi cu coada ochiului.

– Amintește-ți, nepoate, că poimâine începe Ramadanul, sărbătoarea sfântă care este respectată cu strictețe în ținutul meu. O lună de zile vom petrece în post și rugăciune. Fără femei, mâncare și vin. Este legea inexorabilă a Coranului.

Jeddah uitase că Ateiba este atât de strict în principii, spre deosebire de taică-său care nu era așa.

Ramadan, peste patruzeci și opt de ore, timp în care s-o învingă pe Alexa. Și dacă nu reușea, trebuia s-o ia cu forța sau s-o lase singură timp de o lună, când se sfârșea sărbătoarea sfântă.

***

Veni dimineața unei zile plină de soare în deșert. Alexa stătea în pragul ușii și se uita la frunzele de curmal care se mișcau grațioase în briza dimineții. Trebuia să recunoască faptul că rar văzuse un peisaj mai frumos. Pe de o parte orizontul infinit al deșertului, pe de altă parte această vale umbrită și acest sătuc pe care Jeddah îl numea „Grădina lui Allah“, plin de flori exotice, pomi fructiferi, câmpuri de orz, pășuni bogate, udate de râul dătător de viață. Casele albe și corturile vesel colorate se profilau pe albastrul

cerului. Femei în văluri cărau apă de la izvor, cu brățări zăngănind la încheieturile picioarelor lor brune și goale. Unele dintre ele erau urmate de copii cu cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată. Dar dacă priveai mai de aproape, genele erau pline de murdărie și muște. Se cutremură când se uită la un astfel de copil și i se făcu dor de casă, de ordinea și curățenia de acasă, de străzile din Beckenham care i se păruseră atât de plictisitoare în copilărie. Vrusese întotdeauna să zboare, dar zburase prea departe. Era într-o temniță și Jeddah era paznicul ei.

Toată noaptea se întrebase dacă Blacke va încerca s-o caute sau, dezgustat de ea, o va lăsa în voia sorții. Se gândise și la evadare, dar era mai mult decât imposibil. Peste tot erau ochi care o urmăreau. Și mai era și micuța arăboaică pe care Alexa o privea ca pe spioana lui Jeddah. Cum să plece, chiar dacă n-ar fi fost urmărită, prin deșert? Cum putea traversa pe jos această vastitate a deșertului? N-ar ajunge nicăieri, s-ar rătăci, sau ar muri de sete sau de insolație.

Când apăru Jeddah, încercă să-și ascundă disperarea și să pară amabilă și prietenoasă.

– Floarea de lotus a redevenit trandafirul englezesc, râse el când văzu pantalonii și cămașa Alexei. Cu excepția părului, ai putea trece drept băiat.

Alexa râse nervos, dorindu-și din toată inima să fi fost băiat, fiindcă niciodată nu fusese mai conștientă de neputința feminină. Agitată, propuse o plimbare. Jeddah o conduse prin domeniul unchiului său. Bărbații stăteau la umbra copacilor fumând și trăncănind, iar femeile munceau la câmp, în soare.

– În țara mea, femeile nu au importanță. Sunt secundare bărbaților și sunt sclavele lor. Bineînțeles, nu este la fel în Anglia.

Alexa privi posomorâtă la siluetele aplecate care munceau în arșiță.

– Nu, sigur nu este așa, spuse ea adăugând în surdină, nu cred că aș putea trăi mult timp în Orient. Mă deprimă.

Jeddah o privi cu coada ochiului.

– Foarte bine, cherie, trăim în Europa. Voi îmbrăca haine europene și te voi duce la Paris de îndată ce se va termina războiul. Vreau să văd Parisul și tu îmi vei arăta Londra și mă vei prezenta familiei tale. Sunt bogat. Pot să-ți dau orice.

Alexa și-i imagină pe ai ei și pe toți prietenii din Beckenham, oroarea lor când le-ar aduce pe acest tânăr pe jumătate sălbatic și ar spune: „Iată-l pe soțul meu".

Când obosi de umblat, Jeddah o conduse într-o grădiniță unde se aflau măsuțe maure și scaune. Puteau sta acolo și bea cafea, împreună cu prăjiturele aromate și privi la porumbeii care se învârteau după firimituri. De jur împrejur se aflau prăvălioare arabe unde bărbații stăteau în cadrul ușii cu picioarele încrucișate și lucrau obiecte din piele și din aramă, țeseau sau brodau. Era o mică lume, chiar în inima Siriei, reflectă Alexa. Cu ochii ațintiți asupra deșertului, nu avea decât un gând în minte, trebuie să plece la Damasc.

Cu sprâncenele încruntate, Jeddah își privea însoțitoarea. Era foarte palidă în dimineața aceasta și avea cearcăne de parcă n-ar fi dormit. Părea nefericită. Îl cuprinse o gelozie nebună.

– Nu ești mulțumită cu mine, izbucni el. Mon Dieu, văd că nu ești. Regreți că l-ai părăsit pe Hazel?

– Nu, nu-i asta, exclamă ea întorcându-se spre el cu ochii plini de lacrimi. Nu mă simt în largul meu aici. Fără nici un compatriot de-al meu și vorbind doar cu tine.

El se înfurie.

– Deci eu nu sunt destul? Vrei și pe alții, mademoiselle?

– Jeddah, nu înțelegi, își frânse ea mâinile.

– Ba da, o întrerupse el. Vrei să pleci departe de mine. Te plictisesc.

El sări în picioare și ea văzu că era jignit și iritat. Era îngrozitor de egosit. Această perioadă de gândire pe care i-o acordase era o farsă. Și cum se va sfârși, nici nu îndrăznea să se gândească.

– Calea mea nu este și a ta, Jeddah. Poporul nostru, credința noastră sunt diferite. Ai fost la colegiu în Damasc și știi ce prăpastie este între lumea ta și a mea. Lucrurile ar fi altfel dacă aș fi în Damasc cu prietenii mei și tu ai veni să mă vizitezi.

– Nu sunt prost. O dată ajunsă acolo, nu vei mai avea nevoie de mine. Nu te voi duce la Damasc.

Jeddah era supărat nu numai din cauza acestei englezoaice care nu i se supunea, ci și din cauza celor discutate cu unchiul său. Avea timp doar până la miezul nopții să câștige favorurile acestei femei deoarece după aceea începea Ramadanul și perioada de austeritate. Dar îi va câștiga dragostea, își spuse el.

Brusc, Alexa își duse mâinile la cap și se clătină. Tâmplele îi zvâcneau și picioarele i se înmuiaseră. Insolație din cauza mersului prin deșert sau epuizare nervoasă, se gândi ea.

Văzând-o că se clatină, Jeddah o prinse în brațe.

– Cred… cred că sunt bolnavă spuse ea prostește, după care îl auzi pe Jeddah spunând Mon Dieu și căzu în nesimțire.

Tânărul arab privi fața cenușie a fetei. Avea oroare de orice formă de boală, ca toți cei din neamul lui. De ce trebuia să se îmbolnăvească acum? Și mâine este Ramadanul.

„Poate își va reveni într-o oră sau două și poate are nevoie de mai multă odihnă“ se gândi el.

O duse în căsuța care fusese pregătită pentru ea, o așeză pe divan și-i spuse Neelei, mica servitoare arabă, să aibă grijă de ea. Posomorât, o căută pe nevasta cea mai în vârstă a unchiului și-i ceru cu autoritate:

– Englezoaica este bolnavă. Vreau să se facă bine cât mai curând posibil. Fă ce crezi că este mai bine. Ai grijă să nu ia ceva care i-ar putea face rău. Nu este la fel ca femeile noastre.

Cea mai mare nevastă a lui Ateiba mormăi ceva. N-avea chef să îngrijească o străină, dar trebuia să se supună ordinului fiului lui Dullah, așa că se îndreptă spre casa Alexei cu un ceai tare din plante și un praf inofensiv, dar folosit în caz de febră mare.

Când Jeddah veni să se intereseze de ea, Alexa era cuprinsă de o febră mare și aiura. Se întrebă ce să facă. N-avea de gând să rămână aici și să aștepte zile întregi, supunându-se regimului strict din familia unchiului său. Nici n-avea de gând s-o ducă pe fată la Damasc. Hotărî să se întoarcă la tatăl lui a doua zi de dimineață, lăsând-o aici. Ea n-avea cum să plece și după terminarea Ramadanului, se va întoarce.

După plecarea lui, Alexa continuă să delireze. Soția lui Ateiba o supraveghea cu neplăcere, prost dispusă. În schimb, Neela, servitoarea fetiță, privea cu milă părul blond și pielea albă a frumoasei doamne englezoaice.

– Ochii ei sunt ca cicoarea care crește pe câmpurile noastre, îi șopti ea nevestei lui Ateiba. Nu-i frumoasă?

– Nu. Este urâtă, spuse bătrâna femeie cu năduf. Și o pacoste pentru noi. Poate va muri.

– Nu vreau să moară, murmură Neela ștergând pentru a nu știu câta oară broboanele de transpirație de pe fruntea Alexei.

Când își reveni, Alexa văzu că se lăsase noaptea.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea.

Neela bolborosi ceva în arabă dar tânăra nu înțelegea. Avea o durere teribilă de cap, dar amețeala îi trecuse. Își simțea gâtul uscat și ar fi vrut să bea ceva. Neela păru să sesiseze faptul și veni cu o cană cu lapte de capră rece. Bău un pic, apoi căzu la loc pe perne, neputincioasă. Ce rău se simțea! Aproape la fel de rău ca în primele zile când fusese internată în spital.

– Ce-o să se aleagă de mine? se văicări ea și două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Neela veni lângă ea cu o bucată de hârtie și i-o puse în mână.

Alexa o ridică la lumina lămpii și citi într-o franceză foarte stricată o scrisoare de la Jeddah.

„Îți spun la revedere. Mâine mă întorc la corturile tatălui meu fiindcă este Ramadan și este interzis să mă apropii de tine. Dar la sfârșitul sărbătorii mă întorc și ne vom continua discuția. Mă rog ca în acest timp de gândire inima ta să se îmblânzească. Sunt la picioarele tale, ma tres belle și nu vreau să trebuiască să te forțez ca să mi te supui. Gândește-te bine. Nu încerca să fugi, fiindcă ești bine păzită. Pe curând".

Pentru un timp Alexa rămase nemișcată, reflectând asupra scrisorii. Era mulțumită că plecase Jeddah și putea să zacă în pace. Dar el o anunțase că se va întoarce și-i venea greață când se gândea la înțelesul cuvintelor: „Nu vreau să trebuiască să te forțez ca să mi te supui".

– Oh, Doamne, ce o să mă fac acum? își spuse ea în sine și trupul îi fu scuturat de hohote de plâns.

Capitolul 7

„Hazel“ ajunsese acasă.

Începuse călătoria spre corturile lui Dullah împreună cu o tânără blondă și rebelă care dăduse din întâmplare peste secretul lui și trebuise redusă la tăcere. Venise acasă singur. Era cuprins de o tulburare profundă și succesul avea un gust amar. Trimisese un mesaj codificat șefilor lui: Totul este în regulă. Câmpurile petrolifere sunt în siguranță. În câteva zile, urmează semnătura finală.

Dar pentru el era un eșec. Fusese suficient de prost s-o scape din ochi pe Alexandra Forbes și ea plecase. Spera doar pe jumătate s-o găsească înaintea lui la Damasc, spunându-le versiunea ei familiei Wirrell.

O dată ajuns în locuința lui luxoasă, Hazel își schimbă îmbrăcămintea arabă, se urcă în mașină și plecă în mare viteză spre oraș. Revenise Blacke Lagham, un tânăr englez elegant, în costum gri. Dar ochii lui erau îngrijorați și moralul îi era deosebit de scăzut în această după-amiază.

Era preocupat de gândul la Alexandra Forbes. Stând la poarta reședinței Wirrell, își aminti de petrecerea unde o cunoscuse pe Alexandra și fusese brusc atras de farmecul direct, umorul molipsitor și caracterul ei franc.

Unde era ea acum? Ajunsese înaintea lui? Fiul lui Dullah se ținuse de cuvânt și o adusese în siguranță acasă? Dacă era așa, s-ar fi dat peste cap planurile lui Blacke – familia Wirrell ar fi aflat totul acum și l-ar bombarda cu întrebări la care nu le-ar putea răspunde. Ar fi fost un dezastru atâta timp cât Dullah nu semnase încă. Și totuși, în adâncul inimii, Blacke știa că ar fi preferat s-o găsească pe Alexandra aici. Era mai îngrijorat de soarta ei decât fusese de altceva în întreaga lui viață. Se simțea teribil de vinovat de tot ce se întâmplase.

În momentul în care intră în camera de primire și o văzu pe lady Wirrell stând de vorbă cu un tânăr îmbrăcat în uniformă navală știu că Alexandra nu ajunsese la Damasc, deoarece Mary Wirrell se ridică și-l întâmpină cu o exclamație de plăcere.

– Erai persoana pe care doream cel mai mult s-o văd în Damasc. Cum de ai știut?

El îi sărută mâna, intrând înapoi în pielea unui tânăr diplomat.

– Îmi face plăcere să te văd, Mary. Drăguț din partea ta că doreai să mă vezi.

– Unde ai fost în tot acest timp? întrebă ea.

– La Cairo, minți el.

Lady Wirrell se întoarse spre tânărul ofițer, un băiat fermecător cu păr blond și ochi albaștri și a cărui față i se părea familiară. Următoarele cuvinte ale ei, făcură să-i sară inima din piept lui Blacke.

– Blake dragă, el este David Forbes… îți amintești de copila aceea drăguță, Alexandra Forbes? Acesta este fratele ei. Acum a venit în concediu și a căutat-o pe sora lui la hotel Orient, dar n-a găsit-o. Este foarte îngrijorat și la fel și eu. Se pare că a dispărut.

Blacke rămase nemișcat, pe față netresărindu-i nici un mușchi. Dădu mâna cu tânărul ofițer, spunând:

– Bineînțeles, mi-o amintesc foarte bine pe sora ta.

– Stați jos să bem niște ceai, propuse Mary Wirrell. Presupun că n-ai auzit nimic de Alexandra, Blacke?

– Îmi pare rău, nu, răspunse acesta după o pauză.

David Forbes se uită la bărbatul mai în vârstă ca el și rosti cu gravitate:

– Este totul foarte ciudat, domnule. I-am telefonat surorii mele la Cairo să-i spun că am fost încartiruit la Alexandria, dar mi s-a spus că a fost bolnavă și se află la Damasc în concediu. Am profitat de o săptămână liberă, am venit aici, dar n-am găsit-o. La hotel Orient am fost înștiințat că a plecat acum câteva zile și n-a lăsat nici o adresă. Apoi, a venit un tip în haine arabe, i-a colectat bagajele și corespondența și le-a luat cu el. Oare unde s-ar fi putut duce?

Blacke își aprinse o țigară.

– Nu știu, spuse el încruntându-se.

– Ai văzut-o, Blacke? întrebă lady Wirrell. În seara balului, nu-i așa?

– Da, confirmă el.

Blacke își feri privirea de ochii albaștri întrebători ai lui David Forbes. Ce naiba ar crede acesta dacă Blacke i-ar spune cu exactitate unde și când o văzuse ultima oară pe Alexandra, lungită pe divanul din cortul lui Dullah, amețită de vin, cu buzele fremătând sub sărutul lui. Dar acum, unde, unde era? Nu-și putea răspunde nici sieși, dar era plin de teamă. Jeddah ar fi avut o grămadă de timp până acum s-o aducă la Damasc.

– Scuzați-mă, domnule, dar sunteți ultimul care a văzut-o pe Lexa. A spus cumva ce intenționează pentru a doua zi?

– Să mă gândesc, spuse Blacke. Parcă a spus ceva de Beirut.

– Da, mi-a spus și mie că vrea să viziteze Beirutul, accentuă lady Wirrell.

– Dar de ce nu și-a luat bagajele și a venit altcineva după ele? Cei de la hotel mi-au spus că lucrurile erau neînpachetate și nu coborâse nici la micul dejun. Nimeni de la Orient nu-și amintește s-o fi văzut plecând, insistă îngrijorat David.

Blacke nu se simțise niciodată mai jenat. Ar fi putut răspunde foarte ușor la toate întrebările lor. Cum a luat-o pe Alexandra la

casa lui Hazel, acea casă destinată frăției scarabeului albastru, una dintre cele mai puternice secte din deșertul Sirian, o sectă în care Hazel a fost admis de către arabi și recunoscut ca un mare lider.

Dar mâinile îi erau legate și buzele pecetluite până la terminarea Ramadanului, când Dullah va semna actul și el va trimite datele serviciiilor secrete. Doar atunci le va putea explica tuturor bătălia pe care o dusese cu sine pentru a o lăsa pe Alexandra în voia sorții, fiindcă el pusese țara lui pe primul plan.

David Forbes spunea:

– Presupun că ar putea fi la Beirut. Este o fire independentă și îmi închipui că a plecat de capul ei. Ce părere aveți, domnule? se întoarse către Blacke. Să mă duc la Beirut și s-o caut sau să mă duc direct la poliția din Damasc? Nu sunteți de acord că există ceva misterios în această dispariție?

Blacke nu răspunse imediat.

Lady Wirrell fu cea care vorbi.

– Nu fi așa de îngrijorat, David, lasă asta în seama lui Blacke. Este bun la astfel de lucruri. Cunoaște țara foarte bine, este cunoscut în toate hotelurile și așa mai departe. Lasă-l pe el să facă cercetări.

David Forbes îl privi neliniștit pe acesta.

– Ați face asta domnule?

– Bineînțeles, îl asigură Blacke.

– Eu nu cred că este vorba de vreun mister, adăugă lady Wirrell. Zăpăcita ta de soră cred că se distrează acum în Beirut sau chiar s-a întors la Cairo.

– S-ar putea, spuse tânărul ofițer. Lexa a fost întotdeauna un copil zăpăcit când eram acasă, nu făcea decât ce voia. Sper că se va întoarce.

– Lasă lucrurile în seama mea. Voi încerca s-o găsesc, David, se angajă Blacke.

– Mulțumesc din suflet, spuse tânărul.

Blacke evită privirea plină de recunoștință a ochilor albaștri și se simți mult mai ușurat când discuția alunecă spre politică și situația din Orientul Mijlociu. În acest timp, mintea lui lucra cu înfrigurare, făcând tot felul de planuri, hotărând că nu mai trebuia să piardă timpul prin Damasc, ci să se întoarcă la casa lui, cea de la marginea deșertului și să trimită un mesager de încredere la Dullah, cerându-i vești despre Jeddah și tânăra englezoaică.

Între timp, Alexandra se putea întoarce la Damasc, caz în care trebuia s-o prindă înainte de a vorbi cu familia Wirrell. Până nu era semnat acordul cu șefii deșertului, orice discuție era interzisă.

Plecă din casa familiei Wirrell mai îngrijorat ca oricând.

Doamne, se gândi el posomorât. Sunt nebun după fata aceasta. Înseamnă pentru mine mai mult decât a însemnat Frances vreodată. Și nu știu nici măcar unde este și ce a făcut Jeddah cu ea.

Se întoarse direct la casa lui, fără să mai cineze la Orient sau să hoinărească prin Damasc. Era mult prea îngrijorat.

Redeveni iarăși Hazel stăpânul casei. Nu se atinse de mâncarea pregătită de Hamid, fiindcă își pierduse apetitul. Când intră timidă Yesha și-i ceru vești despre madame, el spuse:

– Nu știu, Yesha, când se întoarce. Madame poate va reveni.

Yesha era nedumerită, dar nu îndrăzni să punî întrebări. Se întoarse din cameră întrebându-se ce se întâmplase cu drăguța doamnă care plecase în deșert cu Hazel, dar nu se întorsese cu el.

Blacke trimise după Hamid.

– În care dintre servitori ai mai multă încredere? întrebă el în arabă.

– Yenbo este de încredere.

– Trimite-l pe Yenbo la mine.

Până la venirea lui Yenbo, Blacke scrise un bilet lui Dullah, în cuvinte pompoase, așa cum îi plăcea califului, întrebându-l plin de

respect dacă știa unde se află tânăra care a plecat cu Jeddah, deoarece rudele acesteia erau îngrijorate și porniseră o anchetă.

Acestea fiind scrise, Blacke îi ordonă lui Yenbo să ducă biletul lui Dullah.

După plecarea servitorului, ieși în grădină. Luna strălucea, argintând vârfurile palmierilor.

Undeva, aceeași lună strălucește peste ea. Sper din inimă să fie în siguranță și Jeddah să n-o fi vătămat în vreun fel, se gândi el.

Lui Yenbo îi trebuia două zile să ajungă la Dullah și încă două zile să vină înapoi. Patru zile de așteptare neliniștită pentru această informație care însemna atât de mult pentru Blacke și pentru David Forbes.

Aceste patru zile fură cele mai lungi din viața lui Blacke Lagham. Trimise un raport șefilor în care-i anunța că operațiunea de preluare a câmpurilor petrolifere era în curs de finalizare și primi un răspuns codificat în care era elogiat pentru ceea ce reușise să facă. Ar fi trebuit să fie mândru, dar figura Alexandrei Forbes nu înceta să-l bântuiască. Își dori să n-o fi cunoscut niciodată. Dar în adâncul sufletului știa că ar fi pierdut cel mai minunat lucru din viața lui.

Schimbându-se încă o dată în haine europene, rulă până la Damasc s-o vadă pe lady Wirrell. Tânărul Forbes era încă acolo și lui Blacke i se strânse inima când văzu că băiatul își pierduse voioșia și arăta deprimat.

– Nu aveți nici o noutate despre Alexa, sir? întrebă acesta. Nu ați descoperit nimic?

– Nu prea mult, răspunse Blacke, evitându-i privirea.

– Deci nu este în Beirut?

– Se pare că nu, în acest moment.

– Atunci, unde ar putea fi? întrebă David trist. Nu înțeleg nimic și concediul meu se termină sâmbătă. Voi fi distrus dacă n-o voi

revedea. Și nici nu știu ce să le spun părinților. M-au rugat să le scriu cum arată Lexa și toate celelalte, iar eu n-am îndrăznit să le spun că a dispărut din Damasc. S-ar îmbolnăvi să afle.

– Firește, spuse Blacke. Mintea lui era la Yenbo. Yenbo trebuia să se întoarcă mâine, joi. Adăugă pentru băiat: dar poate voi avea vești pentru tine, mâine. Am vorbit cu un prieten din Beirut care mi-a spus că a văzut o fată corespunzând surorii tale și deși mi-a spus că a fost la principalele hoteluri din Beirut n-a mai dat de ea, poate că reușește să afle ceva și îmi va telefona mâine.

– Oh, Dumnezeule! Exclamă David.

– Tu unde vei fi, Blacke? întreba Mary Witrrell.

– Ăăă.. sunt cu niște prieteni, zise el evaziv. O să-ți dau un telefon mâine seară.

– Nici nu știi cât sunt de îngrijorat, îi spuse David.

– Sunt sigur de asta, dar nu te îngrijora prea tare. Oamenii fac excursii în deșert și s-ar putea ca Alexandra să fie într-o astfel de excursie prin Siria.

– Dacă nu avem vești mâine, îl duc pe David la Consulatul britanic, care trebuie să înceapă o anchetă serioasă, interveni Mary Wirrell, fără să știe ce dezastru ar fi însemnat o astfel de anchetă pentru Blacke Lagham.

Părăsi casa într-o stare de spirit vecină cu disperarea. Ar fi fatal dacă Mary începe vreo anchetă. O dată Ramadanul terminat, Dullah va semna tranzacția, după care se putea face orice anchetă se dorea. Când se va afla adevărul despre fată, el va fi considerat un monstru… dar patria înainte de toate. Continuă să-și spună că suferea mai mult decât David Forbes, fiindcă știa pericolele la care era supusă Alexandra. Oh, de ce nu ținuse seama de avertismentele lui și fugise cu fiul lui Dullah?

În acea noapte, fu chinuit mai mult ca oricând de dorința de a o revedea pe Alexandra. Își dădu seama că era îndrăgostit fără speranță de Alexandra Forbes.

Trecuseră alte douăzeci și patru de ore, apoi, credincios promisiunii, apăru Yenbo din deșert.

– Marele Dullah m-a însărcinat să-ți spun, o stăpâne, că Jeddah fiul lui s-a întors la corturile lui și că femeia engleză nu mai este cu el. A însoțit-o până la Damasc și de atunci nu a mai dat ochii cu ea. Asta-i tot ce mi-a spus.

Blacke își încleștă pumnii.

Bătrânul ticălos, diavolul în persoană, mincinosul. Fiindcă Blake știa foarte bine că Jeddah nu o însoțise pe Alexandra până în Damasc. Unde era oare nefericita fată? Unde?

***

Alexa pierduse șirul zilelor. Nu mai știa de când stătea în „Grădina lui Allah" a lui Ateiba. Ceasul ei se oprise în timp ce era bolnavă și nu se mai obosise să-l pornească. Nu știa ce zi a săptămânii era și nici ce lună. Zile lungi și nopți zăcuse în pat, îngrijită de micuța și devotata fată arabă. Mintea i se blocase de atâta suferință și neliniște, încetând să se mai gândească la ceva. Se afla într-o amorțeală a minții și trupului din care nu părea să se mai trezească.

Uneori, din subconștient îi apărea trecutul, casa părintească, părinții, surorile și fratele. Avea impresia că este împreună cu ei, râzând și glumind. Apoi se uita în jur, revedea casa arabă plină de covoare și parfumuri grele, realiza unde era și începea să plângă.

Știa că trec zilele doar după răsăriturile și apusurile de soare. N-avea nimic de făcut. Când se simți în stare să meargă, încercă să iasă pe ulicioare, dar arăta atât de jalnic în halul în care slăbise și privirea îi era atât de tulbure încât bărbați, femei și copii o ocoleau și ea trebuia să se întoarcă în casă.

Cel mai înnebunitor lucru al captivității era singurătatea. N-avea pe nimeni în jur care să știe altceva în afară de arabă și cu Neela nu se înțelegea decât prin semne.

La Blacke Lagham se gândea când cu dor, când cu ură. Îl vroia mai mult decât pe oricine pe pământ. Totuși, îl disprețuia. El o adusese în această situație, o lăsase în voia sorții. Poate că greșise fugind de el. Dar vina era a lui. Nu-l va ierta niciodată, niciodată.

Veni și vara siriană, iar zilele deveniră și mai insuportabile. După un nou acces de febră, Alexandra recăzu în stupoarea inițială. N-o mai interesa nimic și aștepta să moară.

Apoi, într-o zi, se trezi devreme, când era încă răcoare și se duse până la ușă. Se rezemă de toc și privi întinderea nesfârșită a deșertului. Continua să privească apatică. O durea capul. O durea de multă vreme și prafurile pe care i le dăduse Neela îi făceau greață. Refuzase să le mai ia, fiind convinsă că era otrăvită. Ceva din spiritul de conservare se mai păstrase în ea, împiedicând-o să se așeze și să cadă într-un somn din care să nu se mai trezească.

Dintr-o dată, văzu niște umbre la distanță, atât de departe încât nu le putea distinge.

Îi trebui ceva timp să realizeze că erau cai, dar treptat, pe măsură ce se apropiau, remarcă faptul că pe cai erau niște bărbați în uniforme.

Era prima oară când vedea altceva decât veșminte arabe.

Ceva prinse viață în ea, aducând culoare în obrajii ei trași și strălucire în ochi. Uniformele erau franceze, erau bărbați din legiunea străină. Puteau vorbi cu ea, ea le putea vorbi.

Cu ochii plini de speranță, fugi din casă și alergă în întâmpinarea călăreților strigând în franceză:

– Ajutor! Ajutați-mă!... monsieur… monsieur… a moi!

Una sau două femei se dădură la o parte când silueta slabă, în cămașă albă, trecu împiedicându-se pe ulicioarele ce duceau spre deșert. Ele își strânseră copii lângă ele, deoarece credeau că femeia străină era nebună și le deochia odraslele.

Prin aerul dimineții, vocea Alexei răsuna nebunește:

– Messieurs, ajutor!

Alexandra Forbes se trezise din teribila letargie ce se instalase asupra minții și trupului ei în aceste săptămâni de captivitate.

Francezii veneau spre „Grădina lui Allah“ și ea trebuia cu orice preț să ajungă la ei înainte de a interveni Ateiba sau nevastă-sa. Pentru Alexa era o șansă de unu la un milion ca acest mic grup de francezi să fi ajuns aici.

Ei veniseră după apă și mâncare fiindcă se rătăciseră și doreau să se întoarcă la garnizoanele lor. Tot satul ieși în întâmpinarea lor, încântați de coloritul vesel al uniformelor.

Tânărul locotenent care conducea grupul se adresă localnicilor în arabă:

– Duceți-ne la șeicul vostru. Avem nevoie de apă și mâncare.

Unul dintre ei plecă în fugă spre cortul lui Ateiba.

Un alt tânăr ofițer se apropie de primul.

– Doamne, Gaston, m-am săturat de deșert în această dimineață. Noroc că am găsit acest loc. Arată ca un rai cu copacii și florile acestea, nu?

– Și cred Raul că nu vom primi doar apă. Aceste triburi au și vinuri.

Brusc, liniștea fu tulburată de un geamăt sfâșietor.

– Ajutor, messieurs, ajutor!

– Mon Dieu! Exclamă Raul și deveni palid. Ai auzit, Gaston? O voce de femeie vorbind în limba noastră.

Gaston se uită prin mulțimea de arabi din jurul cailor lor, dar nu văzu nimic. Încă Raoul exclamă:

– Da! O văd pe femeie, are părul auriu. Cine poate fi?

Gaston dădu din umeri. Gândul lui era mai mult la vin decât la femei, după nefericta experiență din ultimele douăzeci și patru de ore.

– Am văzut-o, dar acum s-a dus, vorbi din nou Raoul.

Apropierea francezilor fusese observată nu numai de către Alexandra ci și de Ateiba, care trimisese o gardă la casa Alexei. Se temea de furia nepotului său dacă fata engleză reușea să scape înainte de întoarcerea lui.

Cei doi servitori o trântiseră pe Alexa la pământ pentru a nu fi văzută și auzită. Apoi o duseseră în casa ei, o puseseră în pat și o încuiaseră.Din nou, ea fu cuprinsă de tenebre, pierzându-și orice interes pentru lumea de afară.

Ateiba îi întâmpină pe locotenenții francezi și-i tratã cum nu se putea mai bine. Le mai dădu merinde și vin și pentru drum. Deoarece Raoul nu vorbea araba, îl rugă pe Gaston să-l întrebe pe Ateiba cine era fata cu părul auriu, în alb, care cerea ajutor în franceză.

Ateiba zâmbi curtenitor și, mângâindu-și barba, murmură că tânărul locotenent se înșelase. Nu era nici o femeie cu părul auriu în sat. Dar se afla o fată persană, pe jumătate nebună, care vorbea puțin franceza. Poate că pe ea o auziseră.

Gaston era satisfăcut. Raoul mai puțin. Mai târziu, când porniră în călătoria spre garnizoană, Raoul vorbi din nou despre fată.

– Sunt sigur că nu era persană. Accentul ei era englezesc. Doar am auzit-o, Gaston.

Gaston dădu din umeri.

– Prostii, prietene, ți-ai imaginat.

În aceeași noapte, după douăsprezece ore de călărie grea, legionarii ajunseră la garnizoană și Raoul Deuchais plecă în concediu. Își începu concediul în Damasc. Stând pe terasa hotelului Orient și bând un aperitiv, observă un bărbat în costum gri, care stătea singur. Îl recunoscu pe diplomatul englez Blacke Lagham, pe care-l întâlnise cu diferite ocazii. Se duse la masa acestuia și-l invită la un pahar.

Blacke acceptă fără entuziasm. Era foarte deprimat în aceste zile. Trecuse o lună de când dispăruse Alexandra Forbes. Lady Wirrell și David Forbes începuseră deja investigațiile polițienești. David fusese obligat să se întoarcă fără să afle nimic despre sora sa. Neliniștea și nefericirea băiatului, precum și telegramele îngrijorate de la familia Forbes îl făcuseră pe Blacke să se cufunde într-o adâncă stare de agitație, dar buzele îi erau încă pecetluite. Dullah nu semnase încă.

Blacke îl ascultă pe Raoul Deuschais distrat și dădu să plece. Trebuia să se întoarcă acasă pentru o întâlnire cu unul din liderii arabi.

Și atunci, Raoul spuse:

– Am avut o experiență foarte ciudată azi-dimineață, imediat după răsăritul soarelui, monsieur Lagham, pe care aș vrea să v-o povestesc.

– Atunci grăbește-te, prietene, fiindcă sunt ocupat, îi replică Blacke. Raoul descrise aventura din deșert a lui și a lui Gaston, cum se rătăciseră și ajunseseră într-un sat arab, care era un adevărat paradis. Apoi vorbi despre fata cu păr auriu, îmbrăcată în alb, care striga după ajutor și apoi dispăruse.

– De atunci sunt urmărit de sunetul vocii ei. Șeicul a spus că este o fată persană pe jumătate nebună. Cred că era englezoaică. Gaston spunea că eu sunt cel nebun, fiindcă ce ar căuta o englezoaică cu părul de aur într-un sat arab îndepărtat? sfârși el cu un mic hohot de râs.

Se lăsă tăcere. Fața lui Blacke nu exprima nimic. Era ca și când n-ar fi auzit povestirea francezului. Apoi, brusc, fața lui prinse viață. Întinse mâna și-l prinse pe tânăr de braț.

– Ce? Spuse el. O fată cu păr auriu vorbind cu accent englezesc? Dumnezeule mare unde, omule, unde?

– Într-un sat domnule, la douăsprezece sau treisprezece ore de mers călare de la Damasc.

Blacke sări în picioare.

„ Doamne, Dumnezeule, aceea era Alexandra. Ea trebuia să fie“.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă el. Ai văzut-o cu ochii tăi?

Raoul părea jenat.

– Gaston credea că m-am înșelat. Șeicul zicea că este o persană nebună și…

– Unde se află locul acesta? îl întrerupse Blacke. Îl poți găsi?

– Cred că da, domnule, urmărind valea râului.

– Bine, spuse Blacke. Trebuie să vii cu mine. Plecăm imediat, încă n-a apus soarele și noaptea mergem la lumina lunii. Este obligatoriu să descopăr dacă fata care striga după ajutor este persană sau o englezoaică pe care o caută tot Damascul.

***

Inima lui Blacke bătea cu putere. Mintea îi lucra cu repeziciune. Deja îi spusese prea multe tânărului legionar, nu trebuia să-i mai spună nimic. Alexandra era cea pe care Raoul o auzise strigând după ajutor, deci trebuia s-o salveze. Dar era imperativ ca povestea să rămână secretă până când Dullah va semna. Se întoarse spre Raoul și-i puse mâna pe umăr:

– Deuchais, vorbi el într-o franceză perfectă, vreau să ai încredere în mine, prietene, și să nu-mi pui întrebări. Nu-ți pot spune nimic despre această fată decât că s-a înșelat încrezându-se într-un șef arab și a fugit cu el. Lipsește de o lună. Dacă anunțăm public, s-ar putea să n-o mai găsim niciodată. Îți cer să vii cu mine s-o salvăm și să păstrezi tăcere Mă pot baza pe tine?

Ochii lui Raoul scânteiară. Era un tânăr aventuros și plin de romantism. Se și vedea în chip de mușchetar alergând să salveze o domniță blondă, în compania acestui englez.

– Monsieur, puteți avea încredere în mine. Sunt în serviciul dumneavoastră, răspunse el plin de emoție.

– Acum, ascultă, Raoul. Te conduc cu mașina mea până la casa unui prieten arab unde ne vom schimba în veșminte arabe. Apoi, vom merge pe malul râului până la prima oază, așa ai spus?

– Da.

– Știi cum îl cheamă pe șeic?

Raoul se gândi.

– Da. Se numește Ateiba.

Coborând treptele hotelului Orient, Blacke gândea repede. Ateiba. Îi cunoștea pe mulți șeici ai deșertului. Ateiba… oh! Era

frate bun cu bătrânul Dullah. Unchiul lui Jeddah. Pe domeniul unchiului său o dusese pe Alexandra acel viclean și trădător de Jeddah.

– Bine, spuse Blacke. Urcă în mașina mea. Voi conduce ca fulgerul.

Raoul nu-și făcea griji. Adora viteza. În timp ce vehiculul demara în trombă, Raoul își lăsă imaginația să lucreze și-și închipui că această englezoaică blondă era o iubită a acestui Blacke Lagham. Se simțea foarte mândru că remarcase accentul englezesc când domnișoara strigase: „Ajutor, messieurs…“

În timpul acesta, Blacke avea gânduri mai puțin optimiste. Dacă într-adevăr acea fată era Alexandra și strigase după ajutor, însemna că era prost tratată. Simpla idee îi făcea rău. Pe de altă parte, putea să existe și o fată persană, fiindcă erau și persane blonde. Dar cum șeicul era rudă cu Dullah, mai exista o speranță.

Ajuns acasă, nu mai pierdu timp. Îi ordonă lui Hamid să vină cu un grup de oameni înarmați și plecară în deșert avându-l pe Raoul drept ghid. Blacke Lagham devenise iarăși Hazel, iar francezul îmbrăcă și el haine arăbești. Raoul fusese sfătuit să nu deschidă gura când vor ajunge în sat și să-l lase doar pe Hazel să vorbească, acesta știind araba la perfecție.

Trecuse de miezul nopții când ajunseră la locul numit „Grădina lui Allah“. Blacke făcu semn oamenilor să descalece și-i spuse lui Hamid:

– Rămâi aici cu oamenii și cu tânărul ofițer. Dacă nu mă întorc în două ore, vino și trage câteva focuri de armă până mă găsești. Acești oameni au foarte puține muniții și se vor speria. Dar poate nu va fi necesar.

Blacke intră tiptil pe teritoriul lui Ateiba, fratele lui Dullah. Era contient că se putea afla în fața lui. Ateiba era mai puțin bogat decât alți șeici ai deșertului și era considerat un bătrân inofensiv. Dacă

era de același sânge cu Dullah și dacă o ținea prizonieră pe Alexandra pentru Jeddah, nu-i va fi ușor s-o scoată din mâinile lui.

Merse prin ulicioarele înguste și murdare, întunecate și sinistre. Totul era adormit la această oră. Căuta pe cineva cu care să poată vorbi, cineva care să-i dea o informație cât de cât de mică de care să se poată folosi.

Găsi omul pe care-l dorea în persoana unui cerșetor ce sforăia lângă o prăvălie înfășurat în burnuz.

Blacke se așeză lângă el, cu picioarele încrucișate. Apoi își aprinse o țigară, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Bătrânul cerșetor se ridică în capul oaselor și întrebă cine l-a atins.

– Allah să fie cu tine, îl salută Blacke.

Cerșetorul întinse o mână osoasă și pipăi fața lui Blacke.

– Allah fie cu tine, fiule. Cât este ceasul?

– Să mai fie o oră sau două până la răsăritul soarelui.

Bătrânul se înfioră și căscă.

– Ești tânăr și puternic. De ce dormi cu cerșetorii? Eu sunt prea bătrân să mai lucrez și sunt și orb. Nevestele mi-au murit, fiii mei au fost luați de ciumă. N-am acoperiș deasupra capului.

– Ai avut o soartă nemiloasă, murmură Blacke în araba lui excelentă. Este adevărat că sunt tânăr și puternic, dar sunt nou venit în această grădină a deșertului și caut de lucru.

Bătrânul căscă iarăși.

– Este destul de lucru aici. Ateiba atotputernicul, își mărește pepenăria și este mult de săpat și de udat.

– Ce fel de om este acest atotputernic?

– Drept, fiule și foarte credincios. Se spune că a slăbit fiindcă a postit tot Ramadanul. Mâine, lăudat fie Allah, postul se sfârșește și se poate mânca și veseli din nou.

„Da. Ramadanul se sfârșea mâine. Dullah îl va vizita. La orizont se întrevedea victoria. Și acum, dacă ar găsi-o pe Alexandra, totul ar fi bine“ se gândi Blacke.

– Eu încă n-am nevastă, bătrâne. Poate mă voi însura în acest trib al lui Ateiba. Spune-mi, sunt pe aici multe fete frumoase de cerut în căsătorie? Se interesă Blacke.

– Eu sunt orb, fiule și nu le văd. Dar am auzit că sunt multe fecioare frumoase.

– Sunt toate din trib sau este și o persană blondă? Eu am o pasiune pentru a găsi o astfel de fată, spuse Blacke ca din întâmplare.

Blacke așteptă răspunsul cu răsuflarea oprită.

– Nu sunt femei persane aici, fiule. Și este înțelept să urmezi Coranul și să iei o femeie de aceeași religie cu tine.

– Totuși, pe mine mă interesează femeile blonde, insistă Blacke, gândind în același timp: „Deci Ateiba i-a mințit pe legionarii francezi. Acea fată pe care au auzit-o nu era o persană pe jumătate nebună".

Cerșetorul tăcuse. Ochii lui orbi clipeau ca și când adormise iarăși. Inima lui Blacke tresări, dar nu scoase nici un cuvânt. Învățase lecția răbdării orientale. Și în acest caz răbdarea îi fu răsplătită, fiindcă bătrânul se ridică din nou și murmură:

– Nepotul meu, care lucrează la prăvălia alăturată, mi-a spus ieri că există o femeie aici cu ochi răi. A văzut-o o dată sau de două ori. Nevastă-sa este neliniștită fiindcă femeia s-a uitat la nou-născutul ei. Cred că este vorba despre ea, are părul blond și pielea albă. O străină.

Blacke își reținu respirația și încercă să nu pară prea interesat.

Bătrânul continuă:

– Dar nu-i pentru tine, fiule. Este nebună săraca, și se află sub protecția atotputernicului. Neela, fata lui Hussein, are grijă de ea.

– În ce sens este nebună?

– Nu știu. N-am văzut-o, fiindcă sunt orb. Dar nepotul meu a văzut-o. Este slabă și vorbește într-o limbă pe care n-o înțelege nimeni.

După aceste cuvinte, cerșetorul adormi și Blacke își dădu seama că nu mai poate scoate nimic de la el. Se ridică în picioare, surescitat. Cel puțin aflase că Alexandra este aici. Da, străina nebună cu păr auriu, vorbind într-o limbă necunoscută putea fi doar Alexandra. Dacă Alexandra Forbes era încă în sat el, Blacke o va găsi.

Se întoarse la micul grup care-l aștepta în afara satului, în deșert. Se culcă lângă Raoul și șopti:

– Ea este. Nu este o persană, ci fata pe care o caut. Sunt sigur.

– Mon Dieu, ce avem de făcut acum? întrebă Raul.

– Dormim până dimineață. Apoi mergem la acești oameni. Am un plan. Culcă-te la loc, Raoul. Nu mai avem mult de așteptat.

Raoul dădu din cap, și ca orice alt tânăr sănătos, adormi la loc. În schimb, Blacke Lagham nu închise ochii. Nu putea. Stătea treaz, gândindu-se la femeia nebună cu păr auriu și ochi „răi“ și cum avea de gând s-o găsească.

Când se arătară zorile, Blacke se duse singur în sat.

Acum era mai multă mișcare și zgomote, activitatea de dimineață a oamenilor și animalelor, cocoșii cântau, măgarii răgeau de foame, apa susura la izvor, iar peste tot se auzea trăncăneala femeilor care ieșeau afară. În aer se simțea miros de cafea și pâine coaptă. În curând, aerul răcoros al dimineții va fi înlocuit de căldura toridă a zilei.

În piațeta din mijlocul satului se strânseră vânzători care-și vindeau marfa. Prin această mulțime mergea Hazel în veșmântul lui alb, cu acoperământul arăbesc pe cap și cu burnuzul atârnat pe un umăr. Impunea respect celor care-l vedeau și oamenii îi făceau loc, dându-se înapoi. Blacke începu o conversație cu unul sau doi arabi care stăteau în soare fumând și bârfind după obiceiul lor, în timp ce nevestele lor lucrau.

– Voi cere o audiență atotputernicului, spuse el cu o voce furioasă. Femeia cu „ochi răi“ mi-a deocheat fiul cel mic și acum este bolnav. Ar trebui alungată din acest paradis al deșertului, care este murdărit de prezența ei.

Unul dintre bărbați dădu din cap cu simpatie.

– Allah fie lăudat, ai dreptate, frate. Am văzut-o pe această femeie și am simțit deochiul. Este o vrăjitoare străină.

– Și urâtă, spuse celălalt bărbat și scuipă.

– Unde stă? întrebă Blacke?

Bărbatul care vorbise primul arătă spre o căsuță albă, pe jumătate ascunsă de o tufă de curmali.

– Acolo, frate, în grija Neelei, care ar trebui ferită de ea. Nici un bărbat n-o va mai lua în căsătorie pe fată, după ce a stat atâta timp cu blestemata de străină.

După ce mai bârfi un moment, își luă la revedere de la bărbați, binecuvântându-l pe Allah, apoi, fără nici un entuziasm aparent, se îndreptă spre casa care-i fusese indicată.

Ajunse acolo și se uită prin ușa deschisă. Nu se vedea nimic înăuntru. Se uită în jur, văzu că nu era nimeni și păși în interior.

Intrase într-o cameră mobilată în stil arab. Era goală. Mai în fund se afla o draperie de mătase și, precis, în spatele acesteia era un dormitor. Și în acel dormitor, poate era Alexandra. Va da la o parte draperia și se va uita, trebuia să se uite. Apoi, inima i se opri în loc și fața i se albi. Pentru că văzu o femeie zăcând pe un divan. O fată cu părul în dezordine și fața albă ca varul. Avea ochii închiși. Dormea. Și atunci, Blacke știu că ajunsese la capătul călătoriei. Pentru că aceasta era Alexandra Forbes. Ea era străina nebună cu ochi răi. Biata, nevinovata fetiță.

– Alexandra, spuse Blacke răgușit de emoție. Alexandra.

Capitolul 8

Fata care așteptase atât de mult timp și dorise cu atâta ardoare să audă o voce englezească, nici măcar nu deschise ochii. De douăzeci și patru de ore era într-o stare apropiată de comă. Lipsa de hrană adecvată și îngrijire distruseseră vitalitatea extraordinară a Alexei și ea nu mai dorea nimic altceva decât să doarmă și iar să doarmă. Era atât de obosită. Slăbită de viziuni perpetue și fantome care nu se materializau niciodată. Sătulă de atâta singurătate. Deși Ramadanul se sfârșise, Jeddah nu se întorsese. Se pare că se gândise să n-o mai urmărească pe englezoaică și o lăsase pradă sorții sale, cu indiferență.

Auzi vocea lui Blacke, dar nu-l văzu și nu făcu nici un efort să-i răspundă. Era un alt vis; atât de des se auzise strigată, apoi descoperise că se înșelase. În această stare de stupoare, zăcea inertă.

Blacke Lagham luă brațul Alexandrei și-l scutură. Era îngrozit de fața ei slabă și albă, găurile din obraji, de toată schimbarea ei.

– Alexandra, spuse el din nou. Draga mea, draga mea, trezește-te, uită-te la mine, sunt eu Blacke.

Pleoapele cu gene negre păreau prea grele pentru a se ridica. Doar buzele i se mișcară murmurând ceva ce Blacke nu putea înțelege. El o privi cu adâncă îngrijorare. Vedea că era bolnavă, foarte bolnavă. Ce să facă acum cu ea? N-o putea lua din acest loc fără a fi văzut. Era într-o mare dilemă.

Pentru o clipă, se aplecă peste fată, sfâșiat de felul în care arăta. Doamne, Dumnezeule! Cât trebuie să fi suferit, să ajungă așa. Sub ochi avea cearcăne negre și nici un gram de grăsime pe nicăieri. Mânuța pe care o ridică era numai piele și oase. Simți o vină nesfârșită pentru totul. Niciodată nu-și va ierta ce-i făcuse, deși știa că în mare măsură acestea se întâmplaseră din propria ei vină.

Ieși din casă și fata, care cu puțin timp în urmă, ar fi strigat de ușurare văzându-l, dormi în continuare, pierdută în lumea ei de umbre.

Blacke Lagham se îndreptă repede spre casa lui Ateiba și ceru o audiență. I se spuse că șeicul era la rugăciune.

– O să-l aștept, spuse Blacke.

– Cine, să-i spun că-l așteaptă?

– Spune-i că Hazel, îl informă Blacke pe servitor.

Se pare că numele de Hazel făcea minuni, fiindcă în câteva minute fu însoțit la bătrânul șeic. Ateiba, curtenitor, frecându-și zâmbitor mâinile, îl salută pe străin cu efuziune.

– Binecuvântat fie-mi cortul și biata mea persoană că sunt onorat cu vizita ta, oh Hazel, mare lider al oamenilor, susură el plecându-se apoi, bătând din palme, adăugă: mâncare și vin pentru onoratul meu oaspete.

– Nu vreau nici mâncare și nici vin, spuse Blacke tăios. Am venit după fata cu părul auriu pe care oamenii tăi o numesc femeia nebună care deoache.

Ochii lui Ateiba se îngustară, apoi se măriră cu prefăcută mirare.

– Se află o astfel de femeie pe domeniul meu?

– Chiar în acest loc, în casa cu un pâlc de trei curmali, spuse Blacke încrucișându-și brațele și ațintindu-și privirea asupra bătrânului.

Știa acum că Ateiba nu i se va mai opune. Era un bătrân senil și religios, nici viclean și nici periculos ca fratele lui.

– Țțț… aceea este o fecioară persană care… țâțâi Ateiba printre dinți.

– Nu, șeicule, îl întrerupse Blacke nerăbdător, este englezoaică și este bolnavă, nu nebună.

– Englezoaică! repetă Ateiba făcând pe miratul.

– Da, și a fost adusă aici de nepotul tău Jeddah, fiul lui Dullah.

Ateiba făcu o plecăciune. Văzu că n-are rost să se mai prefacă. Hazel știa totul. Spuse pe un ton plângăcios:

– Dacă fata este o femeie a ta, oh Hazel, îți cer iertare. N-am știut. A fost adusă aici, după cum spui de către nepotul meu. Mi-am închipuit după discuția cu el că este persană și vrea să intre în haremul lui.

– Nimic de acest gen, îl întrerupse Blacke din nou. Ea este din țara mea și a mers cu el doar pentru că Jeddah a fost de acord s-o conducă la Damasc. A adus-o aici împotriva voinței ei. Unde este Jeddah acum?

– Cu ilustrul său tată, oh Hazel.

– Atunci, relua Blacke, fata nu mai prezintă interes pentru el. Ea trebuie să se întoarcă acasă cu mine și cu tovarășii mei.

Ateiba își mângâie gânditor barba.

Întotdeauna se temuse un pic de nepotul lui, dar reputația lui Hazel era mare printre triburile din deșert și era o persoană de încredere. În afară de asta, așa cum spusese Hazel, Jeddah nu se întorsese după fată. Și ea mai cauza și necazuri oamenilor lui Ateiba, iar prima lui nevastă îl hărțuia încontinuu să se descotorosească de ea. N-avea decât să plece.

– Dorința lui Hazel este lege pentru mine, spuse el umil. Ia-o, înțelept conducător de oameni.

Blacke simți cum se relaxează. Obținuse o victorie fără sânge. Nu fusese tras nici un glonț, iar Dullah nu va fi ofensat.

– Uite, prietene, fata este bolnavă de moarte. Nu poate fi încă transportată.

– Vai, vai, îți dau cuvântul meu că a fost foarte bine îngrijită se văicări Ateiba.

– Boala ei este mai curând a sufletului decât a minții, spuse Blacke. Acordă-ne ospitalitate mie și prietenilor mei câteva zile, până când fata își va reveni.

Ateiba, bucuros că nu avusese loc nici o ceartă, dădu ordine să li se pregătească niște corturi și mâncare.

Mulțumindu-i, Blacke se întoarse brusc și o luă înapoi spre casa în care zăcea Alexandra Forbes.

Ea nu se mișcase de când plecase el, dar Neela, servitoarea, se întorsese de la bazar și era acolo, uitându-se cu încântare la străinul cel înalt, îmbrăcat în veșminte atât de frumoase.

– Stăpâna ta este foarte bolnavă. Am venit după ea. Trebuie să se facă bine. Ce are? întrebă Blacke uitându-se la micuța cu ochi blajini.

– Puțină febră, domnule, dar cel mai mult îi este tulburat spiritul.

– Așa cred și eu, spuse Blacke. Dă-i cafea tare. Fă-o să mănânce. Mă întorc imediat.

Neela era încântată. Începuse să țină la „străina nebună“ și ura resentimentele localnicilor față de Alexandra. Era sigură că acest străin chipeș și nobil era logodnicul bietei doamne și venise s-o ducă de aici. Se grăbi să pregătească o cafea și s-o zgâlțâie să se trezească.

Blacke se întoarse la Raoul și oamenii săi. Plănuise să-l trimită pe Hamid la Damasc după cămila cu care o adusese pe Alexandra în deșert, după medicamente și haine. În câteva zile, va fi în stare să facă drumul înapoi spre civilizație. În același timp, îl preocupa tânărul francez. Era esențial ca Raoul să nu se întoarcă la Damasc și

să spună oricui ceea ce știa. Fiindcă biata Alexandra Forbes încă stătea între el, Blacke și hotărârea sa de a duce la bun sfârșit sarcina pe care i-o dăduse guvernul.

Pe moment, nu prea avea ce să-i spună lui Raoul.

– Ea este fata englezoaică pe care o căutam, îl informă pe tânăr. N-a fost nevoie de prevedere sau curaj, fiindcă Ateiba ne-a dat-o în mâinile noastre, fără proteste. Dar este bolnavă și va trebui să stau cu ea un timp, înainte de a o lua. Până atunci, Ateiba o să ne găzduiască.

Raoul părea cam dezamăgit. Marea aventură și salvarea nu fuseseră până la urmă mare lucru. Dar era încă mândru de ceea ce el personal făcuse și o arăta. Blacke, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat în legătură cu Alexandra, ar fi fost amuzat de îngâmfarea lui.

– I se va spune că ție îți datorează salvarea, Raoul. Acum, scuză-mă, prietene, dar trebuie să mă duc la ea. Ne întâlnim mai târziu în cortul tău. Vezi dacă oamenii și caii sunt odihniți. Hamid trebuie să mănânce și apoi să plece imediat la Damasc. Sunt multe lucruri de care fata are nevoie.

Câteva momente mai târziu, era înapoi în căsuța ocupată de Alexandra.

Acum, ea stătea rezemată de perne, sorbind din cafeaua pe care i-o ținea Neela. Părea jalnic de mică și lipsită de apărare. Blacke se apropie încet de divan.

– Draga mea, zise el. Biata mea dragă… slavă Domnului că te-am găsit.

Ea stătea nemișcată și tăcută. Pentru o clipă, ochii ei încercănați se uitară la el nevenindu-i să creadă. Când Neela încercase s-o scoată din starea ei de letargie, continuase s-o alunge și de fiecare dată servitoarea plecase. Dar în această dimineață, Neela insistase s-o zgâlțâie, forțând-o să bea cafea și vorbindu-i în arabă. Alexa nu putea înțelege că micuța servitoare încerca să-i spună că un străin frumos venise s-o ia de acolo.

Când Blacke intră în cameră, Alexandra îl privi apatic, fără să-l recunoască. Era doar un arab, un alt arab. Îi ura pe toți.

Apoi auzi vocea lui englezească.

– Alexandra, nu te mai uita așa la mine, draga mea, spuse Blacke și veni mai aproape de ea. O să te faci bine. Am venit să te iau acasă.

Chiar și atunci, ea continuă să se uite nedumerită. Mintea îi era confuză încă din cauza slăbiciunii și epuizării nervoase. Încercă să se concentreze asupra feței lui Blacke, recunoscându-i treptat trăsăturile și ochii negri care acum cereau iertare. Inima îi tresări și întinse o mână, luând ceașca din mâna Neelei și împrăștiind cafeaua. Șopti:

– Tu… tu…

Neela se retrase ușor. Blacke îngenunche lângă divan și luă una dintre mâinile tremurătoare ale Alexandrei între degetele lui calde și puternice.

– Draga mea, rosti el, simțind cum i se pune un nod în gât. Draga mea copilă, micuța mea prostuță, de ce ai fugit de mine?

Ea izbucni în hohote de plâns.

– Tu mi-ai făcut asta, m-ai lăsat să fac asta, tu, te urăsc, te urăsc, țipă ea isteric. Brută, brută egoistă.

– Alexandra, ascultă-mă. Încercă să oprească țipetele ei și o luă în brațe. Dragă, draga mea, oprește-te, ascultă-mă!

Dar ea îl bătea cu mâinile în piept și continua să plângă și să-l respingă.

Blacke o strânse și mai tare, dându-i la o parte părul umed de pe fața care îmbătrânise în timpul lunii care trebuie să fi fost un iad pentru ea. Nu știa, nu avusese timp să întrebe ce i se întâmplase în toate aceste săptămâni. Știa doar că fusese rănită psihic dacă nu fizic și era într-o stare jalnică. Era cuprins de remușcări și de un imens val de tandrețe.

– Draga mea, scumpa mea, liniștește-te, nu-ți face bine, Alexandra, dulcea mea.

– Oh! hohotea ea. Oh!

– Scumpa mea, scumpa mea, continua el să spună ținând-o în brațe și acoperindu-i fruntea și mâinile cu sărutări ușoare, dar realizând cât de slabă era și îngrozindu-se. Draga mea, încearcă să te calmezi și nu mă urî. Într-o zi îți voi putea explica totul și mă vei ierta, Alexandra.

Era liniștită acum, scuturată când și când de un hohot de plâns spasmodic. Stătea în brațele lui fără să se miște, iar pleoapele îi căzeau, se părea că vroia să revadă în inconștient. Șopti ceva. Blacke se aplecă să prindă ceea ce spunea.

– Nu, nu te voi ierta niciodată.

El se înroși și-și mușcă buzele.

– O vei face, mă vei ierta, draga mea.

– Niciodată, spuse Alexandra și apoi jalnic: du-mă acasă, te rog.

Se uită fix la ea și începu s-o scuture.

– Alexandra dragă, trezește-te, nu trebuie să mai dormi, oh, draga mea, pentru numele lui Dumnezeu încearcă să-ți vii în fire.

Dar ea nu răspunse. Recăzuse în starea de letargie în care o găsise la început.

O lungi ușor pe pat și se întoarse spre Neela, adresându-i-se în limba ei.

– Mai multă cafea pentru stăpâna ta, cu puțin brandy. Apoi mâncare, mâncare ușoară. Pâine prăjită înmuiată în lapte. Trebuie hrănită cu linguriță. Trebuie să mănânce, altfel va muri, ai înțeles?

Neela se înclină.

– Voi face cum spuneți, domnule.

Când ieși afară, Blacke simți căldura dogoritoare a zilei care urmase zorilor răcoroase. Înapoi în cort, simți cum i se intensifică îngrijorarea. Cu cât mai repede se întorcea Hamid cu chinină și aspirină, plus hrana adecvată pentru Alexandra, cu atât mai bine. Fata murea de foame, febra nu avea prea mare importanță. Pentru el era important acum să se facă bine. Mai târziu o va face să

înțeleagă că fusese forțat s-o abandoneze când fugise de la el, că nu fusese o brutalitate intenționată. Numai Dumnezeu știa cât o iubea, o iubea cum nu crezuse că este posibil să iubești o ființă. Aflase acest lucru când ținuse în brațe acea micuță siluetă pe jumătate moartă de foame.

Și acum, două gânduri oribile îl chinuiau pe Blacke Lagham. Unul – îl va înțelege sau îl va ierta vreodată? Al doilea – își va reveni vreodată, va fi din nou ea însăși?

***

Blacke îl găsi pe tânărul francez mâncând după pofta inimii. Ateiba dăduse ordine ca musafirii lui să fie tratați regește. Printre altele, era din nou în favorurile primei lui neveste, asigurând-o că acești oameni veniseră s-o ia pe străina cu fața albă, a cărei prezență în aceste patru săptămâni fusese o sursă constantă de enervare.

Raoul era sătul și puțin plictisit acum când aventura lui de mușchetar se dovedise a fi o banalitate. Îl privi întrebător pe Blacke.

– Mademoiselle este bine?

– Nu, este bolnavă. Îi va trebui o săptămână pentru a-și recăpăta puterile. Hamid a plecat?

– Da, acum zece minute.

– Bine. Cu cât se întoarce mai curând cu lucrurile pe care le vreau pentru mademoiselle, cu atât mai bine.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, monsieur?

Blacke reflectă un moment, apoi îi puse o mână pe umăr.

– Raoul, mai am o favoare să-ți cer. Ai venit aici cu mine din amabilitate și n-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut. Acum nu mi se pare necesar să-ți prăpădești concediul în deșert. Aș dori să te întorci din nou la civilizație și să mai faci un lucru pentru mine.

– În mod sigur, monsieur.

– Este important ca prezența domnișoarei aici să rămână un secret, unul pe care trebuie să-l știm doar noi doi, până când va veni timpul să se afle și la Damasc.

Tânărul ofițer rămase cu gura căscată. Așadar, nu-i putea vorbi iubitei lui libaneze, Claudette, despre această aventură romantică?

Blacke adăugă:

– Știu că ți se pare extraordinar, dar acum nu-ți pot spune nimic. Îți voi povesti totul într-o bună zi, Raoul.

– Dar ați spus că la Damasc, poliția o caută pe mademoiselle.

– Mai ales poliția nu trebuie să știe că este aici, îl întrerupse Blacke.

– Nu înțeleg, spuse Raoul nedumerit.

– Bineînțeles că nu. Îți pot da doar cuvântul meu de onoare că mademoiselle îmi este dragă și va primi întreaga mea atenție. Dar n-ar fi în interesul țării mele ca autoritățile să intervină acum.

– Cum poate această problemă să privească Anglia? ridică Raoul din umeri.

– Chiar dacă pare absurd, acesta este cazul, prietene, zâmbi Blacke posomorât. Și interesele patriei mele te afectează și pe tine și țara ta, îți cer să ai încredere în mine. Să te întorci la Damasc, dar să nu spui nimănui din oraș despre această treabă. Sper ca în scurt timp să venim eu și mademoiselle să te vedem în împrejurări mai fericite. Îmi dai cuvântul tău de onoare, Raoul?

Tânărul dădu iarăși din umeri și zâmbi.

– Aveți cuvântul meu de onoare. Am încredere nelimitată în dumneavoastră și cel mai mare respect și admirație pentru Anglia.

– Mulțumesc, Raoul.

Blacke se simțea ușurat. Știa că francezul își va ține cuvântul. După plecarea lui Raoul, Blacke trimise un curier la corturile lui Dullah, cu o scrisoare adresată acestuia în termeni de amabilitate excesivă și cu înfloriturile necesare și plăcute arabilor. Îl anunța pe calif că ajunsese din întâmplare la reședința fratelui său Ateiba și o

găsise pe doamna englezoaică pe care Jeddah promisese că o va însoți până la Damasc. Spuse că doamna se bucurase de toată considerația cât stătuse aici, dar Jeddah nu dăduse vreun semn că s-ar mai întoarce, iar doamna era nerăbdătoare să ajungă acasă, așa că el, Hazel, o va duce acolo. Se va întoarce în casa lui peste o săptămână și ar fi fericit să știe dacă marele calif îl va onora sau nu, în viitorul apropiat, cu promisa vizită.

Îi fusese greu să scrie o asemenea scrisoare fiindcă avea înclinații ucigașe față de Jeddah. Șarpele nu-i făcuse nici un rău Alexandrei, în această direcție fusese asigurat de Neela, pe care o întrebase. Dar o dusese pe Alexandra, timp de săptămâni întregi, într-o agonie mentală care o redusese pe biata fată la o umbră. Asta nu va putea ierta Blacke niciodată. Totuși, rămânea foarte important pentru el să se mențină de partea lui Dullah.

Când se reîntorsese la Alexandra, o găsise schimbată în bine, ceea ce îi ridică moralul.

Încă o dată fusese scoasă din starea de agonie de către Neela și era hrănită cu linguriță, cu pâine prăjită muiată în lapte cald de cămilă. Ochii ei mari strălucind de febră, priveau la Blake mai normal când el intră în cameră. Era ca și cum făcea un efort să-și recapete echilibrul.

– Mă duci acasă? i se adresă ea direct.

El veni și se așeză lângă ea.

– Imediat ce ești suficient de zdravănă, Alexandra. Hamid s-a dus să-ți aducă înapoi cămila cu care ai mers prin deșert cu mine.

– Vreau să merg acum, imediat.

– Nu, draga mea, spuse el cu blândețe, încă nu, câteva zile. Ești într-o stare de mare slăbiciune. Hamid îți va aduce mâncare specială și medicamente. Vreau să iei puțin din acest brandy; îi întinse o sticlă. Câteva picături în lapte, te vor ajuta să-ți vii în fire. Biată copilă, ai ajuns un schelet.

Pe fața ei nu era nici un semn de prietenie sau recunoștință când luă sticla.

– Voi fi mai puternică acum. Vreau să merg acasă.

– Bineînțeles.

Termină pâinea și laptele. Neela se retrase, lăsându-i singuri. Un timp, Alexandra zăcu pe perne, respirând puțin mai repede ca și când efortul de a mânca o epuizase.

– Cum ai descoperit că eram aici? întrebă ea.

Ușurat s-o vadă într-o stare mai calmă, îi povesti cum Raoul Deuchais și alți legionari francezi se rătăciseră și ajunseseră aici, cum Raoul o auzise strigând în franceză și cum, printr-o coincidență, îl întâlnise în Damasc și-i relatase povestea.

Alexandra răsuflă adânc și închise ochii.

– Slavă Domnului…

– Slavă Domnului, repetă el posomorât. Știu că ai trecut printr-o experiență îngrozitoare, dar sper și cred că Jeddah, făcu o pauză, confuz.

Roșeața acoperi obrajii tinerei. Deschise repede ochii.

– Jeddah vroia să mă mărit cu el, și-a încălcat cuvântul pe care mi-l dăduse când eram cu tine, mi-a promis că mă duce direct la Damasc, apoi m-a lăsat aici din cauza Ramadanului.

– Știu, zise Blacke, ar fi putut fi mult mai rău. Sunt sigur că vei fi în stare să uiți toate acestea și să redevii tu însăți.

Ea îl privi cu ochi acuzatori.

– Nu voi ierta niciodată rolul pe care l-ai jucat, niciodată.

El își întoarse privirea tandră de la vederea tinerei fețe, slabă și febrilă.

– Alexandra, îți jur că o vei face când vei afla ce se află în spatele întregii afaceri.

– Nu cred că există o explicație rezonabilă, ripostă ea.

– Draga mea, te rog să nu te mai frământi. Trebuie să-ți recapeți puterile așa că rămâi calmă. Dar te asigur încă o dată, că mă vei ierta când vei afla totul.

– Încă învăluită în mister? Râse ea răgușit. Foarte bine, ai dreptate. Vreau să mă înzdrăvenesc, așa că nu mă voi mai necăji. Nu-mi pasă cu adevărat de nimic, în afară de a merge acasă. De cât timp sunt aici? Cât a trecut de când m-ai văzut ultima dată?

– Aproape o lună.

Ea inspiră adânc și închise ochii.

– Cea mai lungă lună din viața mea. A fost un iad.

– Alexandra, urăsc să te aud spunând asta.

– Bine, nu te obosi să-mi spui că a fost propria mea vină că am fugit de tine, spuse ea calm, deschizându-și ochii. Știu asta, dar tu ai început totul.

– Știu și asta, spuse el sec.

– O lună, repetă ea după o pauză. Dumnezeule mare! Ce-o fi crezând familia mea, bieții mei dragi, neștiind nimic de mine, și prietenii mei din Cairo, trebuia să mă fi întors la serviciu, Joan și toți ceilalți, trebuie să creadă că sunt moartă.

– Toți te caută, Alexandra, și printre ei și fratele tău.

– David? De ce? Unde este David?

– În acest moment în Alexandria. A fost trimis acolo. A venit la Damasc să te vadă. S-a întâmplat să fiu la lady Wirrell când a venit. Era foarte neliniștit.

Îl privi cu gura căscată.

– Oh! Deci nu i-ai spus?

– Nu.

– Oh! Exclamă ea din nou. Trebuie… trebuie să fii un monstru! Bietul David… Vocea i se frânse și pe obraji începură să-i șiroiască lacrimi.

Era mai mult decât putea îndura Blacke Lagham. Ar fi putut atât de ușor să-i explice totul și totuși, nu îndrăznea. Pentru că nu știa cum ar fi luat-o și dacă l-ar trăda acum, întreaga poveste ar circula și planurile lui s-ar distruge. Până când semnătura lui Dullah nu se va afla pe document, nu îndrăznea să se destăinuiască Alexandrei.

Agitat, se ridică, dădu draperia la o parte și se uită din pragul ușii la deșertul ce se întrezărea printre frunzele de palmier.

– Presupun că trebuie să par un monstru în ochii tăi. Pentru mine este un chin, dar nu-ți pot da nici o explicație, încă. Și presupun că n-are nici un rost să-ți cer să ai încredere în mine.

Ea își șterse lacrimile și râse ironic.

– Să cred în tine? Niciodată. Ceea ce ai făcut este de neiertat.

– Foarte bine, spuse el. S-o lăsăm baltă.

– Dar nu mă vei duce înapoi acasă?

– Te voi duce deocamdată în casa mea, Alexandra.

– Încă mă vei ține departe de ai mei? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

El strânse din dinți. Dintre toate însărcinările pe care le avusese până acum, aceasta era cea mai neplăcută. Dar șeful lui îi spusese ceva în legătură cu a nu lăsa vreo femeie să-l abată de la datoria lui; în consecință, încercase să țină seama de acest sfat. Dar voia mai mult ca orice pe lume ca fata să nu mai fie atât de neîncrezătoare și neprietenoasă.

– Va trebui s-o fac, spuse el în cele din urmă. Mi-aș tăia mâna dreaptă să nu trebuiască s-o fac. Dar îți dau cuvântul că va fi doar pentru o zi sau două. Poate mai puțin.

Apoi făcu stânga-mprejur și o privi în față. Ea îi văzu fața încordată și ochii plini de durere, când vorbi:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă împinge mai departe! Sunt făcut din carne și sânge și se întâmplă să fiu îndrăgostit de tine. Dar ce am stabilit să fac, trebuie să fac și ceea ce simt nu trebuie să intervină între mine și ceea ce socotesc drept datoria mea absolută.

Cu acestea, se întoarse și ieși din cameră.

Ea privea cu ochi goi draperia care căzuse în urma lui. Era pradă celor mai contradictorii gânduri. Prima reacție la vestea că fratele ei, bietul David, o căuta, reînnoise resentimentele sale împotriva lui Blacke. Era încă sigură că făcea ceva ce nu se cădea. Dar ultimele lui cuvinte o făcuseră să aibă îndoieli.

Îndrăgostit de ea. Blacke Lagham, spusese că era îndrăgostit de ea, dar nici măcar acea iubire nu trebuia să intervină „între el și ceea ce considera suprema lui datorie“. Ce naiba însemna? Datoria lui absolută. Nu semăna deloc cu declarația unui bărbat căruia îi era

rușine de ceea ce făcea. Îndrăgostit de ea, Blacke Lagham, diplomatul britanic, misteriosul bărbat al deșertului, nu putea fi adevărat!

Dar o spusese. O spusese fără înfloriturí, o spusese direct. Își reaminti. Acum cum, ieșind din starea de comă, se trezise în brațele lui, sărutările lui îi acoperiseră fața. Ținea la ea. Se obosise să vină tot acest drum ca s-o salveze din starea mizerabilă în care se afla, chiar dacă fugise de el. Trebuia să țină un pic la ea.

Începu să tremure, cuprinsă de panică din cauza confuziei din mintea ei. Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji.

– Blacke, Blacke, îl strigă ea jalnic.

Dar el plecase și nu se mai întoarse. În schimb, intră Neela, care mai aducea lapte. La început refuză, dar mai apoi se răzgândi, turnă câteva picături de brandy și începu să bea. Trebuia să se facă bine, să poată merge, ori la casa lui Blacke, ori direct la Damasc, acum n-avea importanță. Îi promisese că o va reține o zi sau două cel mult. Promisese. Îl putea crede?

În timp ce bea automat laptele, ochii ei căpătaseră o nouă strălucire, iar sângele îi pulsa mai viguros prin vine. Știa că nu mai era o captivă singuratică în acest loc, o paria după care femeile și copiii aruncau cu pietre, o creatură la care țipau nevestele lui Ateiba, o sclavă neputincioasă, chinuită de Jeddah dacă se întoarce. Era din nou Alexandra Forbes. Venise Blacke. Blacke pe care acești oameni ai deșertului îl recunoșteau ca Hazel, mare lider. Era aici și o ducea înapoi la civilizație. Nu mai avea de ce să-i fie teamă și avea motive să trăiască.

Nu putea uita ce spusese el.

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă împinge mai departe! Sunt făcut din carne și sânge și se întâmplă să fiu îndrăgostit de tine".

Mult timp după ce-și bău laptele, Alexandra stătu cu ochii închiși, reamintindu-și acele cuvinte. În cele din urmă adormi, obsedată de ele.

Capitolul 9

Când Alexa se trezi din nou, era târziu după-amiază și se simțea mult mai în puteri; revigorată fizic și sufletește.

Se ridică în capul oaselor, în stare să mănânce, acum: puțin pui curmale, struguri trimiși din via lui Ateiba și descoperi brusc că-i era foame.

Blacke veni s-o vadă în timp ce mânca. Era nespus de bucuros s-o vadă că-și recăpătase culoarea. Odihna și liniștirea minții îi făcuseră bine. Nu mai avea nevoie de medicamente, acum. Tinerețea și constituția ei viguroasă triumfaseră.

– Îmi pare bine că ți-a revenit pofta de mâncare.

Se uită spre el, pentru prima dată fără ură și teamă.

– Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

– Dacă vei continua așa, într-o zi sau două îți vei recăpăta puterile și vom pleca spre Damasc.

– Da, încuviință ea. Sunt sigură că în curând voi fi în stare să călătoresc.

– Mai vrei ceva? îi evită privirea și se uită în farfuria ei. Mai multe fructe? Puțin vin?

– Nimic. Am mâncat astăzi mai mult decât de săptămâni întregi.

– Îmi pare sincer rău că ai avut o astfel de experiență îngrozitoare.

– A… acum este în regulă, spuse ea cu greutate.

– Și ea îi evita privirea. Se simțea jenată, amintindu-și ultimele lui cuvinte. Fața ei era îmbujorată. Adăugă:

– Te rog, spune-mi despre fratele meu, cum arată? Ce vești are de acasă?

Blacke se așeză lângă pat și-i povesti tot ce știa. Ea îl asculta cu nesaț. Era minunat să afle despre David că se afla în Egipt și-l va vedea curând. Era, de asemenea, minunat să poată vorbi din nou, să audă o voce englezească. Uită de resentimentele pe care le avea împotriva acestui bărbat, de suspiciunile ei, de ostilitatea dintre ei.

– Nici nu știi ce groaznic a fost pentru mine să n-am pe nimeni aici cu care să vorbesc; fetița care îmi aduce mâncare nu vorbește decât propria ei limbă. Aproape am înnebunit. Ce bine că m-ai găsit.

Drept răspuns, el se aplecă și-i luă mâna.

– Înțeleg prin ce ai trecut. Încearcă să mă ierți, Alexandra. Mi-aș fi dat mâna dreaptă ca toate acestea să nu se fi întâmplat. Dar te-am avertizat să nu încerci să fugi, draga mea.

Ea își mușcă buzele și degetele-i tremurau într-ale lui.

– Știu… dar.

– N-ai avut încredere în mine. Ai preferat să te încrezi în Jeddah, o întrerupse Blacke.

– Totul era atât de misterios. Încă nu pot înțelege.

– Vei înțelege, într-o zi.

Brusc, el se aplecă și sărută mâna pe care i-o ținea. Alexa simți cum căldura acelui sărut o pătrunde prin tot corpul. Apoi, Blacke se ridică și fără un cuvânt ieși din cameră.

– Blacke, șopti ea ca pentru sine, Blacke…

Apoi o cuprinse oboseala și adormi. Căzu într-un somn dătător de viață.

Încă dormea când apărură zorile. Dar Blacke era treaz, îmbrăcat și se plimba pe afară, scrutând neliniștit deșertul. Aștepta să i se întoarcă omul pe care-l trimisese cu scrisoarea la Dullah.

Din când în când, arunca o privire prin ușa deschisă de la camera Alexandrei și o vedea dormind în pace. Știa că nu-l înțelegea, dar într-un fel era mai puțin ostilă față de el și avea încredere, cel puțin că o s-o ducă acasă. Gândul la fața ei suptă și trasă, atât de diferită de fața radioasă a Alexandrei Forbes când o întâlnise prima oară, îl făcea să aibă mustrări de conștiință. Îi venea să arunce veștmintele arabe și să redevină englezul care, cu corectitudine și demnitate, să-i spună încă o dată că o iubea. Vroia să meargă la ea acum, s-o ia în brațe, s-o strângă și să-i acopere fața cu sărutări. Dar trebuia să-și păstreze controlul. Nu venise încă timpul. Sarcina lui nu era încă îndeplinită. Dar într-o zi, într-o zi îi va cere să-și petreacă restul zilelor lângă el, făcând-o fericită ca soția lui. Se hotărâse că dacă nu se va căsători cu Alexandra, nu se va mai căsători niciodată.

Dintr-o dată, gândurile lui zburară la munca lui, care-i implica onoarea și la care ținea mai mult chiar decât la Alexandra.

Un bărbat călare venea repede peste nisipul deșertului și intră în Grădina lui Allah. Era servitorul lui Hazel. Coborî din șa și se înclină în fața lui Blacke.

– Allah fie cu tine, stăpâne.

– Vorbește, îl îndemnă Blacke nerăbdător. Ce mesaj ai, Ibrahim?

– Nici un mesaj domnule. Califul nu era acolo.

– Adică nu l-ai văzut?

– Nu, excelență. L-am văzut doar pe Jeddah, fiul lui Dullah.

– Și ce-a spus?

– Îți trimite complimente și se scuză față de doamna albă că n-a putut s-o conducă la Damasc fiindcă s-a supus dorinței tatălui lui și a contractat o căsătorie cu…

– Destul, îl întrerupse Blacke. Nu mă interesează planurile de căsătorie ale lui Jeddah. Ce este cu taică-său?

– Plecase cu o oră sau două înainte de sosirea mea, stăpâne.

– Unde?

– La casa lui Hazel, cu afaceri. Am aflat asta în piață, de la niște oameni.

Moralul lui Blacke se ridică din nou. În ochi îi scânteia triumful. Asta era bine. Asta-i tot ce vroia să știe. Dullah era în drum spre Damasc.

Făcu un calcul rapid în minte. Dacă Dullah și-a început călătoria ieri, asta înseamnă că va fi la casa din afara Damascului mâine, posibil la prânz.

Era esențial ca el să fie acolo pentru a-l primi pe bătrânul șacal. Esențial era ca și Alexandra să fie suficient de bine pentru a călători. Dar va fi oare?

Când soarele era sus, iar Alexandra se trezise și mâncase de dimineață, Blacke veni s-o vadă.

– Ascultă-mă, Alexandra, spuse el. Este obligatoriu să ajung acasă mâine. Sunt douăsprezece ore de călărit de aici până în Damasc. Crezi că te vei simți destul de bine ca să plecăm mâine în zori? Sunt îngrijorat, draga mea, fiindcă știu că n-ar trebui să pleci, dar trebuie și n-aș vrea să te las aici nici chiar cu Hamid, când se întoarce.

– Oh, nu, te rog, nu mă lăsa.

– Dar dacă nu ești în stare…

– Sunt, sunt mult mai bine și până mâine voi fi în regulă. Mă poți lega de cămilă. Orice, doar să mă iei. Nu mă părăsi în acest loc îngrozitor. N-aș putea suporta.

Îi privi fața răvășită și se simți ca un câine. Încă o dată punea datoria înaintea celei… celei pe care o iubea. Dar trebuia.

– Bine, Alexandra. Te voi lua cu mine, draga mea, așa cum spui, chiar dacă va trebui să te leg de cămilă.

Dar nu o legă. Când sosi timpul plecării, hotărî să călărească împreună cu ea. Hamid se întorsese cu cămila și haine pentru Alexandra împachetate de Yesha, care fusese încântată când aflase că o va vedea din nou pe frumoasa madame. Medicamentele nu mai erau necesare acum. Patruzeci de ore de odihnă, de hrană și ușurare psihică făcuseră minuni pentru Alexandra. Era într-o stare de spirit foarte bună când Blacke o ajută să urce pe cămilă, sub baldachin. Recunoscu că era încă slabă, iar rochia albastră de in pe care Yesha o găsise în bagajele ei, atârna pe ea ca un sac. Dar era bucuroasă că pleacă din Grădina lui Allah ca să meargă acasă. Blacke îi spusese că la sfârșitul săptămânii va putea lua legătura cu David, iar astăzi era miercuri. Se întorcea la viață, înapoi la o lume normală, unde zilele și orele însemnau ceva.

Ateiba veni în persoană s-o vadă plecând, dar ea nici nu se uită la bătrân. Nici la mulțimea adunată să urmărească plecarea „străinei cu ochi răi".

Privi întinderile vaste ale deșertului auriu și orizontul infinit, iar inima îi bătu cu putere: în sfârșit, mergea acasă.

Dar Blacke Lagham? Era aici, foarte preocupat de ea. Îl lăsă pe Hamid să meargă înainte împreună cu anturajul lui. Se urcă pe cămilă cu Alexa, ținând-o cu un braț și protejând-o pe cât putea de hurducăturile mersului.

– Te deranjează dacă te țin? se interesă el. Ar fi mai bine pentru tine, ești așa de slăbită.

– Nu mă deranjează, spuse ea roșie ca focul.

După o oră sau două de mers, își lăsă capul pe umărul lui și adormi. Din când în când, el o trezea și-i dădea să bea. Nu îndrăznea să-i vorbească, dar inima lui era plină de o dragoste nețărmurită în timp ce călătoreau împreună, înaintând pe malurile râului, spre Damasc.

Se opriră să mănânce și să se odihnească, după care Blacke o culcă pe Alexa la umbra unui palmier.

– Nu mă vei părăsi, nu-i așa? spuse ea.

Această întrebare îi merse drept la inimă și-i spuse zâmbind:

– Nici pentru o clipă, Alexandra. Nu te voi mai părăsi niciodată, dacă nu vei dori.

Era prea slăbită pentru a analiza semnificația acestor cuvinte, dar simți în acel moment că toată amărăciunea o părăsește. Încă nu era lămurită în privința lui, dar nu vroia s-o părăsească și nici ea n-avea nici o dorință de a pleca de lângă el.

Către sfârșitul după-amiezii, ajunseră la locuința secretă a lui Hazel. Yesha îi întâmpină ciripind ca o păsărică:

– Oh, madame, ce faceți, oh madame, pauvre madame, ce bolnavă arătați, ce slabă sunteți, oh, mon Dieu!

Hazel în persoană o duse în brațe în vechea ei cameră și o lungi pe divan. Alexa privi în jur la încăperea elegantă și întinse o mână spre Blacke.

– Îți mulțumesc că m-ai adus înapoi. Presupun că n-am meritat după ce am fost atât de nebună să fug de lângă tine și să plec cu ticălosul de Jeddah, spuse ea cu voce joasă.

Nu se aștepta la atâta mărinimie din partea ei. Adânc mișcat, se aplecă și-i atinse fruntea cu buzele.

– Draga mea, nu trebuie să-mi mulțumești. Fii doar răbdătoare cu mine încă puțin. Aș da orice să te pot pune în legătură cu fratele tău chiar acum, dar…

– Nu te necăji, îl întrerupse ea. Cred… cred că încep să înțeleg. Ceea ce faci trebuie să fie foarte important. Poate m-am înșelat în privința ta.

În ochii lui negri licări bucuria. O prinse în brațe și strânse trupul ei firav lângă al lui.

– Dragă, spuse el. Draga mea, dacă ai ști…

Era rândul ei să fie bucuroasă. Îi încolăci gâtul cu brațele și fu încercată de aceeași pasiune sălbatică pe care o simțise prima oară în brațele lui. Știa că și ea îl iubea. Nu-i păsa dacă se înșela asupra lui, îl iubea pur și simplu.

Îi șopti numele:

– Blacke! Blacke!

Buzele lui le acoperiră pe ale ei, făcându-le să tacă, într-o sărutare fierbinte și prelungă.

Dar nu erau, după cum își închipuiau, singuri. Un om era martorul acestei sărutări pasionate. Un bărbat în veșminte arabe murdare se uita prin fereastră. Avea o față urâtă, cu o cicatrice pe un obraz. Avea un singur ochi. În mâna lui era un cuțit. Și în inima lui intenția de a îndeplini ordinele unui oarecare șef al deșertului, care primise bani de la nemți să-l omoare pe Hazel înainte ca Dullah să ajungă să semneze drepturile asupra prețiosului petrol.

Alexandra fu cea care-i văzu prima fața hidoasă și cuțitul din mână. Își dezlipise buzele de ale lui Blacke, pulsul i se accelerase nebunește, iar simțurile îi fuseseră cuprinse de extazul convingerii că-l iubea pe acest bărbat împotriva căruia luptase atâta timp. Până la urmă, se gândi ea, învăța înțelesul acelei inimi sălbatice pe care o cunoscuse întotdeauna în subconștient și care o va conduce într-un paradis rezervat doar femeilor care iubesc și sunt iubite de unicul bărbat din lume.

Apoi trecu brusc de la extaz la oroare, înnebunită de teamă pentru el.

Strigă ascuțit:

– Uită-te acolo, Blacke.

Arabul năvăli, următoarele câteva momente fură îngrozitoare încât Alexandra de-abia știa ce se întâmpla. Slăbiciunea fizică o împiedică să facă ce vroia, să se arunce asupra lui Blacke și să-l salveze de lama cuțitului. Camera se învârti cu ea. Își auzi propria voce țipând:

– Blacke! Blacke!

Blacke Lagham avea prea puțin timp să se apere. Arabul sărise într-o străfulgerare prin fereastră spre divan. Blacke se feri și

amândoi ajunseră pe dușumea într-un amestec de veștminte arabe, mâini și picioare care se loveau. Din gâtul asasinului ieșeau sunete guturale, iar Blacke își chema servitorii.

Alexa încerca să-și învingă leșinul care o cuprindea treptat. Rosti din nou numele lui Blacke, știind că-l iubea mai mult decât orice pe lume și dacă ar fi fost serios rănit de acest arab ar fi vrut să moară o dată cu el.

Apoi draperiile fură date la o parte. Servitorii lui Blacke veneau în fugă. Lupta se sfârșise. Intrusul era prins și legat. Marele Hazel zăcea ciudat de tăcut pe covor cu un cuțit înfipt în umăr, iar sângele se scurgea ușor pe veștmântul lui alb.

Hamid strigă în arabă la asasin, arătându-i pumnul. Camera se umplu de voci răgușite, amenințări, blesteme, țipete. Yesha veni în fugă, întrebând îngrozită ce se întâmplase stăpânei sale, dar când dădu cu ochii de trupul lui Hazel întins pe covor, începu să țipe.

Hamid dădu un ordin oamenilor. Aceștia îl traseră pe străin din camera Alexei, lovindu-l în timp ce ieșeau. Hamid îngenunghe lângă Hazel:

– Trebuie să găsim un chirurg calificat, Yesha spuse el. Trimite-l pe Ibrahim la Damasc.

Dar Blacke auzise ordinul, în timp ce făcea eforturi să-și vină în fire.

– Nu, bolborosi el. Nu, Hamid, nu trebuie adus nici un doctor aici. Nimeni din Damasc nu trebuie să vină aici până când nu vine Dullah. În… înțelegi?

Credinciosul servitor, care-l adora pe Hazel, gemu:

– Dar, stăpâne, ești serios rănit.

Blacke, strângând din dinți, își privi umărul.

– Scoate cuțitul, adu tifon, oprește sângele. Este superficial. Acel ticălos n-a înfipt adânc. L-am oprit la timp. Nu sunt în pericol. Fă cum îți spun, Hamid. Dar mai întâi du-mă în camera mea.

În acest timp, Alexa își revenise. Se ridică, își duse mâinile la cap și se uită la Blacke.

– Blacke, Blacke, ești bine?

– Da, spuse el răsuflând cu greutate. Nu-i nimic grav.

– Trebuie să mă scol, trebuie să te ajut.

– Nu, nu ești încă suficient de sănătoasă. Rămâi unde ești. Hamid se va descurca. Mai târziu… eu… eu trebuie să-ți vorbesc.

– Blacke te iubesc, spuse ea emoționată.

Fața lui se relaxă și ochii lui negri, strălucind de durere, îi aruncară o privire plină de pasiune.

– Draga mea Alexandra, spuse el și căzu în brațele lui Hamid, cu ochii închiși.

Alexa se străduí să se ridice și-și chemă servitoarea.

– Yesha, Yesha, întreabă-l pe Hamid dacă este bine, oh Doamne!

Hamid îl examină pe Blacke, apoi îi dădu Yeshei răspunsul să-l traducă. Stăpânul va fi bine. Leșinase doar. Din cauza șocului și a pierderii de sânge.

Servitorii îl purtară pe stăpân în camera lui și Alexa recăzu pe perne și începu să plângă. Dar în sinea ei era bucuroasă că Blacke nu era mort, asta-i tot ce conta.

Dar nu decurse totul atât de bine în acea noapte în casa lui Hazel. Alexa află de la Yesha ce se petrecea în camerele lui Blacke.

O dată extras cuțitul din rană, sângerarea devenise excesivă. Hamid făcuse tot ce-i stătea în puteri, dar metodele lui erau primitive. În timpul nopții, Blacke fu cuprins de febră și se simți mai rău. Când Hamid îi propuse iarăși aducerea unui doctor din Damasc, el refuză. Așa că Hamid, deznădăjduit, plecă în căutarea unei bătrâne care trăia într-un bordei la două mile depărtare și era reputată ca având harul tămăduirii.

Vrăjitoarea veni cu el, spălă rana lui Hazel și puse o alifie din plante care, în mod miraculos, opri hemoragia și-i calmă durerile. Tensiunea celor din casă se mai micșoră, dar neliniștea rămase.

Toată ziua următoare Alexa stătu liniștită, dar spre seară insistă să se ridice. Sprijinită de Yesha, intră în camera lui, unde servitoarea o așeză pe un scaun.

Blacke își ridică pleoapele grele și o văzu.

– Alexandra, șopti el.

Ea îi luă una dintre mâini într-ale ei.

– Oh, Blacke, ești mai bine?

– Mult mai bine. Bătrâna care a venit este la fel de bună ca orice specialist din Harley Street, glumi el. Dar tu? N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, draga mea.

– Mă simt mai bine. Trebuia să vin să te văd.

– Încă, încă mă simt rău. Și mâine, Dullah va fi aici.

– N-are importanță. Doar sănătatea contează.

– Are importanță, draga mea. Trebuie să negociez cu Dullah.

– Dar Hamid spune că nu trebuie să te ridici. Dacă te miști, umărul va începe să sângereze din nou. Așa i-a spus Yeshei și bătrâna vrăjitoare. Te rog, nu te mișca, Blacke.

El oftă adânc.

– Chiar are importanță pentru tine? Nu mă mai urăști, Alexandra?

– Doar știi, se înroși ea.

– Erai așa de dulce în brațele mele, foarte dulce, șopti el strângându-i mâna. De ce ai fost atât de adorabilă cu mine, draga mea? Nu mă mai suspectezi?

– Nu, răspunse ea mișcată.

– Sunt bucuros că s-a întâmplat acest lucru înainte de a cunoaște adevărul. Îmi place să crezi în mine ca și în tine.

– Spune-mi ce să fac, Blacke și voi face. Îl voi primi pe Dullah… în locul tău.

– Nu poți.

– Dacă te miști, se va porni iarăși sângele. Nu trebuie Blacke… te rog, exclamă ea.

– Nu înțelegi încă, spuse el printre dinți.

Dar camera se învârtea cu el și trupul i se umplu de transpirație. Îl cuprinse o teamă cumplită că nu va fi în putere când va veni Dullah și bătrânul diavol va pleca fără să semneze.

Ar fi sfârșitul, tocmai când victoria era atât de aproape.

O auzi pe Alexandra implorându-l:

– Blacke, dragul meu, ai încredere în mine, jur că nu te voi trăda. Ți-o jur. Voi păstra secretul oricare ar fi. Ai doar încredere în mine și lasă-mă să te ajut. Nu-ți pune viața în pericol.

El zăcea răsuflând cu greutate încercând să se lupte cu amețeala. Știa că dacă va face vreo mișcare rana i se deschidea. Și dacă febra i se urca, știa că nu va fi în stare să gândească sau să acționeze. Exista o singură soluție. Trebuia să aibă acum încredere în această fată. Trebuia să-i spună adevărul înainte de venirea lui Dullah.

– Bine, voi avea încredere în tine Alexandra. Uită-te în acel dulap, cheile sunt în buzunarul de la roba mea care atârnă acolo și într-o cutie, vei găsi acte, documente care privesc câmpurile petrolifere descoperite în Siria. Există un tratat special între proprietarii arabi și guvernul britanic. Deja poartă douăsprezece semnături și Dullah este ultimul care trebuie să semneze. Dacă eu nu voi fi în stare mâine, trebuie să i-l dai tu să-l semneze. Yesha va fi interpreta ta. O dată semnat, dă-i lui Dullah hârtia albastră care este dovada pe baza căreia i se vor da banii promiși. În… înțelegi? Îți este clar?

Alexandra dădu din cap. Îi apăsă mâna. Cuvintele erau de prisos în acel moment. Un tratat în care ceda petrolul sirian Marii Britanii. Așadar, pentru propria lui țară, Blacke, alias Hazel, lucra. Nu era un trădător. Era un agent secret britanic și nu fusese în stare să se încreadă în ea. Ce proastă fusese că se îndoise de el.

– Îmi pare rău, draga mea că n-am putut să-ți spun înainte… eram… sub jurământ față de guvern. Mai târziu, îți voi explica mai multe despre această casă, scarabelul albastru, totul.

Ea îl întrerupse:

– Blacke, iartă-mă, iartă-mă, te rog.

Apoi, brațele lui o cuprinseră. Pentru un lung moment, se sărutară.

– Iubito, iubito, murmură el, după care începu să aiureze.

Tremurând, ea o strigă pe Yesha.

– Bătrâna… trebuie să vină bătrâna.

Când aceasta veni, îi dădu lui Blacke să bea ceva. Yesha îi traduse Alexei ce spusese bătrâna. Stăpânul va mai avea febră în noaptea aceasta și poate dureri, dar nu există nici un pericol pentru viața lui.

– Slavă Domnului, n-aș putea îndura mai mult, spuse tânăra englezoaică.

Îi mângâie fruntea umedă de sudoare și începu să plângă. Era sfâșiată de sentimentul propriei greșeli, nu avusese încredere în Blacke. Îl iubea acum atât de mult. Mâine va face tot ce trebuie în locul lui. Va trebui să-și plătească prostia.

– Niciodată nu mi-o voi ierta, dragule, șopti ea. Oh, dragule, dragule. Te iubesc așa de mult. Iartă-mă, te rog.

Dar Blacke nu auzea nimic. Nu mai era conștient. Deliră toată noaptea și trei femei îl vegheau: Alexa, Yesha și bătrâna vrăjitoare. Abia spre dimineață încetă să mai aiureze și adormi.

Capitolul 10

Mary Wirrel își bea cafeaua de dimineață când în dormitorul ei însorit intră servitorul Sirro și spuse că venise o notă foarte urgentă pentru excelența sa.

Lady Wirrell luă hârtia din mâna lui Sirro și se uită la ea. Pentru că era mioapă, își zgâlțâi soțul:

– Percy, citește-mi și mie biletul, nu știu unde-mi sunt ochelarii, scoală-te.

El căscă și desfăcu hârtia, apoi pufni:

– Ce este dragă?

– Biletul este de la tânăra ta prietenă, Alexa Forbes, răspunse liniștit sir Percy.

Mary scoase un mic țipăt:

– Alexa, Alexa Forbes! Dumnezeule! Unde este? Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Ascultă.

„Dragă Lady Wirrell,

Vă voi explica totul când veți veni, dar vă rog, faceți rost de un doctor bun și de încredere și veniți imediat cu mașina la casa la care aducătorul acestui bilet vă va conduce. Este doar la câteva mile de Damasc.

Alexa Forbes“

Lady Wirrel sări din pat.

– Trebuie să mă îmbrac imediat. Percy, mașina, trimite-l pe Sirro după mașină. Trebuie să vii și tu.

Sir Percy reciti biletul Alexei.

– O casă, la câteva mile de aici, unde naiba poate fi? Cu cine este fata?

– Nu știu, dar biletul este urgent și cineva, dacă nu Alexa, trebuie să fie foarte bolnav. Telefonează-i lui Wilson Colley, este un doctor bun și-și va ține gura dacă i-o vom cere.

– De ce să-și țină gura?

– Nu știu. Dar sunt foarte emoționată. Copila este vie. Gândește-te ce înseamnă pentru părinții ei și bietul David. Hai, Percy, grăbește-te!

Șoferul, ghidat de arabul care adusese mesajul, o luă de-a lungul râului. În mașină se mai aflau Lady Wirrell, Sir Percy și doctorul Colley. Traversară o pădurice, după care ajunseră într-un luminiș unde se afla o frumoasă casă arabă cu o curte maură, o fântână și copaci umbroși, care se vedeau prin porțile de fier.

– Deci aici s-a ascuns Alexa Forbes în tot acest timp, exclamă Lady Wirrell. Ce poate însemna? Sigur că n-a fost atât de nesăbuită să se distreze cu un bărbat aici, dacă aș crede așa ceva.

Dar nu trebui să se gândească mai departe fiindcă pe ușă ieși mult discutata Alexandra sprijinită de o tânără arăboaică. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac, arătând așa cum o descrisese Mary Wirrell după aceea, slabă ca un băț.

Sir Percy și lady Wirrell ieșiră din mașină.

– Draga mea! începu lady cu reproș, dar Alexa o opri.

– Doctorul, spuse ea pe nerăsuflate. Unde este doctorul?

Wilson Colley, îmbrăcat cu halat și purtând o trusă, se prezentă.

– Eu sunt doctorul Colley.

– Slavă Domnului, veniți pe aici, vă rog imediat, apoi se scuză față de Mary. Vă voi explica totul. El… el este foarte bolnav. Are febră mare. Cred că de la rană.

– Ce rană? Cine este bolnav? întrebară cei doi Wirrell în cor.

– Blacke Lagham, răspunse ea.

– Blacke Lagaham? se minunară amândoi.

– Da, veniți repede doctore Colley, vă rog. Aproape a fost asasinat acum două zile și cred că lama cuțitului a fost otrăvită.

Doctorul, urmat de Alexa sprijinită de servitoare, dispăru în spatele unei draperii de mătase.

Lady Wirrell se uită în jurul camerei mari și luxoase cu gura căscată.

– Sunt năucită, îi spuse ea soțului. Blacke Lagham. Dar l-am văzut abia acum câteva zile. Nu dăduse de Alexa atunci. Ne ajuta s-o căutăm. Ce naiba înseamnă asta, Percy?

– Habar n-am, draga mea. Mărturisesc că mă dau bătut.

– Aș vrea să știu mai multe, spuse Mary Wirrell cu o voce fermă.

Dar mai devreme de o oră nu află nimic. În timpul acelei ore stătu ca pe ghimpi, pentru că Alexa stătea în camera lui Blacke, cu doctorul. Plină de neliniște, îl urmări pe acesta cum desface bandajul de la umăr și examinează rana. Era un doctor foarte bun. În cele din urmă se întoarse spre Alexa și o liniști:

– Nu-i prea rău. Cred că ai dreptate în privința otrăvirii. Tăietura s-a infectat, dar nu prea serios. Este slăbit și are febră mare, dar îl vom pune repede pe picioare. Îi pun un pansament temporar și voi trimite ambulanța după el. Cu cât mai repede va ajunge la clinica englezească cu atât mai bine va fi.

Alexa răsuflă adânc și se așeză jos ca și când n-o mai țineau picioarele.

Colley o privi profesional:

– Nici tu nu ești prea bine, nu-i așa?

– Sunt… sunt doar slăbită, nimic altceva, încercă ea să zâmbească.

Dinspre pat se auzi o voce slabă:

– Alexandra…

Într-o clipă fu lângă Blacke, luându-i mâna.

– Da dragule, sunt aici.

– Ai pus hârtiile în siguranță?

– Da, sunt încuiate în cutia ta. Sir Percy este aici. El și lady Wirrell au adus doctorul. Pot să i le încredințez lui sir Percy?

– Da, spune-i că sunt documente secrete importante, să mi le țină, până o să-i pot explica.

– Bine dragule.

El o privi lung cu pasiune.

– Ai fost minunată, îți mulțumesc de un milion de ori.

Tânăra se aplecă și-l sărută pe păr.

– Nu voi putea niciodată să-ți arăt cât de rău îmi pare.

– Dar, iubito, și eu te-am rănit. Ai trecut printr-un iad în deșert. Ce ai de gând să spui familiei Wirrell?

– Că am fost răpită de un arab și tu m-ai salvat și ai fost înjunghiat, spuse Alexa.

– Iubito, ce minunat din partea ta. Nu vrei să le spui că, inițial, ai fost răpită de mine?

– Nu, răspunse ea înroșindu-se. Ar da naștere la prea multe bârfe.

Doctorul Colley, care se retrăsese, apăru din nou și după ce Alexa îl sărută repede pe Blake, îi lăsă singuri pe pacient și pe doctor.

Doar atunci Mary Wirrell primi câteva informații pe care le aștepta. După ce le povesti cum fusese răpită de un arab, iar Blacke o salvase, Alexa îi încredință prețioasa cutie lui sir Percy care promise că o va încuia în seiful lui și i-o va da lui Lagham când va dori.

Când se întorceau la Damasc, familia Wirrell cu Alexa în mașina lor, iar Blacke împreună cu doctorul în ambulanță, Mary o întrebă:

– Cui aparține acel loc? Cum a ajuns Blacke să te ducă acolo?

– Este casa unui lider arab. Blacke îl cunoștea și eu nu puteam călări mai departe fiind prea slăbită, murmură tânăra.

Lady Wirrell se uită la fața fetei care, deși slăbită, era radioasă.

– Îți cam place Blacke Lagham, nu-i așa? întrebă ea.

Atunci, Alexa, cu privirea ațintită asupra ambulanței care mergea înaintea lor, răspunse:

– Îl iubesc, lady Wirrell. Cred că este cel mai minunat om din lume.

***

O lună mai târziu.

Aceeași mașină cu steagul legației britanice din Damasc condusă de șoferul lui sir Percy se îndrepta spre aeroport, unde un avion pregătit de zbor aștepta unul sau doi pasageri speciali care zburau din Siria în Egipt și apoi la Lisabona.

În mașină Blacke Lagham, care își revenise complet după boală, îmbrăcat elegant și cu o garoafă albă la butonieră, stătea lângă fata zveltă și blondă care doar cu câteva ore în urmă semnase cu numele Forbes pentru ultima dată.

Alexandra și Blacke se căsătoriseră în Damasc, la biserica engleză, în acea dimineață. Puținii oaspeți care fuseseră invitați în grabă fură tratați apoi în casa ladyei Wirrell.

Alexa arăta așa cum se simțea, cea mai fericită fată din lume.

Tot ce îndurase i se șterse din memorie. Fusese îngrijită și răsfățată de Mary Wirrell până când își recăpătase vechea ei vitalitate. Și ultima săptămână de convalescență fusese și mai încântătoare fiindcă Blake, ieșind din spital, fusese invitat să stea tot la familia Wirrell. Bucuria fu și mai mare pentru Alexa când David veni s-o vadă.

– N-am să vă pot mulțumi niciodată, domnule, exclamase David când își revăzu sora. Și părinții mei vor vrea să vă mulțumească pentru că ne-ați adus-o pe Lexa înapoi.

Blacke întâlni privirea Alexei, care-i făcu semn să nu-i spună adevărul, așa că rosti:

– David, sper că părinții voștri mă vor recompensa ca pe vremuri, acordându-mi mâna fiicei lor. Înțelegi, Alexa și cu mine ne-am îndrăgostit.

Îndrăgostit. Privind în urmă Alexei nu-i venea a crede că putea exista o astfel de dragoste. După ce își revenise, el devenise cel mai încântător și devotat iubit. La rândul ei, tânăra îl adora. Pentru ea, nu mai era Blacke Lagham, ci Hazel, liderul care-i strânsese pe toți șefii deșertului, se împrietenise cu ei și încheiase pentru țara lui unul dintre cele mai importante tratate pentru petrol, din timpul războiului.

Primise o scrisoare de mulțumire din partea unui înalt personaj de la ministerul de externe. I se propunea ca la venirea la Londra să ocupe o nouă și importantă poziție. Cât despre Alexa, ca doamna Blacke Lagham, nu avusese nici un fel de greutăți să fie eliberată din serviciul pe care-l deținea la ministerul din Cairo.

În timp ce mergeau spre aeroport, Blacke întinse o mână și o strânse mai tare lângă el pe proaspăta lui soție. O privi cu tandrețe. Întotdeauna o socotise o creatură încântătoare, dar astăzi era mai frumoasă ca oricând. Purta un taior albastru pal, pe care Mary Wirrell insistase să i-l ofere, o pălărie cu boruri mari peste părul blond care-și recăpătase onduleurile, un buchet de orhidee pe umăr, prins cu o broșă cu diamante și smaralde care fuseseră cadoul de nuntă al mirelui.

La mâna stângă scânteia un alt smarald, lângă inelul de cununie, din platină. Își ducea cu ea și vechea haină din păr de cămilă, poate necesară în timpul călătoriei. Dar când vor ajunge la Londra, Blacke îi spusese că-i va cumpăra o haină de hermină, care după părerea

lui era cea mai potrivită pentru silueta ei zveltă. Oh, îi va cumpăra atât de multe lucruri, ei, care dusese până atunci o viață atât de simplă.

El o sărută cu pasiune și o întrebă:

– Cum se simte soția mea?

– Absolut minunat, dar tu cum te simți?

– Nespus de fericit. Îmi place să fiu însurat, Alexandra și de-abia aștept să-mi cunosc socrul și soacra, viitorii mei părinți. Sunt de prea multă vreme orfan.

Ea râse ușor.

– Părinții mei, ca și casa mea, sunt foarte simpli, Blake. Dar îi vei plăcea. Sunt sigură.

– Dacă semeni vreun pic cu ei, sunt convins. Și le voi fi întotdeauna recunoscător că au produs-o pe Alexandra mea.

Ajunși la Lisabona, petrecură o lună de miere de neuitat. Zile și săptămâni de pasiune incredibilă. Momente în care în dormitorul scăldat de lumina lunii, într-un mare hotel de lângă mare, stătea în brațele lui Blacke și-l auzea șoptindu-i:

– Iubita mea, draga și adorabila mea soție.

Iar ea, simțind cum sărutările lui îi ardeau pielea i se dăruia toată răspunzând la rândul ei:

– Nu știam că viața poate fi atât de minunată. Oh, scumpul, dragul meu Blacke.

Veni și clipa sosirii în Anglia, la Beckenham, după atâtea luni de absență. Alexa era foarte emoționată să-și revadă locurile natale, casa copilăriei. Găsise cu greu un taxi în Londra cea camuflată de război. Tinerei i se părea ciudată această atmosferă, după șederea în Egipt, unde era pace.

Când ajunseră în fața ușii de la intrarea Casei cu Duzi, ea începu să tremure și-i spuse lui Blacke:

– Sunt așa de nervoasă că vin din nou acasă, oh, Blacke, țin atât de mult la familia mea.

Simți cum îl cuprinde un val de tandrețe față de această fată care avea o latură practică, dar în fond era o ființă plină de sensibilitate și atât de tânără și curată, pe care o iubea.

Ușa se dădu în lături și ieșiră în fugă două siluete micuțe, îmbrăcate la fel.

– Lexa! Lexa!

Soția lui Blacke fu înconjurată, îmbrățișată, iar Alexa sărută cu lacrimi în ochi fetițele și se uită la el.

– Dragule, ele sunt surorile mele gemene.

Blake întinse ambele mâini.

– Dumnezeule, o pereche de cumnate dintr-o dată. Extraordinar!

Pam și Penelope strânseră fiecare câte o mână și-l îndrăgiră imediat pe Blacke. Mai târziu, în camera lor de studiu schimbară păreri despre el și stabiliră: a) era pur și simplu super; b) frumos ca Gary Cooper și c) un frate foarte simpatic, iar Lexa fusese norocoasă.

Apoi apăru și doamna Forbes.

Grace Forbes trebăluise toată ziua pentru întâmpinarea tinerilor căsătoriți, totul strălucea, iar în salon și în camera însurățeilor pusese o grămadă de flori. Încă nu-i venea să creadă că Lexa ei aducea acasă un soț; acum era doamna Blacke Lagham, o femeie căsătorită.

Fusese o lună grea pentru familia Forbes. Mai întâi primiseră o telegramă de la David că nu putea da de urma surorii lui, apoi alte telegrame de la familia Wirrell care le spuneau că n-au nici un fel de vești despre fată.

Și în sfârșit, binecuvântata telegramă în care se anunța găsirea Alexei. Urmase un alt șir de data aceasta mai plăcut – Alexandra se căsătorea. Mary Wirrell îi telegrafiase vechii ei prietene de școală că fata făcuse o partidă strălucită și se măritase cu o „persoană minunată".

Scrisorile primite de la Alexa o asigurau pe doamna Forbes că este extraordinar de fericită. Dar mama vroia să-l vadă cu ochii ei pe acest tânăr.

Acum, când doamna Forbes primea perechea care sta în hol, simți cum i se ia o greutate de pe umeri. Ce bine, ce drăguță arăta Alexa. Haine noi și elegante, bronzată, fericită, doar că era puțin cam slabă.

O îmbrățișă pe Alexa, simțind cum i se umezesc ochii. Se uită peste umăr la soțul ei, un tânăr înalt, într-un costum elegant, cu ceva neobișnuit în el, față brună cu ochi negri pătrunzători, gură puternică și ceva copilăresc în zâmbetul pe care i-l adresă; da, inspira siguranță. Era bărbatul în care te puteai încrede, dar și frumos în același timp. Grace Forbes își sărută ginerele și inima ei îl acceptă imediat.

Blacke se uită la femeia care era o ediție mai în vârstă a Alexandrei. De la ea moștenise fiica ei blândețea ochilor și finețea pielii.

– Vroiam o mamă, dar arătați prea tânără și vă voi include pe lista cumnatelor.

Din cabinetul de consultații ieși și Robert Forbes, care-și dădea jos halatul, bucuros că terminase cu pacienții. Îi întinse o mână lui Blacke și, ca și Grace, îl acceptă imediat pe tânăr. Era „calitate bună“ se gândi el și Alexa lor strălucea de fericire.

– Tată! spuse Alexandra drăgăstoasă și alergă în brațele lui.

– Sper să mă iertați că am grăbit-o pe fiica dumneavoastră într-o nuntă de război în Damasc, domnule, dar promit că am grijă de ea.

– Sunt sigur de asta, spuse domnul Forbes. Acum, duceți-vă în camera voastră și aranjați-vă după călătorie, fiindcă vreau să deschid o sticlă de sherry pe care o păstrez de cinci ani.

– O idee bună, domnule, spuse Blacke și o luă pe soția lui de mână.

Și casa i se părea o idee bună lui Blacke. Cam sărăcăcioasă, de modă veche, dar solidă și bună, da, tipic britanică, casa unei familii engleze. Era bucuros că-și alesese soția din această familie.

Alexa îl luă de braț și-l conduse spre salon.

– Înainte de a urca în cameră, aș vrea să-ți arăt ceva, ceva la care mă uitam adesea când eram copil.

Îl duse la tabloul care reprezenta scena din Ierusalim.

Grav, Blacke arătă spre o siluetă arabă, în veștminte albe și cu burnuz:

– Acela se presupune a fi eu?

– S-ar putea, întotdeauna m-am uitat la ea și mi-am imaginat o scenă orientală. Trebuie să fi avut o premoniție. Dar Hazel mă înspăimântă puțin. Îmi place mai mult Blacke al meu, cel englez.

Blacke și Alexa își zâmbiră unul celuilalt, părăsiră tabloul cu scena din Ierusalim și, înlănțuiți, se îndreptară spre camera lor.

Sfârșit